

မြို့မသန်းလွင်

ကံ့ကော်ရိပ်ဝယ်

နှင့်

အခြားစာစုများ

media service center

မှစီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

မြို့မသန်းလွင်၏ ဓာစုများ

ပုံပြင်

၁။ သုံးခုသောဆုတောင်း	၁
၂။ ဆင်၏ အလေးချိန်	၇
၃။ ဒွါဒရာပြဇာတ်	၁၁
၄။ “တနဘတ”ခေါ် ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ပွဲတော်	၁၇
၅။ သူ့ထက်သူ	၂၁

ဝတ္ထုတို

၆။ လွတ်အောင်ရုန်းမည်မို့	၂၅
၇။ ကံ့ကော်ရိပ်ဝယ်	၃၅
၈။ စပျစ်သီး တစ်ခိုင်	၄၅
၉။ အလှဆုံးသောပန်းချီ	၆၁
၁၀။ ပြည်တော်သာခင်ဦး	၇၇

ဆောင်းပါး

၁၁။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသော ဝင်းဦး	၈၉
၁၂။ ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးနှင့် သူ၏သက်လယ်	၉၃
၁၃။ သွင်မျိုးစုံလင် ဇွဲကပင်	၁၀၁
၁၄။ အသံလှူသူ	၁၁၃

နှစ်(၂၀)တေးကဗျာခံစားမှု

၁၅။ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီမှသည် ပွင့်ဦးသို့	၁၁၇
---------------------------------------	-----

ဆရာကြီး ဦးသန်းလွင် (မြို့မ သန်းလွင်)

၁၂၇၉ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၁၁) ရက် (၂၂-၃-၁၉၁၈) ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးဖြင့် ၁၀-တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင် နိုင်ငံခြား ဘာသာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ စစ်ကြိုခေတ် မြို့မ ကျောင်း ၁၀-တန်း ကျောင်းသားဘဝတွင် “အဝမ်း ရုပ်စုံ” ၌ “မေ့ရက်ကယ်နေနိုင်တယ်” နှင့် မြို့မကျောင်းမှ ထုတ်ဝေသော “ဝံသယုဝ” မဂ္ဂဇင်းတွင် “ပြည်တော်သာ ခင်ဦး” ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“ပြည်တော်သာခင်ဦး” ကို မြန်မာ့အသံတွင် ဦးသန်းမြင့်နှင့် စန္ဒရားဦးအောင်ခင်တို့က ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာအခန်းမှ ထုတ်လွှင့်ပေးခံရပြီး၊ တက္ကသိုလ်မှ ဂန္ထလောက မဂ္ဂဇင်း၊ စာရေးဆရာ တင့်တယ် နှင့်

သော်တာဆွေတို့ ဦးစီးထုတ်ဝေသော ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်း
နှင့် မြလှိုင်၏ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ပြန်လည် ဆန်း
သစ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုများမှာ-ချစ်ပြုံး
နှင်းဆီမှသည် ပွင့်ဦးသို့ (၁၉၈၆-ခု၊ သြဂုတ်လထုတ်
သပြေတေး မဂ္ဂဇင်း)၊ ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ
တစ်ဦးနှင့် သူ၏သက်လယ် (၁၉၉၅၊ စက်တင်ဘာလ
ထုတ် လုံမလေး အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း)၊ လွတ်အောင်
ရုန်းမည်မို့ (သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း)၊ စပျစ်သီးတစ်ခိုင်
(သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း)၊ ကံ့ကော်ရိပ်ဝယ် (သွေးသောက်
မဂ္ဂဇင်း)၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသော ဝင်းဦး (လုံမလေး
အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း)၊ အလှဆုံးသော ရွှေပန်းချီ (ကလျာ
မဂ္ဂဇင်း) များ ဖြစ်ကြသည်။

ယခုအခါ ဂျပန်ဘာသာ သင်ယူလိုသော
ကျောင်းသားများကို ဂျပန်ဘာသာ သင်ကြားပေးလျက်
ရှိသည်။

နေရပ်လိပ်စာ

အမှတ်- ၂၁၊ မကြီးကြီးလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

۱۹۳۰

သုံးစုသောတောင်းဆို

အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ သစ်ခုတ်သမား တစ်ယောက်ဟာ တောထဲမှာ ထင်းခုတ်ရင်းနဲ့-

“အော် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒါလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာတောင် ဆင်းရဲတွင်းက မတက်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်တော့များမှ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရပါ့မလဲ၊ ဒီလိုနေရတာထက် သေရတာမှ ကောင်းလိမ့်အုံးမယ်”

သစ်ခုတ်သမား ညည်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လျှပ်စီးဟာ ဝင်းခနဲလက်ပြီး၊ ကြောက်စရာမိုးခြိမ်းသံကြီးဟာ “ဂျိမ်း” ခနဲ ထွက် ပေါ်လာပါရော။

“ငါတော့ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေရတော့မှာပဲ” လို့ တွေးမိရာက လက်ထဲကပုဆိန်ကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ လွှင့်ပစ် လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၊ ဒူးထောက်ပြီး မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ရင်း-

“ရှင်နတ်မင်းကြီး ကယ်တော်မူပါ” လို့ ကြောက်

၂

အားလန့်အားနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

သူ့အော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မိုးခြိမ်းသံကြီးဟာ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး မိုးပေါ်ကအောင်မြင် ခုံညားတဲ့အသံကြီးဟာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

“ငါဟာ ဒီတောဒီတောင်ကို စိုးပိုင်တဲ့ နတ်မင်းကြီး ဖြစ်ပေတယ်၊ အသင်ဟာ ဆင်းရဲလှလို့ သေတာကမှ ကောင်းသေးတယ်လို့ ညည်းတွားလိုက်တာကြောင့် ဝရဇိန်လက်နက်နဲ့ ပစ်ခွင်းလိုက်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ အသင်ဟာ သေရမှာထက် ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်သေးသပဆိုပါတော့၊ အေးကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ အသင့်အားသနားသဖြင့် ၃-ခု သော ဆုကို ပေးခဲ့မယ်၊ သင် နှစ်သက်ရာကို တောင်းပြီး ချမ်းသာစွာ နေပေတော့”

“ကျေးဇူးတော်ကြီးလှပါပေတယ် ရှင်နတ်မင်းကြီး”

သစ်ခုတ်သမားဟာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး လေအဟုန်စီးသွားသလောက်မြန်တဲ့ အရှိန်နဲ့ သူ့အိမ်ကလေးဆီကို ပြန်ပြေးသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြတော့ မိန်းမကလဲ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထက,တော့မတတ် ဖြစ်သွားသတဲ့။

“ဒီလိုဆိုရင် ရွှေအစစ်နဲ့အိနေအောင် လုပ်ထားတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကြီးကို ပေးဖို့များ ဆုတောင်းလိုက်ရရင်-အို-အို ဒါလဲ မကောင်းသေးပါဘူး၊ မင်းကတော် စိုးကတော်တွေ ဝတ်တဲ့ သိန်းထိုက်တဲ့ ပိုးသားကီမိနီကိုပဲ တောင်းလိုက်ရရင် ကောင်းလေမလား”

“အရင်မလိုစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ၊ တို့ပထမဦးဆုံး

စပျစ်ဝိုင်သောက်ရင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“အဲဒါကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ဆုတောင်းရင် ရှင်ဘုရင် နဲ့ မိဖုရားတောင်ဖြစ်နိုင်သေးတယ်လေ၊ အဲဒီအခါမှာ နောက်ပါခြွေရုံ သင်းပင်းတွေနဲ့ တိုင်းခန်းလှည့်ရရင် ဘယ်လောက် ဇိမ်ခိုလိုက်မလဲလို့”

မိန်းမက ပြောပြောဆိုဆို သူတို့ညားစက ရထားတဲ့ စပျစ်ဝိုင်ကို အမြတ်တနိုး သိမ်းထားရာက ပြေးယူပြီး ပေးလိုက်တယ်။ သစ်ခုတ်သမားလဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ပြီး-

“ကြုံတောင့်ကြုံခဲအခါမျိုးမှာ အမြည်းကလေးများ ပါရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ၊ အရသာရှိတဲ့ ဝက်အူချောင်း အကောင်း စားများ စားလိုက်ချင်ပါဘိတော့”

အဲဒီလို သစ်ခုတ်သမားက ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အခန်းထောင့်က ဒယိမ်းဒယိုင်နဲ့ အရာတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာ ပါရော။ အဲဒါကတော့ အင်မတန်အရသာရှိပုံပေါ်တဲ့ အကောင်းစား ဝက်အူချောင်းကြီး ဖြစ်တယ်။

“ဟာ အဲဒါနတ်မင်းကြီးက ကတိအတိုင်း မ၊စ လိုက်တာဖြစ်မှာပဲ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ် ရှင်နတ်မင်းကြီး”

သစ်ခုတ်သမားဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပြုံးရွှင်ပြီး အနား ရောက်လာတဲ့ ဝက်အူချောင်းကြီးကို ဖမ်းယူလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ-

“အလိုလေး ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ” လို့ မိန်းမရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့်၊ သစ်ခုတ်သမားလဲ လန့်ဖျပ်ပြီး ဝက်အူချောင်းကြီးကို လက်ထဲက လွှတ်ချလိုက်ရင်း-

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟိုကပေးတဲ့ဆုက ၃-ဆု၊ အခု ရှင်က

ဘာမဟုတ်တဲ့ဝက်အူချောင်းနဲ့ ၁-ဆူကို ဖြုန်းလိုက်ပြီပေါ့လေ၊ ရှင်ဟာ အတော်အသုံးမကျတဲ့ လူနဲ့ လူအ လူခွစာပါလား”

“အင်းဟုတ်ပေသားပဲ၊ တစ်ခုတော့ဆုံးသွားပြီ”

သစ်ခုတ်သမားလည်း သူမှားသွားကြောင်းဝန်ခံပြီး မိန်းမကို တောင်းပန်လိုက်တယ်။ သူဘယ်လောက် တောင်းပန်ပေမယ့်လဲ မိန်းမက ပိုလို့သာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလို့ မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ တောင်းပန်လေ ပိုဆိုးလေပဲ။ သစ်ခုတ်သမားလဲ ကြာတော့ ငိုချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်လာပြီး-

“ဒါလောက် ရှုပ်လှတဲ့ ဝက်အူချောင်း၊ တစ်နေရာရာမှာ သွားနေပါတော့” လို့ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဝက်အူချောင်းဟာ လေထဲမှာ ဝဲပျံပြီး၊ သစ်ခုတ်သမား မိန်းမရဲ့ နှာခေါင်းဖျားမှာ ဖပ်ခနဲ သွားကပ်ပါလေရော။

အဲဒီအခါမှာ နှစ်ယောက်သားဟာ အံ့အားကြီးသင့်ပြီး ကမန်းကတန်းနဲ့ အားသွန်ခွန်စိုက် ဆွဲဖြုတ်ကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဆွဲဖြုတ်ပေမယ့်လဲ မရတဲ့အပြင် ပိုလို့သာ ခိုင်မြဲနေတော့ မိန်းမဟာ မခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်တာသာ အဖတ်တင် တော့တယ်။

မိန်းမကလဲ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေကျပြီး-

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါအုံး၊ ရွှေလက်စွပ်ကြီးလဲ မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ကီမိုနိုလဲ မဝတ်ချင်တော့ပါဘူး၊ မိဖုရားလဲ မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး၊ နဂိုမျက်နှာနဲ့ နဂိုနှာခေါင်း အတိုင်း ပြန်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ” လို့သူ့ယောက်ျားကို ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြောလိုက်တော့၊ ယောက်ျားကလဲ-

“ဒီလိုဆိုရင် နတ်မင်းကြီးကို ပန်ကြားရတော့မှာပဲ” လို့

ပြောပြီး-

“အရှင်နတ်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးဇနီးရဲ့ နှာခေါင်းဖျားက ဝက်အူချောင်းကြီးကို ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ” လို့ တောင်းပန်လိုက်ရတော့တယ်။

သစ်ခုတ်သမားရဲ့ တောင်းပန်သံအဆုံးမှာ ဝက်အူချောင်းကြီးလဲ တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မိန်းမလဲ မူလနှာခေါင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတော့တယ်။

(ONO ခေါ် ဂျပန်ပုံပြင်မှ ပြန်ဆိုသည်။)

လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ ၁၄၊ အမှတ် ၅၊ ၁၉၉၈။

ဆင်၏အလေးချိန်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဂန္ဓာလရာဇ် တရုတ်ပြည်ရှင် မင်းကြီးဆီကို တောင်ဘက်ရှိ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က ဆင်တစ်ကောင် လာရောက် ဆက်သပါသတဲ့။

အဲဒီအချိန်အထိ တရုတ်ပြည်မှာ ဆင်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ ဆင်ကြီးရောက်လာတဲ့အခါ အမျိုး အမည်မသိရတဲ့ သတ္တဝါကြီးအဖြစ် ဒေသခံလူများဟာ အထူး အဆန်းဖြစ်ပြီး အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ် စိစိညံ့ညံ့ ဖြစ်ကုန်ကြတော့ တယ်။

ဘုရင်ကြီးကလည်း မင်းမှုထမ်းအပေါင်းတို့ကို “အဲဒီ သတ္တဝါ ကြီးရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ဟာ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ဆိုတာကို စစ်ဆေးကြစေ” လို့ အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သတဲ့။

မင်းမှုထမ်းများကလည်း ချက်ချင်းပဲ ချိန်ခွင် အကြီး ကြီးကို လိုက်လံ ရှာဖွေကြရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ရှေးပဝေသဏီအခါက ဒါလောက်ကြီးတဲ့

သတ္တဝါကို ချိန်ဖို့ ချိန်ခွင်မဆိုထားနှင့်၊ ရိုးရိုးချိန်ခွင် အကြီးစားများ တောင် မရှိသေးတဲ့အခါ ဖြစ်လေတော့ မင်းမှုထမ်းများမှာ အကြီး အကျယ် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတော့တယ်။

အမျိုးမျိုးတိုင်ပင် တွေးတောကြပေမဲ့လည်း အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ မရကြရှာဘူး။ ဒါနဲ့ . . . မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံးမှာတော့-

“ဆင်ကြီးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို ချိန်တွယ်ဖို့ နည်းလမ်းကို သိသူများရှိလျှင် ရုံးတော်သို့ လာရောက်ကြစေ . . . ” လို့ တိုင်းပြည် တစ်ဝှမ်း အမိန့်ထုတ်ပြန်ကြရတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်သူဘယ်ဝါ တစ်ယောက်တလေမှ ထွက်ပေါ် မလာကြဘူးတဲ့။

ဘုရင်ကြီးကလည်း “မသိကြဘူးလား၊ မသိကြဘူး လား” လို့ ထပ်တလဲလဲ မေးမြန်းတော်မူလေတော့ မင်းမှုထမ်းများမှာ တိုးလို့သာ အကြပ်ရိုက် စိတ်သောက ရောက်ကုန်ကြရှာတော့ တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ လူလင်ငယ်လေး တစ်ယောက် ဟာ “ကျွန်တော်မျိုးကို ဆင်ရဲ့အလေးချိန်ကို ချိန်တွယ်ခွင့် ပေးတော်မူ ပါ”လို့ လျှောက်တင်လာတယ်။

မင်းမှုထမ်းအပေါင်းလည်း အဲဒီလူငယ်လေးကို ကြည့် ပြီး . . .

“ဒါလောက်ငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဆင်ကြီးကို ချိန်တွယ်နိုင်မှာလဲ . . . ” လို့ တွေးတော စိတ်ပျက်ကုန် ကြသတဲ့။

ဒါပေမဲ့လည်း အကြပ်ရိုက်နေချိန်ဖြစ်လေတော့၊

နောက်ဆုံး “ချိန်ကြည့်စေ” လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ကြရတော့တယ်ပေါ့။

လူငယ်လေးဟာ ဦးစွာ ဆင်ကို ရေအိုင်ကြီးရဲ့ ကမ်းစပ်ကို ဆွဲယူလာပြီး၊ ကမ်းခြေမှာ ကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ထားတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်းထဲကို ဆင်းသက်စေတယ်။

လှေထဲကို ဆင် ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ လှေဟာ ဆင်ရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် တစ်စ တစ်စ နှစ်မြုပ်သွားတော့တယ်။

ကမ်းခြေမှာတော့၊ မင်းမှုထမ်းအပေါင်းနဲ့ လာရောက်ကြည့်ရှုသူအများအပြားဟာ “ဘယ်လိုများ လုပ်မှာလဲ . . .” လို့ တွေးတောပြီး လူငယ်ကလေးရဲ့ ပြုမူချက်ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

အဲဒီနောက် လူငယ်ကလေးဟာ သည့်ပြင် လှေတစ်စင်းကို စီးပြီး ဆင် တင်ထားတဲ့ လှေကြီးဆီကို လာပြီး၊ အဲဒီလှေဟာ ဘယ်အထိ နှစ်မြုပ်သွားတယ်ဆိုတာကိုသိဖို့ လှေရဲ့ အပြင်ဘက်တစ်လျှောက် အမှတ်အသားမျဉ်းကြောင်း ရေးဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆင်ကို ကမ်းပေါ်တက်စေပြီး ဆင်စီးခဲ့တဲ့လှေထဲကို ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ထည့်စေတယ်ကွဲ့။

လှေဟာ တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်သွားတဲ့နောက်မှာတော့၊ စောစောက အမှတ်အသား ရေးဆွဲထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းနေရာ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူငယ်ကလေးဟာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဆက်မထည့်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းစေပြီး-

“လှေကြီးပေါ်က ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကို တစ်ခုချင်းချိန်ပြီး ပေါင်းကြပါ။ အဲဒီပေါင်းလို့ရတဲ့ အပေါင်းရလဒ်ဟာ ဆင်ရဲ့ အလေးချိန်ပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီစကားကိုကြားရတဲ့ မင်းမှုထမ်းအပေါင်းရော၊ လာ
ရောက်ကြည့်ရှုကြတဲ့ အများပြည်သူအပေါင်းဟာ အဲဒီလူငယ်
ကလေးရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရည်ကို အံ့ဩချီးကျူးမကုန်နိုင် ဖြစ်ကြရ
တော့သတဲ့။

(ဂျပန်ဘာသာသင်စာအုပ် အတွဲ (၂) မှ ကောက်နုတ် ပြန်ဆိုပါသည်)

**လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊
အတွဲ ၁၅၊ အမှတ် ၁၆၈၊ ၁၉၉၉။**

ဒွါဒရာ ပြဇာတ်

ဖြူဖွေးသော သဲငွေသောင်ယံမှ ထင်းရှူးတောဆီသို့-
လှိုင်းလုံးကလေးများ ချဉ်းကပ်လိုက်၊ ပြန်ဆုတ်
သွားလိုက်-

စင်ရော်ငှက်များ ပေါ့ပါးစွာ ဝဲပျံလျက် . . .
ကောင်းကင်ယံသို့ မှန်ပျံပျံ ထိုးထွက်နေသော ဖူဂျီ
တောင်၊ တံငါသည်တစ်ယောက်၊ မီဟို (MIHO) ခေါ် ထင်းရှူးတော
ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာ၊

တံငါသည်။ ။ “အလိုရာသီကလဲ ကောင်းလိုက်ပါတိ၊ ရှုခင်းကလဲ
ပြောမပြနိုင်အောင် သာယာလှပါကလား”

ရှုမျှော်ခင်း၏ ဆွဲဆောင်မှုကို ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်
လာစဉ်၊ မည်သည့်နေရာကမသိ၊ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့သည် သင်းပျံ့စွာ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သောအခါ။

တစ်စုံတစ်ခုသောအရာသည် ထင်းရှူးကိုင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

တံငါသည်။ ။ “အလို . . . အဲဒါ ဘာများပါလိမ့်”
တံငါသည် သည် အနီးသို့ သွားပြီး သေချာစွာ ကြည့်
လိုက်သည်။

တံငါသည်။ ။ “ကီမိုနိုဒွါဒရာပဲ၊ ဒါလောက်လှပတဲ့ ကီမိုနိုဒွါဒရာကို
မမြင်ဖူးသေးပါကလား၊ အိမ်ကိုယူသွားပြီး အဖိုး
ထိုက် အဖိုးတန် ရတနာအဖြစ်နဲ့ ထားလိုက်မယ်”
တံငါသည်သည် ထိုကီမိုနိုဒွါဒရာကို ဖြုတ်ယူပြီးနောက်၊
ခရီးဆက်တော့မည့်အခါတွင်၊ ထိုထင်းရှူးပင်နောက်ကွယ်မှ မိန်းမပျို
တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်ထွက်လာပြီး . . .

မိန်းမပျို။ ။ “ဒီမှာ ဒီမှာ . . . အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ဒွါဒရာပါ၊ ဘာလို့
ဖြုတ်ပြီး ယူသွားမယ်လို့ လုပ်တာလဲ . . . ”

တံငါသည်။ ။ “အို . . . ဒါ . . . ကျုပ်နဲ့ ထိုက်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊
အိမ်ကို ယူသွားပြီး အဖိုးတန်ရတနာအဖြစ်နဲ့ထားဖို့
စိတ်ကူးတယ်လေ . . . ”

မိန်းမပျို။ ။ “ဒါဟာ . . . နတ်သမီးများရဲ့ ဒွါဒရာပါ၊ ရှင်တို့
လူသားတွေ အတွက် အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြု
ပြီး ပြန်ပေးပါရှင်”

တံငါသည်။ ။ “အော် . . . နတ်သမီးများရဲ့ ဒွါဒရာ ဆိုရင်သာပြီး
ပြန်မပေးသေးတယ်”

နတ်သမီး။ ။ “အဲဒါမရှိရင် . . . ကျွန်မ နတ်ပြည်ကို ပျံမတက်

နိုင်တော့ဘူး၊ တဆိတ်ပြန်ပေးပါရှင် ”

တံငါသည်။ ။ “ဟင့်အင်း . . . မရဘူး၊ ပြန်မပေးဘူး ”

တံငါသည်သည် ဘယ်လိုပြော၍မှ ပြန်မပေးတော့
ချေ။ နတ်သမီးသည် ဝမ်းနည်းလှစွာဖြင့် ကောင်းကင်ယံသို့ ညှိုးငယ်
စွာ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိရာမှ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလျက်
ရှိလေ၏။

နတ်သမီး၏ ငိုကြွေးလျက်ရှိပုံကို ကြည့်ရင်းတံငါသည်
သည် သနားစိတ်ပေါ်လာလေသည်။

တံငါသည်။ ။ “အင်း . . . သနားစရာတော့ ကောင်းနေပြီ၊
ကဲ . . . ‘ဒွါဒရာ’ကို ပြန်ပေးပါတော့မယ်လေ”

နတ်သမီးသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ
တွင် ရုတ်ချည်း ဝမ်းသာလှသောမျက်နှာဖြင့် တံငါသည်အား စိုက်
ကြည့်ရာမှ . . .

နတ်သမီး။ ။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ . . . ကဲ . . . ဒီဘက်ကို
သာ တဆိတ်လှမ်းပေးပါရှင်”

တံငါသည်။ ။ “ခဏနေပါအုံး၊ အဲဒီလို ပြန်ပေးတဲ့အတွက် နတ်
သမီးများရဲ့ အကကို ကပြမပေးနိုင်ဘူးလား”

နတ်သမီး။ ။ “အသင့်ကျေးဇူးကြောင့် နတ်ပြည်ကို ပြန်နိုင်တော့
မှာပါ။ ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ကပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့
‘ဒွါဒရာ’ မရှိရင် ကလို့မရပါဘူး”

တံငါသည်။ ။ “ဒီလိုပြောတာနဲ့ ‘ဒွါဒရာ’ ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင် မင်း
ရုတ်တရက် ပြန်သွားမှာပေါ့”

နတ်သမီး။ ။ “ဟင့်အင်း . . . နတ်သမီးများဟာ ဘယ်တော့မှ မုသား မပြောပါဘူးရှင်”

တံငါသည်။ ။ “အင်း...ပြောမိတာတောင် ရှက်စရာကောင်းနေပြီ”
တံငါသည်သည် ထိုသို့ပြောရင်း ‘ဒွါဒရာ’ ကို နတ်သမီးအား ပြန်ပေးလိုက်လေသည်။ နတ်သမီးသည် ထို‘ဒွါဒရာ’ ကို ဝတ်ဆင်ပြီးသကာလ ငြိမ့်ညောင်းစွာ ကပြစပြုလေ၏။

နတ်သမီး။ ။ “လဗီမာန်နတ်သမီးတွေ မဲရောင်ကီမိုနို ‘ဒွါဒရာ’ ကိုဆင်မြန်းလို့ ကကြသလေ၊
လကွယ်မှောင်မိုက်ဖြစ်ရပေ . . . ၊
လဗီမာန်ရဲ့နတ်သမီးတွေ
ဖြူရောင်ကီမိုနို ‘ဒွါဒရာ’ကို ဆင်မြန်းလို့
ကကြသလေ . . . ၊

ဝင်းဝင်းစက်စက် ၁၅ ရက်နေ့လပြည့်ညဖြစ်ရပေ။

နတ်သမီးသည် ကပြရင်းတစတစ နတ်ပြည်သို့ တက်သွားလေ၏။

ဘယ်ညာ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ကီမိုနို ‘ဒွါဒရာ’၏ အလှ၊
ဖြူဖွေးသော သဲသောင်ယံကမ်းခြေမှ
ထင်းရှူးတောသို့
လှိုင်းလုံး ကလေးများ ချဉ်းကပ်လာလိုက်၊
ဆုတ်ခွာသွားလိုက်၊
နွေဦး၏ မြူနှင်းများ ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံစပြုသော

နတ်မိမယ်၊

စင်ရော်ငှက်များ ပေါ့ပါးစွာ ဝဲပျံလျက်၊

ကောင်းကင်ယံသို့ မှန်ပျံပျံ ထိုးထွက်နေသော

ဖူဂျီတောင်။

(ဂျပန်ဘာသာသင်စာအုပ် အတွဲ (၂) မှ ကောက်နှုတ် ပြန်ဆိုပါသည်)

လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၁၅၊ အမှတ် ၁၇၂၊ ၁၉၉၉။

“တနဘတ”ခေါ် ရက်ကန်းသညမ် ကြယ်ပွဲတော်

ကြယ်ပေါင်းစုံလင်တဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးရဲ့အလှဟာ
အိပ်မက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုပါ။

ဟိုရှေးပဝေသဏီအခါက လူကြီးများဟာ အဲဒီ
အိပ်မက် ကြယ်ကမ္ဘာကြီးကို ငေးမောကြည့်ရုံကြပြီး အမျိုးမျိုး စိတ်ကူး
ယဉ်ခဲ့ကြတယ်လေ။

သူတို့ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်ချက်တွေဟာ ခုထက်တိုင် ဒဏ္ဍာရီ
ပုံပြင်များ အဖြစ်နဲ့ အမျိုးမျိုး ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေရဲ့။

ဂျပန်ပြည်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခုနစ်လပိုင်းရဲ့ လဆန်း
ရက် မှာ ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ‘တနဘတ’ ပွဲတော်ဟာလဲ အဲဒီအထဲက
တစ်ခု အပါအဝင်ပေါ့။

အဲဒီ ‘တနဘတ’ ပွဲတော်ဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းမတိုင်မီ၊
မူလအစ တရုတ်ပြည်က တစ်ဆင့် စတင်ပေါက်ဖွားပြီး ရောက်ရှိ
လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ပုံပြင်ရဲ့မူလကတော့ နွေရာသီရဲ့ ညတစ်ညမှာ

တောင်ဘက်က မြောက်ဘက်ဆီကို သွယ်တန်းနေတဲ့ အဖြူရောင် ခါးစည်းသဏ္ဍာန် (အမနေ့ဂါဝါ) ခေါ် ‘နဂါးငွေ့တန်း’ ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းက ‘ရက်ကန်းသည်မ’ ကြယ်ကလေးနဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းက ‘နွားကျောင်းသား’ ကြယ်ကလေးတို့ရဲ့ သနားစရာပုံပြင်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ‘နဂါးငွေ့တန်း’ ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေးဟာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရက်ကန်းကို သာပဲ ကြိုးစားပမ်းစား ရက်လုပ်နေပါသတဲ့။

အဲဒါကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ ကောင်းကင်ယံက နတ်မင်းကြီးဟာ သနားကရုဏာ ပွားတော်မူပြီး နဂါးငွေ့တန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ‘နွားကျောင်းသားကြယ်’ နဲ့ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်စေတော်မူလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အကြောင်းက ဖန်လာပုံက လက်ထပ်ပြီးတယ် ဆိုရင်ပဲ ‘ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေး’ဟာ လုပ်နေကျလုပ်ငန်းကို မေ့လျော့ပြီး၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အပျော်ကြူးရွှင်မြူးလို့သာ နေတော့သတဲ့။

အဲဒီအချင်းအရာကို မြင်တွေ့ရတဲ့ နတ်မင်းကြီးဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသပွားပြီး ‘ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေး’ကို နဂါးငွေ့တန်းရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းဆီကို ပြန်လည်ပို့ဆောင်တော်မူလိုက်ပြန်တော့တယ်။

အဲဒီအခါကစပြီး ‘ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေး’ နဲ့ နွားကျောင်းသား ကြယ်ကလေး’ တို့ဟာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်သွားရရှာတော့တာပေါ့။

“တနဘတ” ခေါ် ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ပွဲတော် ၁၉

ဒါပေမဲ့ ‘ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေး’ ဟာ ‘နွားကျောင်းသား ကြယ်ကလေး’ နဲ့ သွားတွေ့ဖို့ကိုတော့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ် နတ်မင်းကြီးက ခွင့်ပြုတော်မူပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ၇ လ ပိုင်း ‘တနဘတ’ ခေါ် ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ပွဲတော် ကျင်းပတဲ့နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်စဉ် ၇ လ ပိုင်း ကျရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဘယ်အရပ်ဆီ က မှန်းမသိ၊ ပျံသန်းလာတဲ့ ငန်းဖြူကြီးဟာ သူ့ရဲ့တောင်ပံကြီးကို ဖြန့်ပြီး နဂါးငွေ့တန်းရဲ့အပေါ်မှာ တံတားသဖွယ် ခင်းပေးပါသတဲ့။

အဲဒီတံတားအပေါ်က ဖြတ်သန်းပြီး ‘ရက်ကန်းသည်မ ကြယ်ကလေး’ ဟာ ‘နွားကျောင်းသား ကြယ်ကလေး’ ဆီကို သွား ရောက်တွေ့ဆုံရရှာတယ် ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာဆိုရင် ကလေးသူငယ်များဟာ အရောင် အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ လေးထောင့်စပ်စပ် စက္ကူရွက်ကလေးများအပေါ်မှာ ‘ရက်ကန်းသည် ကြယ်’၊ ‘နွားကျောင်းသား ကြယ်’၊ ‘နဂါးငွေ့ တန်း’ စသည်တို့ကို ရေးပြီး အဲဒီစက္ကူခေါက်ချိုးများကို အိမ်ရဲ့ တံစက်မြိတ် အောက်မှာ စိုက်ထူထားတဲ့ ဝါးပင်များရဲ့အကိုင်းဖျားမှာ အပ်ချည်များ နဲ့ ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြတယ်။

ပြီးတော့ ဟိုအဝေးကမ္ဘာဆီက ကြယ်ကောင်းကင်ယံ ကို ကြည့်ကြရင်း အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးယဉ်လေ့ ရှိကြတော့သတဲ့။

(ဂျပန်ဘာသာသင်စာအုပ် အတွဲ(၂)မှ ကောက်နုတ် ပြန်ဆိုပါသည်)

လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊
အတွဲ ၁၆၊ အမှတ် ၁၈၁၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၀။

သုတေသန

ပိုက်ဆံအလွန်နုမြောလွန်းလို့ တစ်ရွာလုံးက “ဦးကပ်
စေးကြီး”လို့ ခေါ်ကြတဲ့ ဦးကြင်ဆိုသူ လူကြီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့
ကိုယ်သူလည်း စိစစ်ချွေတာသူလို့ မှတ်ယူထားပါသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ဦးကြင်တို့ရဲ့ ရွာအနီးက ရွာမှာလည်း
ထုတ်ရမည့်အရာဆိုလျှင် “လျှာ”ကိုတောင် မထုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အလွန်
အလွန် ကပ်စေးနဲ့လှတဲ့ ဦးစိုးဆိုသူ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းကို ကြားတဲ့အခါမှာ ဦးကြင်က သူ့ရဲ့ သားကို ခေါ်ပြီး . . .

“အိမ်မှာ ဒီလောက်ချွေတာသုံးစွဲနေထိုင်တဲ့ကြားက
နောက်ထပ် ချွေတာရဦးမယ်ဆိုရင် ဘာမှမစားသောက်ဘဲ နေဖို့
ရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ဟိုဘက်ရွာက ဦးစိုးဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံ ကျင့်သုံးနေထိုင်တယ်ဆိုတာကို သိရအောင် ငါ့သား
နည်းယူတပည့်ခံဖို့ သွားချေစမ်း”လို့ ပြောလိုက်တော့။ “ကောင်း
တဲ့အရာဆိုရင် အမြန်လုပ် . . .” ဆိုရိုးစကားအတိုင်း “အခု ချက်ချင်း
သွားရောက်လေ့လာ မှတ်သားခဲ့ပါမယ်” လို့ ပြောပြီး သားဖြစ်သူက

သွားတော့မည့်ဆဲဆဲမှာ ဦးကြင်က . . .

“နေဦးကွဲ့ . . . ဆရာကြီးဆီသွားမယ်ဆိုတော့ ဘာလက်ဆောင်မှ မပါရင် မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ဈေးပြေးပြီး စက္ကူတစ်ရွက် ဝယ်ချေစမ်းကွယ်” လို့ပြောပြီး ပိုက်ဆံအကြွ တစ်ပြား ထုတ်ပေးလိုက်သတဲ့။

သားဖြစ်သူကလည်း ဦးကပ်စေးရဲ့သားပီပီ တစ်ရွက်ကို တစ်ပြားသာပေးရတဲ့ စက္ကူအစား နှစ်ရွက်မှ တစ်ပြားသာ ပေးရတဲ့ စက္ကူပါးပါးလွှာလွှာကို ဝယ်လာခဲ့တော့ . . .

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သားရယ်။ တစ်ရွက်နဲ့နှစ်ရွက်ဆိုတာ ခြားနားမှုရှိသကွဲ့” လို့သားကို ချီးမွမ်းပြီး တစ်ရွက်ကို အံဆွဲမှာထည့်၊ ကျန်တစ်ရွက်ကို တစ်ဝက်ဖြတ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆူဖြူး ဝိုင်းစက်တဲ့ “ဝက်” ရဲ့ ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ရေးဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ဒါလောက်ဆိုရင် မျက်နှာပန်းလှပေပြီ။ ကဲ . . . ငါ့သား သွားပေတော့” လို့ ပြောရင်း ပန်းချီကားကို ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာကြီးဦးစိုး အပြင်ထွက်နေလို့ ဦးကြင်ရဲ့သားက ဦးစိုးရဲ့သားကိုပဲ လာရင်းကိစ္စကို ရှိရှိသေသေနဲ့ ပြောပြီး ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်ခြင်းတောင်းကို ပေးလိုက်တယ်။

ဦးစိုးရဲ့သားက ခြင်းတောင်းထဲက ဝက်ခေါင်းရုပ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ-

“ကျေးဇူးတင် အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ။ အဖေကလည်း အပြင်သွားနေလို့ အပြန်လက်ဆောင် ဘာများပေးလိုက်ရပါ့မလဲ . . . ” လို့ ပြောပြီး စဉ်းစားဟန်လုပ်နေရာက . . .

“ဪ . . . လိမ္မော်သီးပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါတော့မယ်လေ” လို့ လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ္မော်သီးသဏ္ဍာန်ယှက်ပြီး သုံးလုံးကို ထည့်ပေးတဲ့ဟန် လုပ်လိုက်သတဲ့။

ဦးကြင်ရဲ့သားကလည်း အမြတ်တနိုး ယူဟန်ပြုပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဖခင်ဦးကြင်ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြတော့ . . .

“အင်း . . . ဆရာကြီးသား ပီသပါပေတယ်။ စက္ကူတစ်ရွက်တောင် အသုံးမပြုလိုက်ပေဘူး . . .” လို့ ချီးမွမ်းသတဲ့။

တစ်ဘက်ရွာမှာလည်း ညနေစောင်းချိန် ဆရာကြီးဦးစိုး အပြင်က ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ အဖေ့ကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ သားက ဦးကြင်ရဲ့သား တပည့်ခံဖို့လာတဲ့အကြောင်း ဆီးကြိုပြောတော့ . . .

“ဘာလက်ဆောင်များ ယူလာသလဲ” လို့ ကောက်ကာ ငင်ကာမေးလိုက်သတဲ့။

“ယူလာပါတယ်အဖေ ဟောဒီမှာ” ဆိုပြီး စက္ကူပါးလေး ပေါ်မှ ရေးဆွဲထားတဲ့ ဝက်ခေါင်းပုံကို ထုတ်ပြလိုက်တော့ . . .

ဆရာကြီးဦးစိုးက ဝက်ခေါင်းပုံကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လို့ပေပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးကြင်ရဲ့ ကပ်စေးနဲ့ပုံကို ချီးကျူးတာ လားဆိုသည်ကို မသိနိုင်တဲ့ဟန်မူယာနှင့် . . .

“အဟမ်း . . . ခုံညားပါပေတယ်” လို့ပြောရင်း . . .

“မင်းကရာ . . . အပြန်လက်ဆောင် ဘာများပေးလိုက်သလဲ” လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သားဖြစ်သူက “လိမ္မော်သီး သုံးလုံး ပေးလိုက်တယ်အဖေ” လို့ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး

သူပေးတုန်းက ဟန်မူယာအတိုင်း လုပ်ပြတော့ . . .

“ဟဲ့ အရူး . . . အလုံးကြီးလှချေရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီထက် သေးသေးပုံ လုပ်မပေးလိုက်တာလဲ” လို့ အော်ငေါက်ကြိမ်း လိုက်တဲ့အသံဟာ ဟိန်းသွားတော့တာပဲတဲ့။

(ဂျပန်ဘာသာသင်စာအုပ် အတွဲ- ၂မှ ကောက်နှုတ်ပြန်ဆိုပါသည်)

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
အမှတ် ၃၇၊ မေလ၊ ၂၀၀၂။

၀၀၀၀၀၀

လွတ်အောင်ရုန်းမည်မို့

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နတ်ပြည်
ခြောက်ထပ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်တွင် စတုမဟာရာဇ်ထံ
သို့ ရောက်ရှိတော်မူသတတ်။

တစ်နေ့သောအခါ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်
ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ရေအိုင်ကြီး၏ကန်ဘောင်စပ်တွင်
ဖြည်းညင်းစွာ စကြိုလျှောက်လျက်နေတော်မူစဉ် . . .

စိန်ကျောက်အသွင် ပွင့်ချပ်ကိုဆင်ကာ တဖိတ်ဖိတ်
တောက်ပလျက်ရှိသော ပန်းကြာပဒုမ္မာတို့သည် ဦးခိုက်ရွှေကျိုး ရှိခိုး
လျက် ရှိကြဘိသကဲ့သို့ ယိမ်းခါနွဲ့ခါနှင့် ရှိကြပြီး ရွှေရည်လူး ပန်း
ဝတ်မှုန်တို့မှ ထုံသင်းသောရနံ့တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် အား
ပူဇော်နေသည့်အလား အတောမသတ်နိုင်အောင် မွှေးပျံ့
ကြိုင်လှိုင်သော ရနံ့တို့ကို လွှင့်လျက်ရှိကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် စကြိုလျှောက်ခြင်းမှ ခေတ္တခဏ
ရပ်နားတော်မူလိုက်၍ အိုင်ကြီးအတွင်း၌ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော

ကြာရွက်တို့၏အကြားမှ အောက်ခြေသို့ ရုတ်တရက် ရေကသိုဏ်းရှု ကြည့်တော်မူလေသည်။

ပဒုမ္မာကန်ကြီး၏ရေပြင်သည် ကြေးမုံအသွင် ကြည် လင်လျက်ရှိရကား စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှသည် လှူပြည်ကို လွန်မြောက် ပြီး သိဗ္ဗိုးငရဲသို့တိုင်အောင် ထိုးဖောက် ရှုမြင်တော်မူရလေ၏။ ယမ ပြည်သို့ ကူးဖြတ်သွားရသော မရဏမြစ်နှင့်ချွန်မြသော အပ်တို့ဖြင့် အတိပြီးသော အပ်သေလာတောင်ကြီးတို့သည်လည်း ဝိုးတဝါး ပေါ် လွင်လျက်ရှိကြ၏။

ထိုအခါတွင် သိဗ္ဗိုးငရဲ၌ ခန္ဓတအမည်ရှိ ငရဲသား တစ် ယောက်သည် အခြားသော ငရဲသားများနည်းတူ ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာနှင့် ဟိုခန့် သည်ကူး လူးကာ လှိမ့်ကာ ရုန်းကန်ကာနှင့် ငရဲအိုးအတွင်း သက်ဆင်းကျရောက်လျက်ရှိသည်ကို ဘုရားသခင် သည် ရှုမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုခန္ဓတအမည်ရှိ ငရဲသားသည်ကား မသေမီ၏ အခြားမဲ့၌ လူ့အသက်ပေါင်းများစွာတို့အား ဖက်ရွက်အလားပမာ ထားကာ သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်၊ လုယက်ဖျက်ဆီး အပြစ်ကြီးငယ် အစုံ အဖုံဖုံကို ကမ်းကုန်အောင် ဟော့ရမ်းလျက် ဒလကြမ်းဆိုးသွမ်းခဲ့သည့် တကဲ့လူဆိုးသူခိုး ဓါးပြကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုလူဆိုးကြီး၌ တစ်ခုသော ကောင်းမှုပြု ခဲ့သည်ကို ဘုရားသခင်သည် ဆင်ခြင်တော်မူမိလေသည်။

ထိုအရာသည်ကား အခြားမဟုတ် တစ်နေ့သောအခါ တွင် ခန္ဓတသည် နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးအလည်ကို ဖြတ်သန်း ရှိသွားစဉ်အခါက ဖြစ်လေ၏။ လမ်းခရီး၌ ပင့်ကူငယ်တစ်ကောင်

သည် လမ်းနဘေးမှရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာလေရာ ခန္ဓတသည် “ဟယ် . . . ရှုပ်လှတဲ့ပင့်ကူ” ဟုဆိုပြီးလျှင် နင်းချေကာ သတ်မည်ဟု စိတ်ပေါက်စွာနှင့် ခြေထောက်ကိုမြှောက်လိုက်ပြီး ခါမှ . . .

“အင်း . . . ဒီသတ္တဝါကလေးဟာ ငယ်ပေမဲ့ ဒင်း မှာလဲ အသက်နဲ့ပါဘဲကလား သနားစရာပေဘဲလေ . . . ” ဟု တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့ဖူးသော စိတ်ထားဖြင့် ထူးထူးခြားခြား တွေးမိပြီး ရွယ်ထားသော ခြေထောက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်သိမ်းလိုက်လျက် ပြုမိဆဲဆဲ အကူသိုလ်စိတ်ကို ထိန်းခဲ့လေသည်။

ထိုတစ်ချက်တည်းသော သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည့် ခန္ဓတ၏ကုသိုလ်အဆက်ကို ဘုရားရှင်သည် မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်တော်မူရလေသဖြင့် ထိုကုသိုလ်၏ အကျိုးတရားကို ခံစားစေလိုသောငှာ ခန္ဓတအား ကျရောက်နေသော ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်ရန် ကယ်တင်မည်ဟု မဟာကရုဏာ မေတ္တာတရား ပွားများပြီး သကာလပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်သို့ ဂရုတစိုက် ရှုကြည့်တော်မူလိုက်သည့် အခါဝယ် မြစိမ်းပဒုမ္မာ ကြာရွက်ကြီး၏အပေါ်တွင် ဧရာမရွှေပင့်ကူကြီးသည် ရွှေချည်သဖွယ် အမျှင်များကို လူးလာယှက်သန်း တန်းဖွဲ့လျက်နေသည်ကို တွေ့မြင်တော်မူရလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းလဲ့နေသော ထိုပင့်ကူမျှင်အား အသာအယာ ကောက်ယူတော်မူပြီးလျှင် စိန်ကျောက်ရောင် တောက်ပနေသော ပဒုမ္မာကြာပွင့်ချပ်တို့၏အကြားမှ သိဇ္ဈိးငရဲပြည် ခန္ဓတ ရှိရာသို့ တည့်မည့်စွာ ချပေးတော်မူလိုက်လေသည်။

* * *

ချန်မြသော အပ်တို့ဖြင့်ပြီးသော အပ်တောင်ကြီးပေါ်

သို့ ပြေးတက်လိုက် ချင်းချင်းနီသော သွေးအိုင်ကြီးထဲသို့ ဂျမ်းပြန် ကျခါ နစ်မြုပ်လိုက်နှင့် အခြားသောငရဲသားများနည်းတူ ဘဝဝဋ် ကြွေးကို ဆပ်လျက်ရှိသော ခန္ဓတ ဖြစ်ပါ၏။

မည်သည့်နေရာမဆို ကြည့်လိုက်တိုင်း အမိုက်တိုက် ကြီးက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသောကြောင့် ပိန်းပိတ်အောင်မဲမှောင်လျက် ရှိပြီး ထိုအမှောင်ထုထဲမှ တစ်ခုသော အလင်းရောင်သည်သာ စိတ်၏ ချောက်ချားဖွယ်ရာ အပ်သေလာတောင်ကြီးမှ အပ်တို့၏ ရောင်ပြန် ဟပ်မှုကြောင့် မှန်ပျပျ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။

ငရဲ၏ညှဉ်းပန်းမှု အပြစ်ဒဏ်ဟူသမျှကို သက်ပြင်းချ ကာ အံကိုခဲ၍ အလူးအလဲခံစားလျက်ရှိကြသောငရဲသားများ၏ မစဲ သော ညည်းညူသံများမှတစ်ပါး အခြားသော အသံဟူ၍ နတ္ထိ ပကတိသုသာန်လုတ်တိုင်း၊ သင်းချိုင်းကုန်းကဲ့သို့ ဆိတ်သုဉ်းလျက် ရှိသော တစပြင်ကြီး ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေရာသို့ကျရောက်သူများမှာ အားအင်ကုန်ခန်း ပင်ပန်း မောဟိုက် ငိုရိုက်လှိုက်ဖိုလျက် သက်သာမှုဟူ၍ စိုးစဉ်းမှု မရှိ အောင် မချိတရီ ခံစားရသည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့် နာမည်ကြီး လှသော ခိုးသူကြီးခန္ဓတသည်လည်း ပြေး၍မလွတ်သာ။ သူများ နည်းတူ ချွန်ထက်သောအပ်ဖျားကို နင်းတက်နေရာမှ သွေးအိုင်ကြီး ထဲသို့ ဂျမ်းပစ်ကာကျဆင်းပြီး သေလုဆဲ ဖားသဏ္ဍာန်လို ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် မြုပ်ချီပေါ်ချီ လူးလွန်ကူးခတ်၍ နေရ လေ၏။

ဤသို့လျှင် ခိုကိုးရာမဲ့စွာခံစားလျက်ရှိရာသော ခန္ဓတ သည် အမှတ်မထင် ထက်ဝေဟင်သို့ ဦးခေါင်းကိုမော့လျက် ကြည့်မိ သော် ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ တဝင်း

ဝင်းနှင့် ကျဆင်းလာသော ပင့်ကူမျှင်ကိုမြင်ရ လေ၏။

ထိုအခါ ခန္ဓတသည် နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လှသဖြင့် လက်ခမောင်းများပင် ခတ်မိလေ၏။ ဤပင့်ကူမျှင်ကို တွယ်ဖက်၍ တက်ရသော် ဤစက်ဆုပ်ဖွယ်ငရဲမှ အမှန်ပင် လွတ်မြောက်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။ လွတ်မြောက်ရမည် သာမက ကြိုးစား၍ တက်နိုင်ပါက အထက်ဘဝင်သို့တိုင်အောင် လက်လှမ်းမီနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အပ်တောင်ပေါ်သို့ တက်ရန်လည်း မလို၊ သွေးအိုင်ထဲသို့ ကျရောက်နစ်မြုပ်ရခြင်း ဝဋ်ဒုက္ခမှလည်း မုချ ကင်းလွတ်ပေတော့မည်။

ဤသို့ တွေးမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မိမိနှင့်လက်လှမ်းမီရာသို့ ရောက် ရှိ လာသော ပင့် ကူ မျှင် ကို အလျင်အမြန်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် မဆိုင်းမတွတစတစ တွယ်ဖက်၍ အထက်သို့ တက်ပါလေတော့၏။

နဂိုမူလကတည်းက ဤလိုနေရာမျိုး၌ ကျင့်သားရပြီးသော သူ့ခိုးကြီးဖြစ်ရကား ကျွမ်းကျင်လှစွာ တက်ရောက်သွားသည်မှာ ပမာမခြား မျောက်တစ်ကောင်အလားကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် စတုမဟာရာဇ်ဘုံနှင့် သိဇ္ဈိငရဲဟူသည်မှာ ယူဇနာဘယ်နှစ်သိန်း ဘယ်နှစ်သန်းရှိမည်ဟု ရေတွက်ခန့်မှန်းခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် အလှမ်းကွာဝေးလှသည်ဖြစ်ရကား စိတ်မာန်ကြွသလောက် အပေါ်သို့ရောက်ရန်မှာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူပါချေ။

အတော်ကလေး တက်မိပြီးသည့်နောက် ခန္ဓတသည် လက်တလှမ်းမျှတိုး၍ ခရီးဆက်ခြင်း မပြုနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်း

မောဟိုက်စ ပြုလာသောကြောင့် တက်လာခြင်းကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလျက် ပင့်ကူမျှင်ကို လက်ဖြင့်ရစ်သိုင်းဆွဲကာ တွဲလောင်းခိုလိုက်ရင်း ခရီးတစ်ထောက် တစ်အောင်နားလိုက်လေ၏။

ထိုနားနေရာမှနေ၍ မိမိတက်လာခဲ့သော အောက်သို့ ရုတ်တရက်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ယခင်က အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရသော သွေးအိုင်ကြီးမှာ ယခုအခါ အမှောင်ထုအတွင်းဝယ် ကွယ်ပျောက်နေရစ်ခဲ့ပြီး ကြောက်စရာ အပ်သေလာတောင်ကြီးမှာလည်း သူ၏ခြေဖဝါးအောက်တွင် မှန်ပျံ့ပျံ့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤနည်းဖြင့်သာ နားနားနေနေ မှန်မှန်တက်သွားပါက သိဇွိုးငရဲမှ လွတ်မြောက်ရေးမှာ တွေးသလောက်ခက်မည် မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိပြီး ခန္ဓတသည်အားပြန်တက်လာကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ကူမျှင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိမ်လိုက်လျက် ထိုင်ရဲပြည်သို့ ကျရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဘယ်တုန်းဘယ်အခါကမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှိုသိပ်ထားရသော အသံကိုထုတ်လိုက် ပြီးလျှင် . . .

“အောင်ပြီ. . . အောင်ပြီ”ဟု အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် တခဲနက် ကြွေးကြော်လိုက်လေ၏။

သို့ကြွေးကြော်ရာမှ ထူးခြားသည့်မြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ရာမှ ခန္ဓတသည် အံ့အားကြီးသင့်လျက် သွားလေတော့၏။

မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော ငရဲသားများသည် သူတက်လာရာလမ်းအတိုင်း ပရွက်ဆိတ်တန်းကြီးသဖွယ် လုံ့လဝီရိယတက်ကြွစွာဖြင့် တွယ်ဖက်လိုက်လာကြသည်ကို

တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခါတွင် အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊
ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိသော ခန္ဓတသည် သူရူး
တစ်ယောက်ပမာ ကြယ်လှသော ပါးစပ်ပေါက်ကြီးကို အဟောင်း
သားဟလျက် မျက်လုံးများမှာလည်း ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးလာကာ
အတန်ကြာ မိန်းမောနေသလို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့် လျက်နေမိလေ
၏။

မိမိတစ်ယောက်တည်းပင် အနိုင်နိုင် ပြတ်လူတည်း
တည်း ဖြစ်သော ဤပင့်ကူမျှင်သည် ဤမျှများပြားလှစွာ မရေတွက်
နိုင်အောင် ငရဲသားတို့၏ အလေးချိန်ကို အဘယ်ကဲ့သို့ ခံနိုင်ရည်
ရှိချိမ့်နိုင်အံ့နည်း။

ဤငရဲမှလွတ်မြောက်ရေးသည် သူသာလျှင်မူလ၊ သူ
သာလျှင် အဓိက မဟုတ်ပါလော။

မတော်တဆ ပြတ်၍များသွားပါက ကြီးစွာသော စွန့်
စားခြင်းဖြင့် တက်လာရသမျှ အလဟဿဖြစ်ရပေတော့မည်။ မူလ
သွေးအိုင်ထဲသို့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ပြန်ကျ၍များသွားမှဖြင့် . . .

ခန္ဓတတွေ့တော ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေသည့် အတွင်း
မှာပင် ဘယ်နှစ်ရာ၊ ဘယ်နှစ်ထောင် မသိနိုင်အောင်များပြားလှသော
ငရဲသားတို့သည် မဲမှောင်လျက်ရှိသော သွေးအိုင်ထဲမှ တရွရွနှင့် တစ်
အုပ်ပြီးတစ်အုပ် တိုး၍တိုး၍သာ တက်လာလျက် ရှိကြလေ၏။ ခန္ဓတ
ကား ဤအတိုင်း လက်ပိုက်၍ ကြည့်၍မနေနိုင်တော့ပြီ။ ပူပန်လျက်
မှင်သက်မိနေရာမှ ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်တော့
၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်သူကခွင့်ပေးလို့ တက်လာကြတာလဲ။ ဒီပင့်ကူမျှင်ဟာ ငါ့ဥစ္စာကွ။ တစ်ယောက် မကျန်အားလုံး ပြန်ဆင်းကြ”

ထိုအချိန်ထိ ဘာမှမဖြစ်၊ အကောင်းသားပကတိရှိနေသော ပင့်ကူမျှင်သည် ခန္ဓတအော်လိုက်သောအခါကျမှပင် ဗြူးကနဲ “ဝုန်း” ဆိုသည့် အသံကြီးမြည်ဟီးလျက် ခန္ဓတ တွဲလောင်းခို နေသည့် နေရာမှ အစပြုပြီး တိကနဲပြတ်၍ သွားလေ၏။

မျက်စေ့တမှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာပင် လေအဟုန်ထဲ၌ ခန္ဓတသည် ဂျင်ကလေးလို တဝီဝီလည်လျက် သွေးရေအိုင်အမှောင်တိုက်အတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်လည် စိုက်ဆင်းသွားရပြန်လေတော့သတည်း။

ကြယ်မမြင်၊ လမမြင် လေဟာပြင်ကြီးအတွင်း၌မူကား ပင့်ကူမျှင်သာလျှင်သာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် တိုးလို့တန်းလန်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

* * *

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စတုမဟာရာဇ်ပြည် ကြာပဒုမ္မာရေအိုင်မှနေ၍ ထိုအချင်းအရာကို အစမှအဆုံးခန်းတိုင်အောင် ရှုမြင်တော်မူရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌သွေးငရဲအိုင် အောက်ခြေ၌ ကျောက်ခဲတုံးပမာ စုံးစုံးနစ်မြုပ်သွားရရှာသော ခန္ဓတအပေါ်တွင် ကြီးစွာသော ကရုဏာသက်ခြင်း ဖြစ်တော်မူသော်လည်း “မိမိသာလျှင် ငရဲပြည်မှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်မည်”ဟု တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံခဲ့သော ခန္ဓတအား သူ၏ အဘိဇ္ဈာက သူ့အား သွေးအိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ခေါ်သွားသောအခါ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူရှုလိုက်တော်မူကာ

ထိုနေရာမှ ဖဲခွာ တော်မူလေ၏။

စိန်ကျောက်ရောင် ပြောင်ဝင်းလျက်ရှိသော ပန်းကြာ
ပဒုမ္မာ တို့သည်ကား ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို စိုးစဉ်းမျှ ဂရုမထားသည့်
အလား ယိမ်းကာနွဲ့ကာဖြင့်ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို
ဦးခိုက်သလိုရှိကြပြီး ရွှေရည်လူး ပန်းဝတ်မှုန်တို့မှ ထုံသင်းသော ရနံ့
တို့ဖြင့် အတောမသတ်နိုင်အောင် မွှေးကြူလှစွာ ပူဇော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသတည်း။

**(ဂျပန်စာရေးဆရာ “အိုကုတဂါဝရိယူးနေ့စုခဲ”၏ “ကုမောနေ့ အိ
တော့”ခေါ် (ပင့်ကူမျှင်)ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်)**

**သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း
ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၇၃။**

ကံ့ကော်ရိပ်ဝယ်

ဟံသာဝတီနှင့် ကေတုမတီ နှစ်ပြည်ထောင်သည် နှစ်ပြည့် တစ်ပြည် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဆက်သွယ်လျက် သာယာငြိမ်းချမ်း စွာရှိသော အခါကဖြစ်လေသည်။

မည်သည့် ပြဿနာမှ မပေါ်သဖြင့်၊ ပဲခူးရိုးမ တောင်ခြေရှိ နယ်ခြားမှတ်တိုင်၌၊ ကင်းစောင့်ဟူ၍ ဟံသာဝတီဘက်မှ တစ်ယောက်၊ ကေတုမတီဘက်မှ တစ်ယောက်၊ ပေါင်းနှစ်ယောက်သော မင်းချင်းတို့သာလျှင် အစောင့်ချထားခြင်း ရှိလေသည်။

ကေတုမတီဘက်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ မင်းချင်းကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၍၊ ဟံသာဝတီဘက်မှ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ လုလင်ပျိုတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ညှို့မိုင်းလျက်ရှိသော ရိုးမတောင်ခြေ တစ်ဝိုက်သည် ကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပြီး နယ်ခြားမှတ်တိုင်အနီးရှိ စေတီငယ်၏ ထီးတော်မှ ခေါင်းလောင်းသံသာကလေးသာလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ လေညင်းကို စီးလျက်ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။

ရေညှိပင်ကလေးများ တွယ်ကပ်နေသဖြင့်မြသက်န်း ခြံထားသလို စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖြစ်နေသော ထိုစေတီအား အနီးမှ ညှိညှိ ဆိုင်းဆိုင်း ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် ထီးတော်မိုးပေးနေသည့် အလား ဧမြလှသောအရိပ်ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထားလျက် ရှိလေသည်။

နှစ်ဘက်သော မင်းနေပြည်တော်များနှင့် အလှမ်းကွာ ဝေးလှသော ထိုနေရာသည်ကား၊ ခရီးအသွားအလာ မရှိသလောက် နည်းပါးလှ၏။ တစ်နှစ်လုံးနေမှ ခရီးသည် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ဆိုသလို ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

ထို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မှတ် တိုင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ အစောင့်နှစ်ဦးသည် အစ ပထမ၌ သူ့ ငါမယုံ၊ ငါ့ သူမယုံ မျက်နှာထားများဖြင့် မိမိတို့၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်လျက်ရှိကြလေသည်။

* * *

အခါကား ဆောင်းကုန် နွေကူးရာသီဦးဖြစ်၍ ကံ့ကော် ပင်ကြီးသည် ပင်လုံးကျွတ်ညွတ်အောင် ပွင့်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်တော လုံး ကြိုင်သင်းလျက်နေပေ၏။

ကံ့ကော်ပင်ထက်မှ ဥဩငှက်သည်လည်း နွေဦး၏ အလှကို ခွန်းဖွဲ့နေဟန်ဖြင့် တကြော်ကြော် အော်မြည် ပျော်မြူးနေ လေသည်။

ထိုနွေဦးရာသီ၏ တစ်မနက်ခင်း၌ ကေတုမတီမင်း ချင်းကြီးသည် ပြုနေကျဝတ်အတိုင်း စေတီငယ်ကလေး၏ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို တံမြက်စည်းလှည်းပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေခိုက် ဟံသာဝတီ လူလင်ကလေးသည် ကံ့ကော်ပန်းများကို ခူးဆွတ်ကာ ကေတုမတီ

မင်းချင်းကြီးအား လာ၍ပေးလေသည်။

မင်းချင်းကြီးကလည်း အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် လှမ်းယူ
ပြီး ဘုရားကပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် တသွင်သွင် စီးကျလျက်
ရှိသော ကျောက်စက်ရေများကို သွားရောက်ခံယူကာ ရေချမ်းကပ်ရန်
ပေးပြန်၏။

မင်းချင်းကြီးကလည်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့်ပင် လှမ်းယူ
ပြီး ကပ်ယူလိုက်ပြန်၏။

ထိုနေ့မှအစပြု၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်မှန်းတန်းမိကြ
ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပြီး၊ နောက်ပိုင်း၌မူကား ထွေရာလေးပါး
စကားများကို ပြောဆိုကြရင်း သူတို့၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ အချိန်များကို
ကုန်လွန်စေခဲ့ကြလေသည်။

နံနက်လင်း၍ ကံ့ကော်ပင်ထက်မှ ဥဩငှက်၏ ခွန်းဖွဲ့
သံသည် အိပ်မောကျလျက်ရှိသော နှစ်ဦးသားအား နှိုးလိုက်သလို
ဖြစ်ကာ . . .

“ကဲ ထကြစို့လားဟေ့ ဥဩတောင်တွန်နေမင့်” ဟု
ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးက လှမ်း၍ပြောလိုက်လျှင်

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ ကျွန်တော်လည်း နိုးနေပါပြီ” ဟု
ဟံသာဝတီ လူလင်ကလေးကပြန်၍ ပြောတတ်လေသည်။

သူရိယနေမင်းကြီးသည် ရောင်နီများဖြင့် ကံ့ကော်ပင်
ထိပ်ဖျားဆီသို့ ထိုးလိုက်သောအချိန်တွင်ကား နှစ်ယောက်သားသည်
ကျောက်စက်ရေကျနေသောနေရာသို့ မျက်နှာသစ်ရန် ရောက်ရှိလာ
ကြပြီး “တယ်သာယာတဲ့ နေရာကလေးပဲဟေ့” ဟု ကေတုမတီ

မင်းချင်းကြီးကစ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့အဘ ဘယ်ကိုလွမ်းမှန်းမသိအောင် တကယ်ပဲ သာယာလှပေတယ်” ဟု ဟံသာဝတီ လူလင်ကလေးက ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်တတ်ကြ၏။

မြင်နေကျ ရှုခင်းဖြစ်သော်လည်း ဆန်းသစ်သော မြင်ကွင်းဖြစ်အောင် ရာသီကား တစ်နေ့တခြား သာယာလျက်ရှိ လေသည်။

* * *

ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် စစ်တုရင်ကစားနည်း၌ ကျွမ်းကျင်လှသည်နှင့်အမျှ ဟံသာဝတီလူလင်ကလေးကား လုံးဝ မကစားတတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကေတုမတီမင်းချင်းကြီး၏ သင်ပေးချက်အရ ယခုအခါ နေ့လယ်နေ့ခင်း အနားယူချိန်များ၌ အပျင်းပြေကစားနိုင်လောက်အောင် ဟံသာဝတီလူလင်ကလေးသည် အတော်တတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

အစတွင် ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးက အနိုင်ယူသည်သာ များသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဟံသာဝတီလူလင်ကလေးက မရှုံးအောင် လက်ရည်တူ ကစားနိုင်လာ၏။

သူတို့သည် စစ်တုရင်ခုံပေါ်၌ အနိုင်ယူ ဗိုလ်လုပွဲဆင်ကြသော်လည်း ရှုံး၍လည်း စိတ်မခု၊ နိုင်၍လည်း ဝင့်ကြားခြင်း မရှိသည်သာမက နှစ်ဦးသားတို့၏ ခင်မင်မှုသည် ပိုမိုခိုင်မြဲလျက်သာ ရှိလာတော့၏။

“အေး ဒီတစ်ပွဲလဲ ငါပဲရှုံးမှာ၊ ဒီလိုချည်း အခွေခံနေရရင် တော့လားကွာ၊ တကယ့်စစ်ပွဲကျရင်တော့ ဒုက္ခပဲဟေ့ ဟား . . .

ဟား . . . ဟား . . . ” ဟု ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် လေးလေး
ကြီးပြောကာ အားရပါးရ ရယ်မောလေ့ရှိပြီး ဟံသာဝတီ လုလင်က
လေးမှုကား တောက်ပသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် တစ်ဖက်မှ မင်းကြီးရုပ်
အား ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ခွေရန်ကိုသာ တွေးတောကြံ ဆ၍ နေတတ်
လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အချိန်များ ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ
တန်ခူးလရာသီသို့ ရောက်လာလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တောတန်းမှ ရွက်ဟောင်းများလည်း
ကြွေလွင့်ပြီး ရွက်သစ်များ လောင်းစပြုလေပြီ၊ မြူမင်းလွင်ယှက်သန်း
သဖြင့် ရှစ်ခွင်တိုင်းလည်း အံ့ဆိုင်းမှိုင်းရီဝေလျက် ရှိလေပြီ။

မကြာမီ သင်္ကြန်တော်အခါသဘင်ကို နှစ်ပြည်ထောင်
စလုံး ဆင်ယင်ကျင်းပ၍ နှစ်ဟောင်းလွန်မြောက် နှစ်သစ်သို့
ရောက်ရှိပေတော့မည်။ ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် မျက်ရည်ဖြင့်
ဖူးလွမ်းသောမျက်နှာဖြင့် ကေတုမတီနေပြည်ဘက်သို့ လှမ်းမြော်လိုက်
လျက် . . .

“အင်း နေပြည်တော်ကို လွမ်းလိုက်ပါဘိတော့သကွာ၊
အခုနေ ခွင့်ယူလို့များရရင် ခဏလောက်ပြန်ချင်စမ်းသကွယ်၊ ဟိုမှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့သားကလဲ အဘကို လွမ်းရှာပေရော့မယ် . . . ” ဟု ဖြည်း
ညည်းစွာ ပြောလိုက်သောအခါ . . .

“မပြန်ချင်စမ်းပါနဲ့ အဘရယ် . . . ၊ အဘပြန်ရင်
အဘနေရာမှာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ရောက်လာမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊
အဘလိုမဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်းရန်သူလို သဘောထားနေရင်တော့
ဒုက္ခပဲ၊ ပြီးတော့ မိုးကျဖို့ကလဲ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ သင်္ကြန်လွန်တာ

နဲ့ မိုးကျပြီး၊ မကြာခင် ကဆုန် နယုန်ရောက်လာမှာပါ။ ကဆုန်လ ကုန်လို့ နယုန်လဆန်းရင် အဘတာဝန် ပြီးရောဆို၊ ဒီတော့ ခဏ လောက်သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်ပါဦးလား အဘရယ် . . . ”

ဟံသာဝတီလုလင်ကလေးသည် လှိုက်လှဲစွာဖြင့် တား မြစ်လေသည်။

* * *

မကြာမီ သင်္ကြန်ကျပြီး၍ နှစ်သစ်သို့ ရောက်လာလေ ၏။

ထိုနှစ်ဆန်းအချိန်၌ပင် အရှေ့ဘက်နယ်စပ် တစ်နေ ရာ၌ ဆင်ဖြူတော်တစ်စီး ပေါ်လာလေသည်။

ထိုဆင်ဖြူတော်ကို သူပိုင်ထိုက်သည်၊ ငါပိုင်ထိုက်သည် ဟု အငြင်းပွားရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ချစ်ကြည်လျက်ရှိကြသော နှစ် ပြည်ထောင်သည် စစ်ခင်းကြလေတော့၏။

ဖြူစင်သော မေတ္တာဖြင့် ရင်းနှီးစွာ နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်လျက် ရှိကြသော ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးနှင့် ဟံသာဝတီ လုလင်ကလေးတို့ မှာကား ဆင်ဖြူတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာသော စစ်ပွဲ ကြောင့် အနေအထိုင်ခက်လျက် စိတ် မသက်သာစွာနှင့်ပင် မိတ်ဆွေ နှင့် ရန်သူစပ်ကြားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြသလို ဖြစ်ကာ . . .

“ဟေ့ . . . မောင်ရင်၊ အဘဟာ လူအိုကြီးဆိုပေမယ့် လည်း တပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါကွာ၊ မင်း ငါ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ယူသွား ရင် မင်းအတွက် ရာထူးတက်ဖို့ သေချာတယ်၊ ကဲ . . . ဒီတော့ ဘာ ရယ်ညာရယ် ပြောမနေနဲ့၊ မင်း ငါ့ကိုသတ်ပြီး ခေါင်းဖြတ်လဲ့စမ်း ကွာ . . . ” ဟု ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးက ကရုဏာဒေါသောဖြင့်

ပြောပြီး လည်စင်းပေးလိုက်သောအခါ ဟံသာဝတီ လူလင်ကလေး သည် . . .

“အို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အဘရယ်၊ အဘကို ဘာလို့ ရန်သူလို သဘောထားပြီး အဘရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ရမှာလဲ စစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီး တိုက်နေတာက ဟိုအရှေ့ မုတ္တမဘက်မှာပါ။ တကယ့် တကယ် တိုက်ချင်းတိုက်ရင် အဲဒီကိုသွားပြီး တိုက်မှာပေါ့ အဘရဲ့ . . . ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြုန်းခနဲ အပြေးထွက်သွားရာ ကေတုမတီမင်းချင်းကြီး ဘယ်လိုမှ မတားလိုက်မီ ဟံသာဝတီလူလင် ကလေးသည် ချုံတစ်ခု၏နောက်၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

* * *

တစ်နေ့ကုန်၍ တစ်မိုးသောက်တိုင်း ကံ့ကော်ပင်ထက် မှ ဥဩငှက်သည် တကြော်ကြော်အော်မြည်လျက်-

စစ်တုရင်ခုံကလေးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ညှိုးငယ်နေသယောင်ရှိလျက် မျက်နှာသစ်ရာ၌လည်း သတိရ၊ ဘုရား ဝတ်ပြုနေရာ၌လည်း မမေ့နိုင်သော ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် နေ့စဉ်အမျှ မရွှင်ပျနိုင်ဘဲ၊ အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းရှိရာသို့ မျှော် မှန်းကြည့်ရင်းသာ အချိန်များ ကုန်လွန်လာခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေရာနှင့် စစ်မြေပြင်မှာ၊ အလှမ်းကွာဝေးလှသည် ဖြစ်ရကား မည်မျှပင် မိုးကိုမျှော်၍ ကြည့်ပါသော်လည်း၊ မည်မျှပင် နားကိုစွင့်၍ ထောင်ပါသော်လည်း၊ မည်းမှောင်သော မီးခိုးရိပ်များကို မမြင်ရသည်သာမက မည်သည့်သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများကို လည်း မကြားနိုင်ခဲ့ရပေ။

ဤသို့လျှင် မမြင်နိုင်၊ မကြားနိုင်စေကာမူ ဟံသာဝတီ လူလင်ကလေးအတွက် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ ကျန် ခဲ့ရာသော ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးရှိရာသို့ တစ်နေ့တွင် ရှားရှား ပါးပါး ခရီးသည်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးလည်း ခရီးသည်တို့အား မြင် သော် စစ်ပွဲ၏ အခြေအနေကို အလောတကြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။

ခရီးသည်များကလည်း ဟံသာဝတီဘက်မှ တစ် ယောက်မကျန် တပ်လုံးပြုတ်အရေးရှုံးနိမ့်သွားကြပြီးနောက် စစ်ပွဲ လည်း ပြီးငြိမ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းစကား ပြောကြားကြလေ သည်။

စစ်တုရင်ခုံပေါ်၌ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း တကယ့် စစ်မြေပြင်၌ အရေးမလှရှာသော ဟံသာဝတီလူလင်ကလေး ၏ ကံကြမ္မာကို ကြားသိရသောအခါ ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် ဝိုင်စင်းသွားပြီး စေတီကလေးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား လေ၏။

ထို့နောက် စေတီရင်း၌ ဒူးထောက်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ မျက်စိကိုမှိတ် အာရုံပြုလိုက်လေသည်။

မကြာမီသော ထိုအခိုက်တွင် နယ်ခြားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့ စစ်တပ်တစ်တပ် ချီတက်လာသည်ကို မြင်ရ၍ အသေအချာကြည့် လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးခေါင်းဆောင်မှာ ဟံသာဝတီလူလင် ကလေး ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုစစ်တပ်သည် မည်သည့်အသံကိုမျှမပေးဘဲ တိတ် ဆိတ်စွာ ချီတက်လာပြီး ကံ့ကော်ပင်ကြီး အောက်သို့ ရောက်သော်

ရပ်တန့်၍ သွားလေသည်။

ထို့နောက် ဟံသာဝတီဗိုလ်မှူးကလေးသည် မြင်းပေါ်
မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ
လျှောက်လာလေ၏။ လက်တွင်း၌လည်း ကံ့ကော်ပန်းများကို တစ်
ဆုပ်ကြီးကိုင်ထားလျက် ကေတုမတီမင်းချင်းကြီး၏အနားသို့ ရောက်
လေသော် ကံ့ကော်ပန်းများကို ရှိသေစွာ လှမ်း၍ ပေးလေသည်။

ကေတုမတီမင်းချင်းကြီးသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ
အားရလှစွာဖြင့် ဝတ်ပြုနေရာမှ ပန်းများကို လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်ခါ
ခေါင်းထောင်မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် သူကား ဘာကိုမျှမတွေ့ရရှာပေ။ သူ၏
အာရုံတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဟံသာဝတီလူလင်အစား တဖွဲဖွဲ
ကြွေကျလျက်ရှိသော ကံ့ကော်ရွက်ဟောင်းတို့သာလျှင် ဖြစ်ပါလေ
သတည်း။ ။

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
မတ်လ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

စပျစ်သီးတစ်ခွက်

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝကပင် ပန်း
ချိုရေးဆွဲခြင်းကို ဝါသနာပါခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တက်ရသော ကျောင်းသည် ယိုကိုဟားမား
မြို့နယ်ရှိ တဲနော့ရာမဆိုသည့်အရပ်တွင်ရှိပြီး ထိုအရပ်သည်
အနောက်တိုင်းရင်းသားများချည်း နေသောရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ကျောင်းရှိ
ဆရာမမှာလည်း အနောက်တိုင်းရင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဖြတ်သန်းသွားရသော လမ်း
မှာလည်း ဟိုတယ်ကြီးများ၊ အနောက်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ကုန်တိုက်
ကြီးများ စီရီရီရှိသော ကမ်းနားလမ်းမကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလမ်းမကြီးပေါ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် ပြာ
လဲ့သော ရေပြင်ပေါ်တွင် စစ်သင်္ဘောကြီးများ၊ ကုန်တင်သင်္ဘောများ
မှာ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပြီး ခေါင်းတိုင်များမှ မီးခိုးများမှာ
လည်း တစ်လိပ်လိပ် တက်လျက်ရှိပုံများ၊ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားဆီမှ
နိုင်ငံပေါင်းစုံအလံများ၏ တလူလူလွင့်တက်နေပုံများမှာကား မျက်စိ

ပသာဒ ရှုမဝနိုင်လောက်အောင် လှပပါပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ ကမ်းခြေတွင်ရပ်ပြီး၊ ထို ရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်စိထဲတွင် မှတ်မိသမျှဟူသရွေ့ကို ပန်းချီကားများအဖြစ် ရေးဆွဲလေ့ရှိပါသည်။

သို့သော် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် သင်္ဘောများကို ရေးခြယ်ရာ၌ လိုအပ်သော မဲနယ်ရောင်အပြာနှင့် ကတ္တီပါရောင် အနီဆေးများမှာ ကျွန်တော်၏ ဆေးဘူးတွင်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပန်းချီကားများမှာ လှပသောကားများအဖြစ် ထွက်ပေါ်မလာပါ။ ဘယ်နှခါ ဆွဲဆွဲ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ဆေးဘူးကို ရုတ်တရက်သတိရမိပါသည်။ ထိုကျောင်းသားသည်လည်း ဥရောပတိုက်သားကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ်ခန့်ကြီး၍ အရပ်မှာလည်း မော့ကြည့်ရ လောက်အောင် မြင့်ပါသည်။

ဂျင်(မ်) အမည်ရှိ ထိုကျောင်းသားကလေး၏ ဆေးဘူးမှာ အနောက်တိုင်းဖြစ် အကောင်းစားဆေးဘူးဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်သစ်သားသေတ္တာကလေးထဲတွင် လေးထောင့်စပ်စပ် တရုတ်မင်တောင့်ဆေးပြားကလေးများသဖွယ် ဆေးရောင် ဆယ့်နှစ်မျိုးကို နှစ်တန်းသွားသေသပ်စွာ ထည့်ထားပါသည်။

ဘယ်အရောင်မဆို အားလုံးလှပသော်ငြားလည်း အထူးသဖြင့် မဲနယ်ရောင်နှင့် ကတ္တီပါရောင်တို့မှာ အံ့ဩလောက် အောင် ထူးခြားစွာ လှပပါပေသည်။

ဂျင်(မ်)သည် ကျွန်တော့်ထက်ကြီးသော်လည်း ပန်းချီ ဆွဲရာ၌ကား မတော်လှပါ။ သို့ရာတွင် သူ၏ကားများမှာ လက်ရာ ကောင်းများသဖွယ် ထိုဆေးများက လှပသော အသွင်ကို ဆောင်ပေး နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမြဲလိုပင် သဝန်ကြောင်နေပါသည်။ “ငါ့မှာသာ ဒီဆေးမျိုးရှိရင် ပင်လယ်ရေပြင်ရှုခင်းကို သူ့ထက်သာ အောင် ဆွဲပြချင်လိုက်တာ . . .” ဟု တွေးမိပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ ဆေးဘူးကို စိတ်ပျက်လျက် ရှိပါတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ဂျင်(မ်)၏ ဆေးဘူးကို မနေ နိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် လိုချင်လာပါတော့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကိုလည်း မပူဆာဝံ့။ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်နှင့် ထိုဆေးဘူးကို သာ စိတ်၌စွဲလမ်းလျက် နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ဟု မမှတ်မိသော ဆောင်းဦး ရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

စပျစ်သီးများမှည့်ချိန် ဆောင်းဦးအစဖြစ်၍ ကောင်း ကင်တစ်ခွင်တွင် မျှော်လေတိုင်း သာယာတင့်ဆန်းနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် နေ့လယ်စာထမင်းကို စားသောက်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ထိုပျော်စရာ ကောင်းသော နေရာမှလွဲခွာ၍ တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။ ထိုနေရာကား ဂျင်(မ်)၏ ဆေးဘူးရှိရာပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အတွေးကွဲလျက်ရှိနေပါတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား ဂရုပြုကြည့်ရပါက ကျွန်တော် ၏ မူပျက်လျက်ရှိသည့်ပုံကို ရိပ်စားမိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်(မ်)၏ ဆေးဘူးကိုလိုချင်လိုက်သည်မှာ တစ်ပိုင်း
သေနေပါပြီ။

ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်ကို ဂျင်(မ်)သိများ သိလေမလား
ဟုတွေးမိပြီး ဂျင်(မ်)အားမသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျင်(မ်)
သည် ဘာမှမသိသည့်အတိုင်း သူ့ဘေး၌ထိုင်လျက်ရှိသော ကျောင်း
သားနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာကား ဂျင်(မ်) ယခုလို ရယ်
မောနေခြင်းပင်လျှင် ကျွန်တော်၏အကြံကိုသိပြီး ရယ်မောနေသလို၊
စကားပြောနေခြင်းမှာလည်း “ကြည့်စမ်း-ဟိုကောင် ငါ့ဆေးဘူးကို
ခိုးမလို့ကွ” ဟု ပြောနေသလို စိတ်ထဲ၌ အလိုလို ထင်နေပါသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော်သည် ဂျင်(မ်)၏ မသင်္ကာ
ရှိပုံထင်မြင်ရလေ သူ့ဆေးဘူးကို လိုချင်လေ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သနားကမား မျက်နှာရှိသူ တစ်
ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်မှန်သော်လည်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပျော့
ညံ့ခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား ဝန်ခံလိုက်ပါ၏။ ထို့ပြင်
ဘာမဆိုမပြောရဲ မဆိုရဲ သတ္တိကြောင်သူဖြစ်သည့်ပြင် သူငယ်ချင်း
အပေါင်းအသင်း မထားခဲ့ပါ။

နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးသည့်နောက် ကျောင်း
သားများသည် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာနှင့် ကစားကွင်းသို့ ပြေးသွားကြ
ပြီး ကစားကြလျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စွာနှင့်
အတွေးကြောမှာ နစ်မြုပ်လျက်ရှိရာမှ သူတို့နှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို
တစ်ကိုယ်တည်း စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

အပြင်မှာ ထင်းလင်း သာယာနေသလောက် စာသင်ခန်းတွင်း၌ကား ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်းမှာလို့ မှောင်တောင်တောင် ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ကိုယ့်ခုံတွင် ကိုယ်ထိုင်လျက်ရှိသော်လည်း မျက်စိကမူ ဂျင်(မ်)၏ခုံပေါ်သို့ ဝေ့လျက်ရှိပါသည်။

ဂျင်(မ်)၏ခုံကို ဖွင့်လိုက်ပါက ဖတ်စာအုပ်၊ ဗလာစာအုပ်များနှင့်အတူ ပန်းချီဆေးဘူးရှိပေမည်။ ထိုဆေးဘူး အတွင်း၌ ကား သကြားခဲကလေးများသဏ္ဍာန်ရှိသည့် မဲနယ်ရောင်အပြာဆေးနှင့် ကတ္တီပါရောင်အနီဆေး . . . ။

ကျွန်တော်၏မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းနီမြန်းလာပြီး သူ၏စားပွဲမှလွဲဖယ်၍ မရတော့ပါ။ စိတ်၏လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိပါတော့သည်။

မကြာမီ စာသင်ခန်းသို့ဝင်ရန် ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်စွာ အလိုလိုရပ်လိုက်မိ၏။

ကျောင်းသားများသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ရယ်လာကြရင်း ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် အိမ်သာခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်များမှာ ရေခဲလိုအေးစက်လာပြီး အိပ်မက်တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် လန့်နိုးသူပမာ ကမူးရှူးထိုးနှင့် ဂျင်(မ်)၏ စားပွဲဆီသို့သွားကာ သူ၏ခုံကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း စာအုပ်များနှင့်အတူ ပန်းချီဆေးဘူးကလေးကို တွေ့ရှိရပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဟိုဟိုဒီဒီ ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်ရင်း လျင်မြန်စွာ ဆေးဘူးကလေးကိုဖွင့်ကာ ကတ္တီပါရောင်နှင့် မဲနယ်

ရောင်ဆေးတောင့်ကလေးများကို နှုတ်ယူပြီး ကျွန်တော်၏ ဘောင်းဘီ အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်အတန်းတွင်းသို့ဝင်ရန် ဆရာမကို တန်းစီ လျက် စောင့်နေကြသော ကျောင်းသားများရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင် အပြေးသွားပြီး ၎င်းတို့နှင့်အတူ ရောနှောရပ်နေ လိုက်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့တတွေသည် ဆရာမဦးဆောင်၍ စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ကိုယ်စီကိုယ်စီ မိမိတို့ နေရာများ၌ ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျင်(မ်) ဘယ်လိုများနေလေမလဲဟု သိလိုပါသော်လည်း သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမလှည့်ရဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဤကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိပုံမရ၍ စိတ်သက်သာရာ ရသလို ရှိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမ၏ သင်ကြားချက်ကို ကြားရသော်လည်း နားကားမဝင်ပါ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုသင်သည်ကိုလည်း မသိနိုင်တော့။

ဆရာမလည်း ကျွန်တော်၏မူပျက်နေပုံကို ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ကာ တစ်ခါတစ်ခါ အကဲခတ်သလိုရှိနေပါသည်။

ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော်သည် ဆရာမ၏မျက်နှာကို ကြည့်ရန်လည်း မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းသားအချင်းချင်း ဘာပြောပြော ကျွန်တော်အား ပြောင်လှောင်သရော်နေကြသည်ဟု ထင်ရင်းနှင့် စာသင်ချိန် တစ်ချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ပါသည်။

အတန်းဆင်းရန် ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် စိတ်အေးသွားပြီး “ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချ လိုက်မိ ပါ၏။

သို့သော် ဆရာမ အခန်းတွင်းမှထွက်သွားပြီးနောက် ကျောင်းသားခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က-

“ဟေ့ . . . ဒီဘက်ကိုခဏ . . . ” ဟုပြောကာ ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အိမ်စာများမလုပ်ခဲ့မိ၍ ဆရာမ ခေါ် လိုက်သည့်အခါလို ဒိတ်ခနဲရင်ဖိုသွားပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သလောက် ဟန် ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့်ပင် ကစားကွင်းထောင့် နေရာဆီသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရပါသည်။

“မင်း-ဂျင်(မ်)ရဲ့ဆေးကို ယူထားတယ်မဟုတ်လား။ ပြစမ်း . . . ” ဟုပြောကာ ထိုကျောင်းသားကြီးက ကျွန်တော့်၏ ရှေ့တွင်ရပ်ကာ လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ . . . ငါမှမယူဘဲ . . . ” ကျွန်တော်သည် ဘူးကွယ်လိုက်ပါသည်။

ကျောင်းသား သုံး-လေးယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော့် ၏ ဘေးတွင် ရောက်ရှိလာသော ဂျင်(မ်)က “ငါ-နေ့လယ် ကျောင်း မဆင်းခင် သေသေချာချာ စစ်ပြီးထားခဲ့တာကွ၊ တစ်ခုမှ အရာမယွင်း ဘူး၊ ကျောင်းပြန်တက်တော့ နှစ်ခုပျောက်တယ်။ ကျောင်းလွတ်တုန်း အခန်းထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် မဟုတ်လား . . . ”

ဟု ဒေါသရောင်တောက်သောမျက်နှာဖြင့် ပြောပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ငြင်း၍ ရမည်မဟုတ်တော့ပါ။ ထိုအခြေအနေကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သွေးများဖြန်းတက်လာကာ တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲလျက်ရှိပါတော့သည်။

ထိုစဉ်တွင် အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသော ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ဘာမပြော၊ ညာမပြော ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော်၏ ဘောင်းဘီအိတ်ကို နှိုက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အစွမ်းကုန်ရုန်းကန်၍ ကာကွယ်ပါ သော်လည်း အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင် တော့ပါ။ ကျွန်တော်၏အိတ်အတွင်းမှ ဂေါ်လီလုံး၊ ကစားစရာ ကားချပ်များနှင့်အတူ နှစ်ခုသော ဆေးတောင့်တို့မှာ ထွက်ပေါ်လာပါ တော့သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ပြောင်လိမ်တဲ့ကောင် . . . သူ့ခိုး . . .” ဟု ပြောသောမျက်နှာများဖြင့် ကျောင်းသားများသည် ရွံရှာမုန်းတီးစွာ ကျွန်တော်အား မျက်မှောင်ကြုတ် စိုက်ကြည့်လျက် ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖိန်းရိုန်းပြီးမျက်စိများ ပြာသွားပါ တော့သည်။

သာယာသောနေ့၏ ကျောင်းလွတ်ချိန်တွင် ကျောင်း သား အများသည် တပျော်တပါး ကစားလျက်ရှိကြသော်လည်း ကျွန် တော်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ညှိုးနွမ်းလျက် . . . ။

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်မိပါလိမ့် . . . ငါမှားပြီ ငါအသုံးမကျ တော့ဘူး . . .”

ကျွန်တော်သည် ဤသို့တွေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နဂိုက စိတ်ပျော့သော ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းအားငယ်လာကာ

တနှိုက်နှိုက် ငိုကြွေးမိပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ငိုချင်းချမနေနဲ့ . . . အပိုပဲကွ”
ကျောင်းသားကြီးက အထင်သေးရှုတ်ချသံဖြင့် ပြော
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသော ကျွန်တော့် အပါးသို့
အားလုံးချဉ်းကပ်လာပြီး ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားရန်
လုပ်ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အားရှိသလောက် ရုန်းကန်ပါသော်
လည်း နောက်ဆုံး၌ လှေကားပေါ်သို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားခြင်း
ကို ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုနေရာကား ကျွန်တော်တို့၏အတန်းပိုင်ဆရာမ၏
အခန်းရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာမ
၏ အခန်းတံခါးကို ဂျင်(မ်)က ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဝင်ခဲ့ကြ . . . ” ဟူသော ဆရာမ၏ ညင်သာသော
အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမ၏ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရန် ထို
အခါလောက် ကြောက်ရွံ့သောစိတ်မျိုး တစ်ခါဖူးမှ မပေါ်ခဲ့ဘူးပါ။

စာရေးလျက်ရှိသောဆရာမသည် ဆူဆူညံညံဝင်လာ
ကြသော ကျွန်တော်တို့အားမြင်သော် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပုံ
ရပါသည်။

ထိုအခါတွင် ကျောင်းသားကြီးက ရှေ့သို့ထွက်ပြီး
ကျွန်တော်က ဂျင်(မ်)၏ ဆေးဘူး ခိုးယူကြောင်းကို အသေးစိတ်
ပြောဆိုတိုင်ကြားပါသည်။

ဆရာမသည် အနည်းငယ် မျက်နှာညှိုးသွားပြီး တည်ငြိမ်စွာနှင့်ပင် ကျောင်းသားအများ၏မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်၏ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်ပြီး . . . ။

“အဲဒါ . . . အမှန်ပဲလား . . . ” ဟု ကျွန်တော့်အား မေးပါတော့သည်။

အမှန်အတိုင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ သူ့ခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ဝန်ခံဖို့ခဲယဉ်းနေပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှဖြေရမည့်အစား ချုံးချ ငိုကြွေးမိပါတော့သည်။

ဆရာမသည် အတန်ကြာ ကျွန်တော်အား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ကျောင်းသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ ချိုသာစွာဖြင့်ပင် . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီပြင်လူတွေ အားလုံးပြန်ကြ” ပြောကာ ကျောင်းသားများကို ပြန်ခိုင်းပါသည်။

ဆရာမသည် အတန်ကြာ ဘာမျှမပြောဘဲနေရာမှ . . .

“ဆေးဘူးကိုကော ပြန်ပေးလိုက်ပြီလား . . . ” ဟု ညင်သာစွာ မေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြန်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိသိသာသာကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မင်း . . . ခုလိုလုပ်တာ မကောင်းဘူးဆိုတာကိုရော တွေးမိရဲ့လား . . . ”

ဟု ဆရာမက နောက်တစ်ကြိမ် ပြောလိုက်သောအခါတွင်မူ၊

ကျွန်တော်မှာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ဖြစ်သွားကာ တုန်လှုပ်သွား ပါတော့သည်။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက် ပါသည်။ ဘယ်လိုပင် ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားစေကာမူ ငိုရွိုက်သံ ကား ထွက်ပေါ်လာလျက် မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်များသည် တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာပါတော့သည်။

“မင်း . . . ခုလိုလုပ်တာမကောင်းဘူးဆိုတာကို သိပြီ နော် . . . ၊ အေး . . . ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိပြီး နောက်ဒီလို မလုပ်ဘူးဆိုရင်ပြီးတာပဲ၊ ကဲ . . . ငိုမနေနဲ့ တိတ်တော့ အခုစာ သင်ချိန်မှာလဲ မလာချင်နေ . . . ၊ ဆရာမအခန်းထဲမှာ ကောင်း ကောင်း နေရစ်ခဲ့ ဆရာမပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေနော် . . . ဟုတ် လား . . . ”

ဟုပြောကာ၊ ကျွန်တော့်အား ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် အတန်းတက်ရန် ခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက် စာတမ်းများနှင့် စာအုပ်များကို ကောက်ယူကာ ကမန်းကတန်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆရာမကိုအလုပ်ရှုပ်အောင် ဒုက္ခ ပေးမိပါကလားဟု တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိပါတော့သည်။

မကြာမီ ဆရာမပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော် ၏ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာကိုကြည့်လျက် . . .

“ကဲကွယ် . . . ဒါလောက်လဲ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ တော့ . . . အားလုံးလဲပြန်ကုန်ကြပြီ မင်းလဲပြန်ပေတော့ . . . ဒါပေ မယ့် နက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ကျောင်းတက်ရမယ် နော် . . . ဟုတ်လား မင်းဆရာမရဲ့စကားကို နားထောင်လိမ့်မယ်လို့

ဆရာမယုံကြည်တယ် . . . ” ဟုပြောပြီး အိမ်သို့ပြန်စေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကမ်းနားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှ ပင်လယ်ပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှုရင်း မရွှင်ပျစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သော် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်ရမှာကို လန့်နေပါသည်။ ဗိုက်နာရင်ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ခေါင်းကိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဗိုက်နာပါစေ၊ ခေါင်းကိုက်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ကျမှ ပိုးစားနေသောသွားပင်လျှင် တစ်ချောင်းတလေမှ မနာပါ။ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် လေးကန်စွာဖြင့်အိမ်မှထွက်ကာ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ကျောင်းသို့ ခြေဦးတည်လိုက်ပါသည်။

ကျောင်း၏ဝင်ပေါက်ရောက်သောအခါ၊ ကျွန်တော်သည် အထဲသို့ဝင်ရန် ရွံ့တွံ့တွံ့ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ပြန်ခါနီး ဆရာမပြောလိုက်သောစကားများကို ကြားယောင်ကာ ဆရာမ၏စကားများကို မလွန်ဆန်ဝံ့တော့ဘဲ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါမည်နည်း။

ဦးစွာပထမ ကျောင်းခန်းမကြီးမှ ကျွန်တော့်အား စောင့်လျက်ရှိသော ဂျင်(မ်)သည်ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ သူသည်မနေ့က ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို

ခင်မင်ယုယစွာ ဆွဲကိုင်လျက် အမ်းတမ်းတမ်းနေသော ကျွန်တော့် အား ဆရာမ၏အခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှနားမလည်နိုင်ပါ။ ကျောင်းသို့ ရောက်ပါက ကျောင်းသားများသည် အဝေးကပင် ကျွန်တော်အား “သူ့ခိုးကလေးလာပြီဟေ့ . . .” ဟုပြောလျက် သရော်ကြလိမ့်မည် ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း အထင်နှင့်အမြင်လွဲပြီးလျှင် ကျွန်တော်အား ဂျင်(မ်)ယခုကဲ့သို့ ဆက်ဆံလိုက်သောအခါမှ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွား ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ခြေသံကိုကြားရသော အခါ ဆရာမသည် ဂျင်(မ်)၏တံခါးခေါက်သံကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြပါသည်။

ဦးစွာ ပထမ ဆရာမသည် ဂျင်(မ်)အားကြည့်ကာ “ဂျင်(မ်) မင်းဟာ လိမ္မာတဲ့ကလေးပဲ၊ ဆရာမပြောစကားကို ကောင်း ကောင်းနားထောင်တယ်နော် . . .” ဟု ပြောပြီး ဆက်လက်၍

“ဂျင်(မ်)က မင်းမတောင်းပန်ပေမယ့်လဲ ကျေနပ်ပါ သတဲ့ကွယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ခုအချိန်ကစပြီး သူငယ်ချင်း ကောင်း ဖြစ်ကြပြီနော် . . . ကဲ . . . နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြ . . .” ဟု ပီတိရွှန်းဝေသော မျက်နှာဖြင့်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်စေပါသည်။

ကျွန်တော်ကား တစ်ဖက်သတ်အရေးသာသလို ရှိနေသောကြောင့် အနေခက်ပြီး မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေသော အခါတွင် ဂျင်(မ်)သည် ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲယူ၍ အားရပါးရ

ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာစိတ်ကို ဘယ်လိုများပြောပြီး ဖော်ပြနိုင်မည်ကို မသိတော့သဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်မောနေမိပါ သည်။

ဂျင်(မ်)သည် စိတ်ထားကြည်လင်စွာဖြင့် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကိုဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

ဆရာမသည် တပြုံးပြုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့် ရာမှ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ နွယ်တက်လျက်ရှိသော စပျစ်ပင်မှ စပျစ် သီးတစ်ခိုင်ကို ဆွတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် အမှေးတက်လျက်ရှိသော ခရမ်းရောင် စပျစ်ခိုင်ကို အဖျားချွန်ကတ်ကြေးကလေးဖြင့် အလယ်မှ တိတိရိရိ နှစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ဂျင်(မ်)နှင့် ကျွန်တော့်အား ခွဲဝေပေး ပါသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး စိတ်ထားပျော့ညံ့သော ကျွန်တော်သည် လိမ္မာရေးခြားရှိလာရ၏။ သတ္တိမကြောင်တော့ဘဲ လူတော သူတော ထဲ ဝင်ဆန့်ရဲလာပြီး လူလားမြောက်ခဲ့ရ၏။

ဆောင်းရာသီရောက်တိုင်း စပျစ်သီးခိုင်များကား အမှေးများတက်ကာ ခရမ်းရောင်အသွေးကိုဆောင်ပြီး လှပစွာ ဝင်းမှည့်လျက်ရှိကြ၏။

ထိုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်၏ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ကို သိမ်မွေ့စွာ ပြုပြင်ပေးခဲ့သော ထိုဆရာမအား အခါခါ ဦးညွတ် အလေးမပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါပြီတကား။

(အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး ဦးသက်ထွန်း၏“သံတို့အမြင်” ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွင် “အင်္ဂလန်၌ ပညာသင်ကြားခဲ့သောဆရာကြီးဦးဘလွင်၏ ကလေးများကိုပြုစုပျိုးထောင်ရာတွင် အမျိုးသမီးလက်ရာလိုကြောင်း အမြော်အမြင်အရ ယောက်ျားကလေးကျောင်း အစတန်းတွင် ဆရာမများအား သင်ကြားစေပါသည်” ဟုဖတ်ရှုရပါသည်။

ထို့နောက် ၎င်းဆောင်းပါး၌ပင် “ဆရာဦးစံထွား၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဆရာမဒေါ်ယဉ်မြသည် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ရကား ကျွန်တော်တို့အထဲမှ လူဆိုးကလေးများပင် ဆရာမ၏ လက်ထဲ၌ လူလိမ္မာကလေးများဖြစ်လာကြပါသည်။ ဆရာမသင်ပေးလိုက်သော ယဉ်ကျေးသည့် အမူအရာများသည် ကံကောင်းသည့် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များ လူရွယ်ဘဝသို့ဖြတ်သန်း၍ လူကြီးဘဝ၌ပင် ကျန်ရှိနေပါသေးသည်” ဟု ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရသောအခါတွင် ဂျပန်အမျိုးသားစာရေးဆရာ (အိုရိုရို တကဲအော)၏ (စပျစ်သီးတစ်ခိုင်) ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အခြေခံသဘောတရားနှင့်တိုက်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုဆန်းသစ် ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၊
အမှတ် (၁၆)၊ သြဂုတ်လ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်။

အလှဆုံးသောရွှေပန်းချီ

ပေသောင်းကျော်မြင့်သော ရေခဲတောင်များဖြင့် သုံးဘက်သုံးတန် ဝန်းရံလျက်ရှိသည့် ပူတာအို၏ နံနက်ခင်းကား အအေးဓာတ်ဖြင့် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံလျက် ရှိလေ၏။

မြူလိပ်တို့သည် တရိပ်ရိပ်တက်လျက် ရှိသဖြင့် ရေခဲတောင်များ၏ ထိပ်ဖျားများမှာ ငွေနှင်းကမ္ဘာ၏ ကဏ္ဍတစ်ရပ်ကို သရုပ်ဖော်သည့်အလား ငွေတောင်များပမာ အဖွေးသား ထိုးထွက်နေပြီး၊ လှပသော ငွေပန်းချီကားချပ်အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။

ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးကြည်ဝင်း၏ ခေါ်လာချက်အရ ပူတာအိုသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကြည်ဝင်းနှင့်ကျွန်တော်သည် ဘီဒီအေတွင် အတူတကွဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့ကြပြီး၊ တော်လှန်ရေး နောက်ပိုင်း၌ ဦးကြည်ဝင်းသည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ တက်သွားသည် ဟူသော သတင်းကို ကြားရပြီးနောက် အစပျောက်လျက်ရှိရာမှ ယမန်နှစ်က ရန်ကုန်သို့ မော်ကွန်းဝင်အဆင့် လာရောက်ယူရင်း ပြန်တွေ့ကြခြင်း

ဖြစ်၏။

ဦးကြည်ဝင်းသည် ယခုအခါ ပူတာအို၌ ဥရောပနိုင်ငံ များ၌သာ ဖြစ်ထွန်းလေ့ရှိသော ဂရိတ်ဖရ၊ ကင်းဖရ၊ ရူဘီ စသည့် သီးနှံစိုက်ခင်းများနှင့် ကြက်၊ ဝက်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အတော်ကလေး အခြေကျနေပြီဟု သိရလေသည်။

ကွဲကွာနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း လည်းဖြစ်ပြန်၊ ပူတာအိုနယ်၏ အလှူရှုခင်းများကိုလည်း တွေ့မြင်လို သောဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးကြည်ဝင်း ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပူတာအို၏ အလှူရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း မီးလင်းဖိုရှေ့၌ထိုင်ကာ အချမ်းဒဏ်ကို တွန်းလှန်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် လည်း ဖြေသာဖြေ၊ မပြေသည့် ဒီအချမ်းပင်တည်း။

“ဟား ဟား ခင်ဗျားမလည်း မီးလင်းဖိုနားက မခွာနိုင် တော့ဘဲကိုး၊ ကိုယ့်လူတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ အမဲပစ်တဲ့ဆီ ခေါ်သွားဦး မှပဲ၊ ဒါမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ စိတ်ပြောင်းသွားမယ်”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ရိုင်ဖယ်နှင့် လိုအပ်သည်များကို ယူပြီး လျှင် ကျွန်တော့်အားခေါ်ကာ ဂျစ်ကားနှင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဂျစ်ကားကလေးသည် ကိုင်းပင်၊ ကျူပင်များကြားမှ လမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးလျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် မချမ်းဘောဘက်လမ်းသို့ ကူးရောက်သွား ၏။ မချမ်းဘော၌ မလိခကြိုးတံတား၊ ဂူဘားရိပ်သာ၊ ကျောက်နဂါး စသည့် ထူးခြားလှပသည့် မြင်ကွင်းတွေကလည်း ရှုမဝဖွယ်ရာ ပန်းချီ ကားများသဖွယ် တွေ့မြင်ရပါသည်။

မချမ်းဘောကို လွန်မြောက်ပြီးသော် တောအုပ်များဖြင့် ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် တောင်ကုန်းကလေးကို ကျော်ဖြတ်လာ ပြီး၊ နမ်းခမ်းရွာသို့ ရှေ့ရှုလျက်ရှိ၏။

“နမ်းခမ်းမှာ ကျုပ်တပည့် ရဝမ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အတော်တောလိုက်ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့ ခရီး ဆက်ကြမယ်၊ နမ်းခမ်းဟိုဘက်မှာ ကားလမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဂျစ်ကားကို အဲဒီမှာ ထားခဲ့ရမယ်”

မကြာမီ နမ်းခမ်းသို့ ရောက်ရှိကာ ဦးကြည်ဝင်းသည် အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် ဂျစ်ကားကို ရပ်လိုက်လေသည်။ ကားသံ ကြားရသဖြင့် ရဝမ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ပြေးထွက်လာ လေ၏။ ဦးဝင်းကြည်အား မြင်သော် “ဖာမရာအေ့” ဟု ဝမ်းသာအယ်လဲ နှင့် နှုတ်ဆက်လေရာ ဦးကြည်ဝင်းကလည်း “ဖာမရာအေ့” ဟု ပြန် လည်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်-

“ကော့ဖန် နင့်ယောက်ျား လဗျားဂန်ကော” ဟု မေးလိုက် လေသည်။

“ရိုပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဟိုတဲကလေးမှာ ခွေးတွေကို အစာကျွေးနေပါတယ်”

သို့ပြောနေစဉ်အတွင်း မလှမ်းမကမ်းရှိ တဲကလေးမှ အရပ်ဂင်တိုတိုနှင့် ရဝမ်အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် အပြေးကလေး ရောက်လာကာ ဦးကြည်ဝင်းအား “ဖာမရာအေ့” ဟု အားရဝမ်းသာစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး-

“ကားသံကြားရကတည်းက ဆရာကြီး လာပြီလို့ ကျွန်တော်သိလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့်အားလည်း ပြီးချို့

စွာ ကြည့်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သယ်ချလေ၏။

“ ‘ဖာမရာအေ’ ဆိုတာ ကျန်းမာပါစေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပေါ့ဗျာ၊ ဒါ ရဝမ်လူမျိုးများရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ်ပဲ” ဟု ဦးကြည်ဝင်းက ပြောပြီးနောက်-

“လဗျားဂန်ရေ ဒါ ငါ့မိတ်ဆွေပဲကွာ၊ တို့ အမဲပစ်တာ ကြည့်ဖို့ခေါ်လာတာ၊ အခု နောင်မွန်ဘက်ကို သွားကြမယ်၊ မင်း ခွေးကြီး နှစ်ကောင်ကို ထည့်လိုက်၊ တို့အရင် သွားနှင့်ပြီး၊ မဇာတပ် တောင်ခြေဘက်က စောင့်နေမယ်၊ မင်းက ကျန်တဲ့နှစ်ကောင်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဦးကြည်ဝင်းသည် အခြားလိုအပ်သည်များကို မှာကြားပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိသော မဇာတပ် တောင်ခြေဘက်သို့ ခွေးကြီး ၂ ကောင်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်အား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်ပင်ကြီးများသည် နေပြောက်မထိုး နိုင်လောက်အောင် ထူထပ်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးကြည်ဝင်းသည် ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ပခုံးတွင် လွယ်လျက် တောနက်ရှိုရှာဘက်သို့ ဖျတ်လတ်ကျွမ်းကျင်စွာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလျက်ရှိ၏။

“ကိုကြည်ဝင်းရေ- အခုလို သွားရင်းနဲ့ သားကောင်တွေ နဲ့ ပက်ပင်းတို့ရောလား”

“အင်း အခု ကျုပ်တို့ပစ်ဖို့ရည်ထူးတဲ့ အဓိက သားကောင်ကတော့ သမင်ပဲ၊ သမင်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ အင်မတန်လျင်တဲ့ အကောင်တွေဗျ၊ အင်မတန်လဲ ပါးတယ်၊ ပက်ပင်းတို့ပို့ဆိုတာ ကတော့ တယ်မလွယ်လှဘူး”

“အခု တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တောနက်ထဲ အတော်ကလေး ရောက်လာပြီနော်၊ ဒါပေမယ့် အခုထိ သမင်ဟောက်သံလဲ မကြား ရသေးပါလား”

“ဒီလိုလေ ကျွန်တော်တို့ လူတွေတောင် အိမ်အလည် သွားတဲ့အခါ အိမ်ရှင်အပြင်ထွက်တာနဲ့ ကြုံလို့ လွဲတာမျိုးလဲ ရှိပေမပေါ့”

အနည်းငယ် သွားကြပြီးနောက် ဦးကြည်ဝင်းသည် အားရစွာ ပြုံးရွှင်လျက်၊ မနီးမဝေးမှ ချရင် ကောက်ပင်ကြီးဆီသို့ လက် ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ ပင်ခြေနားတွင် မြေကြီးများသည် အနည်းငယ် ကျင်းခွက်ကလေးများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အဲဒါ သမင်လူးတဲ့နေရာပဲ”

“သမင်လူးတဲ့နေရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သမင်လူးတဲ့နေရာပဲ၊ သမင်များဟာ သူတို့ကိုယ်မှာရှိတဲ့ မွှားတို့၊ သန်းတို့ကို လူးလှိမ့်ပြီး ဖယ်ရှားကြ၊ အယားဖျောက်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ဒီလူးတဲ့နေရာဟာ လတ်လတ် ဆတ် ဆတ်ရှိပုံထောက်တော့ ရှေ့နားမှာ ဒီကောင်တွေ ရှိမှာ မလွဲဘူးဗျ”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ‘ရွှီ’ ခနဲ လက်ခေါက် မှုတ်လိုက်ရာ ခွေး ၂ ကောင်သည် လူးအိုင်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြပြီး၊ လူးအိုင်ပတ်လည်တစ်ဝိုက်ကို နှာခေါင်းဖျားများဖြင့် ထိုးကာ ထိုးကာ အနံ့ခံကြပြီး၊ ချရင်ကောက်ပင်ကြီး တစ်ဖက်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားကြလေ၏။

“ကဲ ဒီဘက်လာဗျို့”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ချရင်ကောက်ပင်ကြီး နံဘေးမှ ပန်းကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်သော် ရိုင်ဖယ်ကို တောင်
ဝှေးကဲ့သို့ထောက်ပြီး “ဝူး” ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်လိုက်ကာ-

“သမင်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ သူတို့ သတ်မှတ်တဲ့လမ်း
အတိုင်း သွားလေ့ရှိကြတယ်၊ ဒီလူးအိုင်က တက်လာတဲ့ အကောင်တွေ
ဟာ ဟိုရှေ့က သစ်ခြောက်ပင်ဘက်ကနေပြီး ထွက်ကြမှာဘဲ”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ဤသို့ပြောရာမှ နားကို စွင့်ဟန်နှင့်-

“နားထောင်စမ်းဗျို့၊ ခွေးဟောင်သံတွေ နီးလာပြီ၊
အသာနေ အသံမပြုနဲ့”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ထောက်ထားသော သေနတ်ကို
အပေါ်သို့ မ,လျက်၊ အသံလာရာဘက်သို့ ချိန်လိုက်လေ၏။

ခွေးဟောင်သံများကား တစ်စတစ်စ နီးလာလေပြီ။
ဦးကြည်ဝင်း၏ မျက်နှာကား သွေးရောင်များ လျှမ်းတက်လျက်ရှိပြီး၊
နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် သေနတ်ကို မောင်းတင်လျက်
အဆင်သင့် အနေအထား ဖြစ်နေ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ဒီနားရွက်ပြတ်အကောင်ပဲကိုး”

ဦးကြည်ဝင်းသည် ချိန်ထားရာမှ ရေရွတ်လိုက်၏။ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ ဦးကြည်ဝင်း ပြောသည့်အတိုင်း ပြေးထွက်လာသော
အကောင် ၂၀ ခန့်ရှိ သမင်အုပ်၏ ရှေ့ဆုံးမှ နားရွက်တစ်ဖက်
ပြတ်လျက်ရှိသော သမင်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။

သမင်ကြီးမှာ နားရွက်ပြတ်လျက် ရှိသော်လည်း လှပ
သော ဦးချိုများဖြင့် ခုံညားလှပေ၏။

“ဘာလို့ နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်နေတာလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ မုဆိုးတွေ လက်ထဲက လက်မ

တင်ကလေး လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ၊ အရှောင် အတိမ်းလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတော့ မုဆိုး တစ်ယောက်ဟာ သေချာပေါက် ဆော်ထည့်လိုက်တာ နားရွက်ပဲ စုတ်သွားပြီး လွတ်သွားတယ်၊ မမိလိုက်ဘူး၊ ဘယ်လောက်အရှောင် အတိမ်းကောင်းသလဲလို့၊ အဲဒီကတည်းက နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားပြီး နားရွက်ပြတ်လို့ တွင်နေတာပဲ၊ မုဆိုးလောက က ဒီကောင်ကြီးကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး၊ အားလုံးကလည်း ဒီကောင် ကြီးကို ဆော်ဖို့ လက်ယားနေကြတာဗျ”

ဦးကြည်ဝင်း ဤသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ “ရွှီ” ခနဲ လက်ခေါက်မှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ဦးကြည်ဝင်းက လည်း “ရွှီ” ဟု ပြန်၍ အချက်ပေးလိုက်ရာ၊ မကြာမီ လဗျားဂန်သည် ခွေး ၂ ကောင်နှင့် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၏။

“လဗျားဂန်ရေ နားရွက်တစ်ဖက်နဲ့တော့ တိုးနေပြီဟေ့”

“ဟုတ်လား ဆရာကြီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ ရအောင် ဆော်မယ်၊ အလွတ်မပေးနဲ့”

“အေး ဒီတော့ မင်းခွေးတွေကို သစ်ခြောက်ပင် ဒီဘက် က လိုက်ပစေ၊ ငါ့ခွေးတွေကတော့ သူတို့နောက်က ပါလာဘီ၊ ဒီကောင် တွေ ဟိုတောင်စောင်းဘက်ကို ဆင်းမှာပဲ၊ မင်းက ဟိုဘက် ထိပ်က စောင့်၊ ငါက အောက်ဘက်က စောင့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကောင်းပါဘီ ဆရာကြီး”

လဗျားဂန်သည် သူ၏ ခွေး ၂ ကောင်ကို အချက် ပေးခေါ်လိုက်ပြီး သစ်ခြောက်ပင်ဘက်သို့ ခဲကိုတအားလွဲ၍ ပေါက်

လိုက်ရာ၊ ခွေးများလည်း သစ်ခြောက်ပင်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးကြည်ဝင်းနှင့်အတူ သစ်ခြောက်ပင်မှ ဆင်ခြေလျော တောင်စောင်းအောက်သို့ ပြေးဆင်း ရလေ၏။

မကြာမီ သစ်ခြောက်ပင်အထက် တောင်ထိပ်ဆီမှ လေချွန်သံကြားရရာ၊ ဦးကြည်ဝင်းကလည်း ပြန်၍ အချက်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ခွေးဟောင်သံမှတစ်ပါး ဘာမှ မကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် သွားတော့၏။

သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာမှ မိုးကောင်းကင်မှာ အံ့ဆိုင်း မည်းမှောင်ကာ မြည်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ လေပြင်းကြီး ကျလာလေ၏။ သစ်ပင်ကြီးများလည်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။

လေပြင်းကြီးနှင့်အတူ မိုးပေါက်ကြီးများပါ ပါလာပြီး၊ မိုးသံလေသံများကြားမှ ခွေးဟောင်သံများကို ဝေ့ကာ ဝေ့ကာ ကြားရလေတော့၏။

ခွေးများသည် ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ကို မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေစဉ် လဗျားဂန်၏ လေချွန်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မာန်ဖီလျက်ရှိသော လေပြင်းကြီးနှင့် မိုးပေါက်များမှာ အနည်းငယ် အားပျော့သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရီဝေစွာ မြင်စပြုလာပြန်၏။

ဦးကြည်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် လဗျားဂန်ရှိရာ ကျောက်တောင်ထိပ်ရှိရာဘက်သို့ အပြေးသွားကြ၏။

လဗျားဂန်သည် တစ်ဖက်တောင်ထိပ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ၊ သမင်အုပ်နှင့် ခွေး ၄ ကောင်ကို တွေ့ရ၏။

နားရွက်ပြတ် သမင်ကြီးသည် စားမတတ် ဟောင်လျက် လိုက်လာသော ခွေးများဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး၊ သူ၏ ချွန်မြလှ သော ချိုများကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိ၏။

“ကြည့်စမ်း၊ တွေ့လား၊ ဒီကောင်ကြီး လွတ်အောင်ရုန်း တော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ချိတော့ ခွေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အထဲက မလွတ်အောင် လုပ်ဖို့က ကျုပ်တို့တာဝန်ပဲ”

ဦးကြည်ဝင်းသည် သွားများပေါ်အောင် ပြီးလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သမင်ကြီးသည် ပေါ့ပါးစွာ မြောက် တက်သွားသည့် တစ်ခဏ၌ ခွေးတစ်ကောင်သည် သူ၏ချိုဖျား၌ ချိတ် လျက်ပါလာပြီး တောင်အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ၏။

“တောက်” ဦးကြည်ဝင်းသည် တက်တစ်ချက် ခေါက် လိုက်ပြီး-

“ကဲ လာဗျို့ မြန်မြန်” ဟု ပြောကာ သမင်ကြီးရှိရာ တောင်ဘက်ဆီသို့ အပြေးတက်သွားရာ ကျွန်တော်မှာလည်း ချော်လဲ လိုက်၊ ခလုတ်တိုက်လိုက်နှင့် အမိပြေးလိုက်ရလေ၏။

ဤအချိန်မှာပင် စောစောက အားပျော့သွားပြီး ရပ်ဆိုင်း သွားမလိုရှိသော မိုးသည် လေပြင်းကြီးများနှင့်အတူ အားကောင်းစွာ နှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

လေပြင်းကြီးသည် တစ်တောလုံးကို ဆွဲခါလျက် မိုးပေါက်ကြီးများကလည်း ရေကာတာကြီး ဖွင့်လိုက်သလို ဒလဟော သွန်ချလျက်-

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း လေနှင့်မိုးကြားထဲမှ လွင့်ထွက်

မသွားအောင် နီးရာသစ်ပင်အား တွယ်ဖက်ထားရ၏။

မိုးအားကြောင့် တောင်ကြား၊ တောင်စောင်းများထဲမှ ရေများသည် တဟဲဟဲနှင့် ရေတံခွန်များသဖွယ် စီးဆင်းလျက်ရှိပြီး၊ ပတ်လည်ကား မှုန်မိုင်းလျက်ရှိရာ၊ ရှေ့တစ်ဝိုက်ကို မမြင်သာအောင် ရှိလေ၏။ မိုးခြိမ်းသံများကား တဂိုန်းဂိုန်းနှင့် ဆူညံလျက်-

ထိုအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီးမှာ ပစ်ချလိုက်သော မိုးကြိုးဒဏ်ကြောင့် ပင်စည်ပြတ်ပြီး ဝုန်းခနဲ လဲကျသွား တော့၏။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး သေရမလား၊ သစ်ပင်ပိပြီး သေရမလားဟု မဝေခွဲနိုင်အောင်ရှိတော့၏။

နွေရာသီ၌ပင် ချမ်းအေးလှသော ဤတောင်ပေါ်ဒေသတွင် မိုး၏အအေးဒဏ်က ထပ်၍ ဆောင်းလိုက်သောအခါ သွားများမှာ တဂိုက်ဂိုက် ရိုက်လျက်ရှိပြီး၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ထိလို့မှ ထိမှန်းမသိအောင် ထုံထိုင်း စပြုလာလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မသယ်နိုင်လောက်အောင် အားအင်များ ကုန်ခန်းလျက်ရှိပြီး၊ လမ်းလျှောက်သည်မှာလည်း ဒရွတ်ဆွဲလျက်ရှိရာ၊ ဦးကြည်ဝင်းနှင့် လဗျားဂန်တို့သာ ကျွန်တော့်အား ဝဲယာညှပ်လျက် တွဲယူခြင်းသာ မခံရပါက ဘုန်းဘုန်းလဲကျန်ရစ်ခဲ့မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

အအေးဓာတ်မှာ ပို၍ပို၍ မြင့်တက်လာရာ ဦးကြည်ဝင်းရာ လဗျားဂန်ပါ အအေးဒဏ်ကို အံ့ကြိတ်ပြီး ခံနေရပုံပေါ်လျက်ရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဤအတိုင်းသာ ခံစားနေရပါက ထိုလွန်ကဲသော အအေးရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဇီဝိန်မှာ ညဘက်ရောက်အောင်မှ ခံပါမည်လားဟု တွေးတော ဖို့ရိမ်နေမိပါသည်။

“မဇာတပ်ဂူ နီးပြီလားဟေ့”

“နီးပါပြီ ဆရာကြီး”

“အေး အဲဒီမှာ ဝင်ခိုရမှာဘဲ”

မကြာမီ ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိကာ ဂူအတွင်း သို့ အားယူ တိုးဝင်လိုက်ကြပါသည်။

ဂူအတွင်းသို့ရောက်ရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ၃ ဦးသားမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်နှင့် မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် ပစ်လဲကြပါတော့ သည်။

အပြင်၌ကား မိုးရော လေပါ မာန်ဖီလျက်ရှိသော်လည်း ဂူအတွင်း၌ကား မိုးလုံလေလုံနှင့် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း အအေးဓာတ်ကား ရိုးတွင်းချဉ်ဆီတိုင် အောင် တိုးဝင်ဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ အဝတ်တွေချွတ်၊ ရေညှစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တိုက် ပစ်”

ဦးကြည်ဝင်းပြော၍ ရေစိုအဝတ်များချွတ်ကာ အားယူ ၍ တိုက်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် အအေးဒဏ်ကိုကား မတွန်းလှန်နိုင်။ ပို၍ပို၍ အေးလာလျက် “အမယ်လေး အဘလေး” အော်ရမတတ် တဟီးဟီးနှင့် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်းနှင့်ပင် မည်းမှောင်လျက်ရှိသော ဂူအတွင်းသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ရာ၊ မျက်စိမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျင့်သားရလာပြီး၊ ဂူ၏ အတွင်းပိုင်းမှ အရာများကို မြင်စပြုလာ၏။

သို့မြင်သည်နှင့်အမျှ အကြီးအကျယ် ထိပ်လန့်တုန်လှုပ် သွားပါတော့သည်။

မြင်တွေ့ရသည့် အရာများကား အကောင် ၂၀ ကျော် ခန့်ရှိ သမင်အုပ်နှင့် အကောင် ၂၀ နီးပါးရှိ မျောက်များပင်တည်း။ သမင်များကား တစ်ကောင်တစ်ကောင် ဘေးစောင်းချင်းထပ်ကာ လဲလျောင်းလျက်၊ မျောက်များကား တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ပူးကပ်ကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။

ထူးခြားချက်ကား ကျွန်တော်တို့ လူသား ၃ ဦး ရောက်ရှိလာခြင်းကို စိစိညံ့ညံ့မရှိကြဘဲ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသလို ငြိမ်သက်စွာနှင့် ကြည့်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

အအေးဓာတ်မှာလည်း တရှိန်ရှိန်မြင့်မားလျက်ပင်ရှိပြီး၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ မှန်းမသိအောင် ထုံထိုင်းခြင်းမှာလည်း ပို၍ ပို၍သာ ဆိုးရွားလာတော့၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ပူးကပ်လဲလျောင်းလျက်ရှိသော သမင်များအား မျက်စိမခွာနိုင်အောင် ကြည့်နေရင်းက ၎င်းတို့၏ နွေးထွေးဖွယ်ရာ ကိုယ်ငွေ့များကြားသို့ တိုးဝင်လိုသောစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာကာ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့် နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိသွားသည်ကို မသိလိုက်ကြဘဲ ၎င်းတို့၏ ကြားထဲသို့ တိုးဝင်မိကြပါတော့သည်။

သမင်များကား ထူးခြားပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်မသွားကြဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ပင် ရှိနေကြ၏။

၎င်းတို့၏ ပြောမပြနိုင်အောင် နှစ်လိုဖွယ်ရှိကြသော ကိုယ်ငွေ့အနွေးဓာတ်သည် ကျွန်တော်တို့အား ထွေးပိုက်သလိုဖြစ်ကာ စောစောက ခံစားခဲ့ရသော အအေးဒဏ်များသည် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်ပြီး၊ ၃ ယောက်သားသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားပါ

တော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျသွားသည်မသိ။ ပြုန်းခနဲ လျောကျသွားသလို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်နိုးပြီး မျက်စိများ ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သမင်များသည် ဦးချိုများ တယမ်းယမ်းနှင့် ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

တစ်ခါဖြင့်ခက်ပြီ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့။ သေနတ်များ လည်း ဂူပေါက်ဝတွင် အဝတ်စုံများနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ၎င်းတို့၏ ချွန်မြသော ဦးချိုများဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခံရပါက မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ ဘုရား သာ တလျက်၊ ၎င်းတို့၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်ရင်း တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ရှားခြင်းမှလွဲ၍ မည်သည့်နည်းလမ်းမှ မရှိတော့ပါ။

သို့ရာတွင် သမင်များသည် ကျွန်တော်တို့အား ဂရုမ ထား၊ သေချာစွာလည်း မကြည့်၊ ဂူပေါက်ဝဆီသို့ တစ်စုတစ်ဝေးသွား ကာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ကြပါတော့သည်။

၎င်းတို့ အခြေအနေကို ကြည့်ရင်းက-

“ထိပ်ဆုံးက နားရွက်ပြတ်ကြီးပါလား” ဟု လဗျားဂန် သည် ပြောပြောဆိုဆို ဂူပေါက်ဝတွင် ထောင်ထားသော ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကြီးကို အပြေးကောက်ယူကာ နားရွက်ပြတ်ကြီး၏ ဦးခေါင်း ဆီသို့ ချိန်လိုက်လေ၏။

“ဟာ လဗျားဂန် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အော်ပြော လိုက်မိပါတော့သည်။

ဦးကြည်ဝင်းသည် ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး လဗျားဂန်၏ ပခုံးစောင်းမှ ရိုင်ဖယ်ကြီးအား အသာအယာ

ပုတ်ချလိုက်လေ၏။

လဗျားဂန်လည်း ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီးနောက် လိုက်နာ သည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ပခုံးထက်မှ လျောချလိုက်လေသည်။

အပြင်၌ကား မာန်ဟုန်ပြင်းလျက်ရှိသော မုန်တိုင်းသည် မည်သည့်အချိန်က ပျောက်ကွယ်သွားသည် မသိ။ ဝင်လုဆဲနေမှ ရောင်ခြည်များပင် ဖြာသန်းလျက် ရှိလေပြီ။

နေရောင်ခြည်ပက်ဖြန်းခြင်းကြောင့် ထိုနားရွက်ပြတ် သမင်ကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းဝါလျက် တကယ့် ရွှေသမင်ကြီး အလား တင့်တယ် ခုံညားလှပြီး၊ တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်ဖက်တောင်စောင်း ဆီသို့ ဦးဆောင်ဝင်ရောက်သွားပုံကို ကျွန်တော်သည် မျက်တောင်တစ် ချက်မျှ မခတ်အား စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေမိပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကား ပူတာအိုတစ်ဝိုက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရ သော မြင်ကွင်းများအနက် မျက်စိထဲတွင် ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင် အောင် စွဲထင်လျက်ရှိသည့် “အလှဆုံးသော ရွှေပန်းချီ” ကားချပ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း

“ပြည်တော်သာ ခင်ဦး” ကို၊ မြို့မကျောင်းမှ “ဝံသယုဝ” မဂ္ဂဇင်းတွင် (၁၉၃၉) ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့ပါသည်။

“ဝံသယုဝ” မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါပြီးနောက်၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် မှထုတ်ဝေသော “ဂန္ဓ လောက” မဂ္ဂဇင်းတွင် “မြို့မ ဝံသယုဝမဂ္ဂဇင်း” မှ ကောက်နုတ်သည်ဟု ဖော်ပြဆန်းသစ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။

ထို့နောက် မြန်မာ့အသံ ဦးသန်းမြင့်နှင့် စန္ဒရား ဦးအောင်ခင်တို့က “ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ” အခန်းမှ ထုတ်လွှင့်ပေးခြင်းကို ခံရသဖြင့် မြန်မာ့အသံ ဦးသိန်းဟန်က “ဇာတ်လမ်းပမာအစ၊ ပြည်တော်သာ ခင်ဦးက” ဟု ကမ္ဘာ့ထိုးပေးပါသည်။

ထို့နောက် စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်း ၊ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ကလျာ မဂ္ဂဇင်းတို့၏ ဆန်းသစ်ပေးခြင်းကို ခံရပါသည်။

ပြည်တော်သာစင်ဦး

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး၏ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက် တွင် စပါးလယ်ပြင်တို့သည်၊ ရှုမျှော်တစ်ခင်းလုံး မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ထိုစပါးလယ်ပြင်တို့ အကြားမှ လမ်း တစ်ကြောင်းသည် ပစ္စင် ၊ ရင်တား ၊ ကျုံးပြုသဒ္ဒါများနှင့် ဖုံးလွှမ်း တန်ဆာဆင်အပ်သော သရေခေတ္တရာ မင်းနေပြည်တော်သို့တိုင် သွယ်တန်းလျက်ရှိပေသည်။

ထိုလမ်းမှ လမ်းသွားလမ်းလာ အပေါင်းတို့သည် ပြည်တော်သာ ကျွန်းကလေးကို မျှော်ကြည့်လျက်သာ သွားလာကြ ကုန်၏။ ပြည်တော်သာကျွန်း၏ ပတ်လည်တွင် ထိုအခါက ကြာဖြူ ကြာနီတို့သည် စီရီပေါက်လျက် များစွာတင့်တယ်လှပေသည်။

အင်ကြင်းပင်၊ ပိတောက်ပင်တို့၏ အောက်မှ ဧရာ ဝတီမြစ်ရေယဉ်သည် လေပြေလေညင်းများ ပုတ်ခတ်ကစားသဖြင့် လှိုင်းအိကလေးများထလျက် သရေခေတ္တရာဘက်ဆီသို့ စီးဆင်း လျက်ရှိလေ၏။

မားမားမတ်တည်ရှိလျက်ရှိသည်။ မိုင်းညိုသော မျှော်စင်လေးခုနှင့် တံတိုင်းလေးခုကို ပန်းသစ်ပင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ထို ပြည်တော်သာကျွန်းကလေးသည် ဦးညွတ်ခစားနေဘိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိလေသည်။

အင်ကြင်းပင်၊ ပိတောက်ပင်တို့အောက်မှ အညာလှေများသည် ထိုးဝါးများထိုးလျက်သော် လည်းကောင်း၊ လှော်တက်များခတ်လျက် လည်းကောင်း သရေခေတ္တရာ မင်းနေပြည်တော်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းလျက်ရှိကြ၏။ ရွက်လှေကလေးများလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းသွားလာလျက် ရှိကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ခရီးသွားအပေါင်းတို့သည် ကျွန်းကိုသာ မြင်ကြရ၍ ထိုကျွန်းရှင်ကိုကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်ကြရမည် မဟုတ်ပေ။ မည်သူမျှ ထိုကျွန်းရှင်၏ အရိပ်အယောင်ကို တွေ့မြင်ဖူးကြမည် မဟုတ်၍ ထိုပြည်တော်သာကျွန်းတွင် ထိုအခါက ခင်ဦး ရှိကြောင်းကို သိကြမည် မဟုတ်သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ အကြောင်းမူကား ခင်ဦးသည် မျှော်စင်ဝတွင်မျှ မထွက်ပြုခဲ့သော ကြောင့်ပင်တည်း။

ကောက်ရိတ်သမားတို့သာလျှင် စပါးများကို ရိတ်ရင်း ဧရာဝတီမြစ်ကွေ့ဘက်ဆီမှ ပဲ့တင်ရိုက်လာသော သူ၏ တေးသီချင်း သံသာကလေးကို ကြားကြရပေသည်။

“အရိမေတ္တယျ ဗုဒ္ဓပွင့်လျှင် . . .
မုချကပ်လျှမည့်
အို . . . ကြာသင်္ဂန်းပါရှင် . . . ”

အသံကလေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ သရေခေတ္တရာ

ဘက်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။

ကောက်ရိတ်သမားတို့သည် မိမိတို့ မောပန်းလျက် ရှိသည်ကိုမျှ မတွေးမိအားပဲ-

“ဒါ ပြည်တော်သာကျွန်းဆီကလာတဲ့ အသံကလေးပဲ ဟေ့” ဟု ပြောဆိုကာ ကောက်လှိုင်းများကို စုပုံလျက်ရှိကြလေသည်။

* * *

ပြည်တော်သာကျွန်းရှင် ခင်ဦးသည်ကား မျှော်စင်ထဲ တွင်သာ နေ့ရောညပါ သင်္ကန်းကို တစ်ကိုယ်တည်း ရက်လျက်နေ လေသည်။ ခင်ဦးသည် သရေခေတ္တရာဘက်သို့ စောင်းငဲ့၍ မကြည့် ပေ။ အကြောင်းမူကား နတ်သိကြားများသည် သရေခေတ္တရာဘက် သို့ မကြည့်ရန် အမြဲသတိပေး နိုးဆော်လျက်ရှိသည်ဟု တွေးထင် လျက် ရှိနေပြီး ကြည့်မိလျှင်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ကျိန်စာသင့် လျက် ဘေးတွေ့လိမ့်မည် ဟု စိတ်အာရုံတွင် ပေါ်လျက် ရှိနေဘိ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ခင်ဦးသည် သင်္ကန်းကိုပင် မှန်မှန်ရက်နေပေ သည်။

သို့ရာတွင် ရက်ကန်းစင်ရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော “မြကြေးမုံကြီး” ထဲတွင် သရေခေတ္တရာဘက်မှ အကြောင်းအရာများ သည် အလုံးစုံ ထင်ရှားပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှ ဝဲဂယက် လှိုင်းလုံးကလေးများကို လည်းကောင်း၊ သရေခေတ္တရာသို့ သွားသောလမ်းကို လည်းကောင်း ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။

ထိုလမ်းပေါ်တွင် အသွင်အားဖြင့် ရိုးသားလှသော တောသူတောင်သား လယ်သမားများ၊ ခရီးသည်များ သွားလာ ကြသည်ကိုပါ တွေ့မြင်ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား နန်းတွင်းသူ အဖော်တစ်သင်း တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ကြဟန်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝေါယာဉ်တွင် လိုက်ပါသွားကြဟန်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းလုလင်များ “ပေါင်းနားဋ္ဌောင်း” ရောင်နီ ဝတ်ဆင်လျက်၊ နန်းတွင်းနန်းပြင် ထွက်ဝင်ကြဟန်ကို လည်းကောင်း ခင်ဦး ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုလွေမှုတ်လျက် နေသော ချစ်စဖွယ်နွားကျောင်းသား ရောင်ကြီးဗွေကလေးများပင် ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်လာတတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မြင်းယာဉ်တက်စစ်မျိုးများ နှစ် ယောက်တစ်တွဲစီ မြင်းစီးလျက်ပေါ်လာလေသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ဦး ၏ သစ္စာပန်းကို ဆင်မြန်းမည့် စစ်ဗိုလ်မျိုးကား ပေါ်မလာသေးပေ။

ဤသို့ပင် ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်လာတတ်သော မင်း နေပြည်မှ အခမ်းအနားများကို လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ပေါ်ထွက် လာသော စည်သံ၊ အဲသံ၊ ရတုသံများကို လည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှု နားဆင်ရင်း ခင်ဦးသည် ရက်လက်စ သင်္ကန်းကိုပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ရက်လျက် ရှိပေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခါသော် ရွှေလမင်းကြီး ဝင်းထိန်လျက် ရှိသော ညတစ်ည၌ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ ချစ်စ၊ ခင်စ ကြင်နာစ အကြင်ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ချစ်တင်းဆိုဟန် ချစ်တင်းနှောဟန်သည် မြကြေးမုံတွင် ပေါ်ထင်လာလေသည်။

ခင်ဦးသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း “အော်. . . ၊ ငါတော့ ဒီလိုဘဲ အရိပ်တွေနဲ့ ပြီးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့နော်. . . ” ဟု တွေးတောစပြုလာပြီး သူ၏ဘဝကို ငြီးငွေ့ယောင်ယောင် ဖြစ်လာ

လေသည်။

* * *

လယ်ကွင်းများရှိ စပါးပင်တို့အပေါ်တွင် နေမင်းသည် ဝါဝင်းသော ရောင်ခြည်တို့ကို ဖြန့်ဖြူးလျက်ရှိ၏။

ခင်ဦးထံမှ မြှားတစ်ပစ်လောက်အကွာတွင် နေ၏ အရောင်ကြောင့် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းပြောင်နေသော စပါးပင်တို့ ၏လမ်းကြားမှ ရဲရင့်သော အသွင်ရှိ စစ်ထွက်သူ တစ်ယောက်သည် သရေခေတ္တရာဘက်သို့ မြင်းကို ရှေ့ရုနှင်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုသူမှာ “ဗိုလ်သီဟ” ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး သူ၏လက်တွင်း၌ “ဒိုင်း” ကို ကိုင်ထားလေ သည်။

ဗိုလ်သီဟ ဆင်ယင်ထားသော မိန့်ချပ်တန်ဆာတို့ သည် နေ၏အရောင်ကြောင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။

ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် စီအပ်သော မြင်းဇက် ကြီးမှ အရောင်တို့သည်လည်း သောက်ရှူးကြယ်တာရာများကဲ့သို့ ဝင်းလဲ့လျက်ရှိပြီး မြင်းဇက်ကြီးရှိ ‘ခါ’ ကလေးများ၏ အသံတို့မှာ ဗိုလ်သီဟ၏ မိန့်ချပ်တို့မှ အသံတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင် ကြွေးကြော်လျက် ဗိုလ်သီဟသွားရာသို့ ထင်ရှားပေါ်လွင်စေလေသည်။

ရာသီမှာ သာယာသည့်အလျောက် ကောင်းကင်ပြင် သည်လည်း ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ ပတ္တမြားဖြင့် ပြီး၍ အရောင်တွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက် တောက်လောင်မခန်း ဖြစ်နေသော မြင်းကုန်းနီး၏ အပေါ်တွင် သံခမောက်ဆောင်း ဗိုလ်သီဟသည် သရေခေတ္တရာသို့ ရှေ့ရုနှင်ပုံမှာ အကာလညအခါတွင် ကောင်းကင်၌ ကြယ်များ ပျံ့မြူး နေသကဲ့သို့ပင် ထင်ရလေသည်။

နေ၏အရောင်ကြောင့် ဗိုလ်သီဟ၏မဟာနုဖူးကြီး
သည်လည်း ဝင်းလဲ့ခါ ပိတုန်းရောင်ပြေးနေသော သူ၏ကေသာတို့နှင့်
ကောင်းစွာပဏာရလျက် ရှိတော့၏။

ဗိုလ်သီဟ၏ လက်စွဲစစ်မြင်းကြီးသည် သိန္ဓောမြင်း ကဲ့သို့
ကခါ သရေခေတ္တရာဘက်သို့ ပြည်တော်သာကျွန်းနှင့် မလှမ်း မကမ်းမှ
သူ၏သခင်အား ဆောင်ကြဉ်းသွားလျက် ရှိလေသည်။

ဗိုလ်သီဟသည် ဧရာဝတီမြစ်ဘေးရှိ ကုန်းကလေးပေါ်
သို့ရောက်သော် ကာချင်းကလေးကို သိဆိုလေသည်။

“ဖူးကိုက်ညွတ်စီ၊ နွေရာသီ၊ နွေရာသီ
ကြည်နူးရာဘွယ်၊ ဆောင်တော့တယ်၊
ဆောင်တော့တယ်
မောင့်ကြင်ယာလောင်း၊ လှယဉ်ညောင်း၊
လှယဉ်ညောင်း
နွဲ့နှောင်း ပျံရယ်၊ ပျံရယ်
ဘယ်ဆီစခန်းမှာ ရှိလေတယ်၊ ရှိလေတယ်”

မြကြေးမုံတွင်း၌ မောင်သီဟသည် တပြောင်ပြောင်
တလင်းလင်း၊ တဝင်းဝင်း တလျှပ်လျှပ်၊ အရောင်တွေဟပ်ကာ များစွာ
တင့်တယ်ခန့်ညားလျက် ရှိလေသည်။

ဗိုလ်သီဟ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ခင်ဦးသည် မျက်
တောင်မခပ်အား၊ မြကြေးမုံအတွင်းသို့ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လျက် နေမိ၏။
ဗိုလ်သီဟ၏ တင့်တယ်ခြင်း ညှို့ဓာတ်သည် ခင်ဦးအား ကောင်းစွာ
ရစ်ပတ်လျက်ရှိလေပြီ။

ခင်ဦးသည် ရက်လက်စသင်္ကန်းကိုပင် အလေးမပြု

နိုင်တော့ပေ။ ဗိုလ်သီဟ၏ ရူပါကို ကြေးမုံတွင်မြင်ရန်နှင့် အားမရနိုင်
တော့ပဲ၊ ရက်ကန်းစင်မှ အသာထကာ သုံးလှမ်းမျှပင် လှမ်းမိချေပြီး
လျှင်၊ သရေခေတ္တရာဘက်သို့သွားသူ ဗိုလ်သီဟအား လေသာ ပြတင်းမှ
လှမ်းမျှော်စောင့်ခဲ့ ကြည့်ရှုရာမိလေတော့သည်။ ခင်ဦးသည် ဗိုလ်သီဟ၏
“သံခမောက်” စွန်းကလေးကိုသာ မြင်လိုက်ရပေ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် သင်္ကန်းသည် ရှုပ်ထွေးစွာ ရက်ကန်း
စင်မှ လွင့်ထွက်ခါ လေထဲ၌ ပျံ့လျက်ရှိပြီး မြကြေးမုံသည်လည်း
အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာကွဲလျက် အဘက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်လေသည်။

“ဟော . . . မိခင်ဦး . . . ညည်းတော့ ကျိန်စာသင့်ပြီ”
ခင်ဦးသည် ထိပ်လန့်တကြား အော်မိလေ၏။

ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ လေနတ်သားသည်
ဝင်းမှည့်နေသော စပါးပင်တို့ကို ညှိုးနွမ်းခွေယိုင် လဲကျစေကုန်လျက်
လေလုံးကြီးကုန် လွင့်လိုက်လေသည်။ ပိတောက်ပင်၊ အင်ကြင်းပင်
တို့လည်း ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့လျက် တလွန်လွန်နှင့် ဖြစ်နေကြကုန်၏။

ဧရာဝတီမြစ်သည်လည်း ကုန်းပေါ်မှ ခြောက်ခြားချက်
များကို ခုန်၍ခုန်၍ ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ မွဲမောက်သော လှိုင်းလုံးများကို
ထလျက်ထလျက် စီးဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

မဲမှောင်သော တိမ်လိပ်တိမ်တောင်တို့သည်လည်း
သရေခေတ္တရာဘက်မှ ဆန်တက်လာပြီးလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
မိုးသီးမိုးပေါက်များကို သွန်းလောင်းရွာချလေသည်။

ကျွန်းစပ်သို့ ခင်ဦး ဆင်းလာပါ၏။ ခင်ဦးသည် အင်
ကြင်းပင်အောက်၌ လှေငယ်ကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ လှေဦးတွင်

“ပြည်တော်သာ ခင်ဦး” ဟု ကမ္မည်းထိုးထား၏။

လာမည့်ဘေးကို မျှော်တွေးသိမြင်၍ မိမိ၌ ထိုဘေးများကြုံလာသော် မတုန်မလှုပ် ခံနိုင်ရည်ရှိသောသူကဲ့သို့ ခင်ဦးသည် ပကတိတည်ကြည်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် သရေခေတ္တရာဘက်သို့ မျှော်မှန်းကြည့်ရှုရှာလေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သည်ကား မှိုမှိုင်း၍ နေလေ၏။ ဆည်းဆာချိန်ရောက်ပြီး မှောင်ရိပ်ပင် သမ်းလျက်ရှိချေပြီ။

မိုးရေစက်များကြောင့် ရွှဲစိုလျက်ရှိသော ခင်ဦးသည် အင်ကြင်းပင်အောက်ရှိ လှေကလေးကိုဖြုတ်ပြီး လှေပေါ်၌ လှဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

ခင်ဦးခြုံလွှမ်းထားသော မြတဘက်သည် ပြည်တော်သာကျွန်းအား နှုတ်ဆက်သလို တလွင့်လွင့်ရှိနေပြီး အင်ကြင်းပွင့်၊ ပိတောက်ပွင့်တို့သည်လည်း ခင်ဦးနှင့် လိုက်ပါရန် အသာအယာ ခုန်ဆင်းလျက် ရှိကြ၏။

ဧရာဝတီမြစ်၏ လှိုင်းလုံးများသည် လူးလွန်ပြီး ခင်ဦးအား သရေခေတ္တရာဘက်သို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားလေတော့၏။

ပိုးပရစ်တို့ ဝမ်းနည်းသယောင် အော်မြည်လျက်ရှိသော ထိုညတွင် လှေကလေးသည် ညှို့ဆိုင်းသော ဖိုးဦးတောင်နှင့် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်လျက် အစဉ်တစ်စိုက် တစ်လိမ့်လိမ့်နှင့် မျောလာလေသည်။

ခင်ဦးသည် ရွှေဆံတော်ဘုရားဆီသို့မှန်း၍ အာရုံပြုလေသည်။ ခင်ဦးသည် ဘုရားကိုအာရုံပြုရင်း ဘုရားတိုင်ရတုကလေးကို သိဆိုလိုက်လေ၏။

“စံနိုင်းရွှေစင်၊ ရွန်းမြေရွှင်လျက်၊ ချစ်အင်မမျှ၊
 သည်ကိစ္စကြောင့်၊ သောကကြောင်းဝှန်၊
 ဖြစ်တို့ဟန်ကို၊
 ပြန်လည်မရွက်၊ မြက်လည်းမသာ၊
 မေတ္တာရွှေညွန့်၊
 ခွေယှက်ကွန်မိ၊ တောင်လွန် မြောက်တိမ်း၊
 မယ်ယိမ်း၊ ယိမ်းနှင့်၊
 မထိမ်းခန္ဓာ၊ သည်မူယာကို၊ ခြောက်ဖြာ
 ရောင်တောက်၊
 ရွှေဉာဏ်ထောက်၍၊ သိလောက်စေသား၊
 သွယ်သွယ်ဖြာသည်၊
 ထွားညက်မှောက်လည်း၊ မှားတော့သည်”

ခင်ဦး၏ ရတုသံကလေးကို တံငါလှေများသည် ငေး
 မောနားထောင်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

တိုးတိုးတစ်လှည့် ကျယ်ကျယ်တစ်ခါ အသံကလေး ကို
 မြင့်လိုက် နှိမ့်လိုက်နှင့် ဘုရားတိုင်ရတုကို သီကျူးလျက် နေသည်
 မှာ သူ၏ကိုယ်မှ သွေးများဆုတ်ယုတ်၍ မျက်လုံးကလေးများ ပြာလာ
 သည့်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန်အားယူ၍ သရေခေတ္တရာဘက်သို့ မျှော်မှန်း
 ကြည့်ရှုရှာပြန်လေသည်။

“နတ်နှင့်သာစံ၊ ဝင်းညိုလျှံကို၊ မြင်ပြန်ကဲ့သော်၊
 မယ်မျှော်မှန်းခါ၊ မေတ္တာထပ်လှိုင်း၊ ချစ်ကြီးဆိုင်း၍”
 မြို့၏အစွန်မှ အိမ်တစ်ဆောင်အနီးသို့ရောက်၍

သရေခေတ္တရာမြို့တွင်းသို့ မဝင်မီပင်လျှင် ခင်ဦး၏ အသံကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ တံတိုင်းမျှော်စင်၊ ကျုံးပြဿဒ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပြုပြင် တန်ဆာဆင်အပ်သော သရေခေတ္တရာ မင်း နေပြည်တော်တွင်းသို့ ခင်ဦး၏ကိုယ်ကလေးသည် တင့်တယ်စွာ မျောဝင်လာလေသည်။

အိပ်စက်နေဘိသကဲ့သို့ရှိသော ခင်ဦး၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကလေး မြို့တွင်းသို့ရောက်လတ်သော် မင်းခယောက်ျား၊ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားနှင့် သရေခေတ္တရာ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မြို့တံခါးရေဆိပ်မှ ကမ်းပါးညွတ်မျှ ထွက်ကြည့်ကြကုန်၏။

“ပြည်တော်သာ ခင်ဦး” ဟူသော ကမ္မည်းကို ဖတ်ကြ၍ “အလို . . . ပြည်တော်သာ ကျွန်းကလေးကပါလား၊ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ဖြစ်လာရှာပါလိမ့် . . . ”

အချင်းချင်းမေးမြန်းပြောဆို ဂရုဏာသက်၍ မဆုံးဖြစ်နေကြ၏။

စည်သံ၊ နွဲသံ၊ အဲ၊ အန်၊ ဧချင်း၊ စောင်းညှင်းရတု၊ ပျော်မှု ပျော်ခင်းတို့သည်လည်း သရေခေတ္တရာနန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက် လုလင်ပျိုတစ်ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာကာ ခင်ဦးရုပ်အလောင်းကလေးကို စိုက်တွေကြည့်ရှုနေလေ၏။ သူကားဗိုလ်သီဟပင် ဖြစ်လေသည်။

“ပြည်တော်သာ ခင်ဦးတဲ့ . . . ရုပ်ကလေးက ချစ်စရာကလေးပါလားကွယ် . . . ”

ပြည်တော်သာခင်ဦး

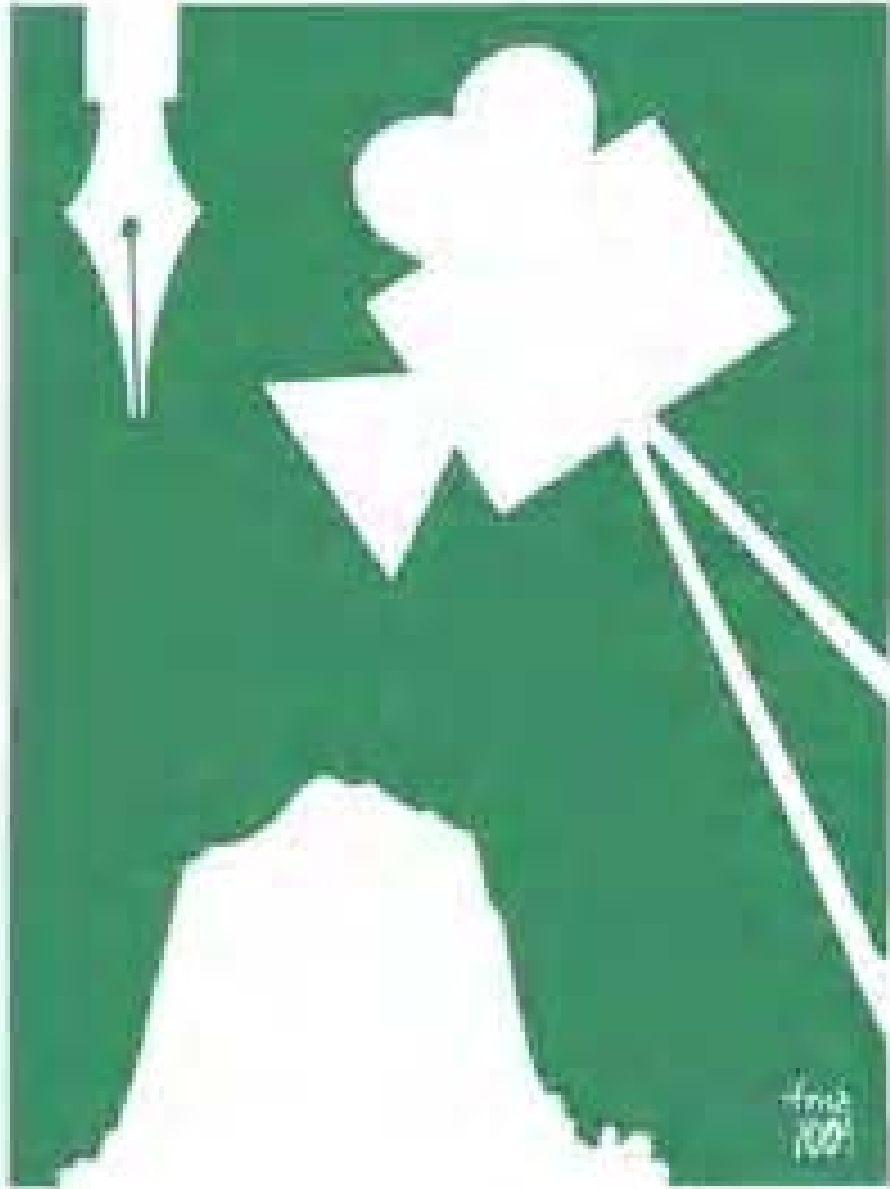
၈၇

လှပတင့်တယ်သော ခင်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းကလေး
အား အတန်ကြာကြည့်ပြီးနောက် ကောင်းကင်ယံသို့ မော့လိုက်ကာ
လက်အုပ်ချီရင်း-

“ဘုရားသိကြားမလို့ . . . ပြည်တော်သာ မခင်ဦး
ကောင်းရာသူဂတိ လားပါစေလားဗျာ . . . ”

ဗိုလ်သီဟသည် လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ဘုရားနှင့် နတ်
သိကြားများအား တိုင်တည်လိုက်လေသည်။

* * *

CAO D:U:

ကျွန်တော်အပြာနဲ့ဖူးသော ဝင်းဦး

ကျွန်တော်သည် 'မြို့မသန်းလွင်' အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးညီညီ (ရှင်လုံး) မိသားစုပိုင် 'သမာဓိ' သတင်းစာ ထုတ်ဝေစဉ်က ရုပ်ရှင်သတင်း၊ ဆောင်းပါး စသည်များကို အခါအားလျော်စွာ ကူညီရေးသားစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

'မြဇော်ဖလင်' မှ 'ချစ်သောသူ တစ်ယောက်' ဇာတ်ကားကို (Press Show) ခေါ် သတင်းစာသမားများအတွက် သီးသန့်ပြပွဲကို ပြသောအခါ ဦးညီညီက ၎င်းဇာတ်ကားအတွက် ဝေဖန်စာရေးပေးရန် ပြောသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ပါသည်။

သို့ကြည့်ရာတွင် အသွေးအရောင် ပြောင်လက်လာမည့် မင်းသားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်မိသည့်အတိုင်း 'ဝင်းဦးသည် ဇာတ်လိုက်ကောင်းနေရာသို့ နံပါတ်ချိတ်မိလေပြီ' ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး၊ ဆက်လက် 'သူသည် တစ်နေ့သောအခါတွင် ပျိုတိုင်းကြိုက်မည့်နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာမည်မှာ သေချာ၏' ဟု ကြိုတင်ရေးလိုက်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကြိုတင်ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က သူ့အား မည်သူကမျှ ‘ဝင်းဦး’ ဟူ၍ အသိ အမှတ် မပြုကြသေးပါ။

အမှန်စင်စစ် ‘ချစ်သောသူ တစ်ယောက်’ သည် ကိုဝင်းဦး၏ ဒုတိယကားဖြစ်၍ ‘နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်’သည် သူ၏ ပထမဆုံးကား ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ‘ချစ်သောသူ တစ်ယောက်’ ကို ဦးစွာရုံတင်လိုက်သဖြင့် ဒုတိယကားက သူ၏ ပထမဆုံးကား ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်’ ဇာတ်ကားကို ရွိုင်ရယ် ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်က ပိုင်သဖြင့် ရွိုင်ရယ်ရုံတွင် ရက်ရှည်ဆွဲပြခြင်း၊ မြို့တော်ခန်းမတွင် ‘နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်’ ဇာတ်ကားမှ ‘မီးပုံပွဲ တွင် စုကာဝေးကာ ပျော်ရွှင်မယ်’ဆိုသည့် သီချင်းကို အဆိုပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခြင်းစသည်တို့ကြောင့် လူအများ စိတ်ဝင်စားကာ တစ်စ တစ်စ လူဝင်များလာပြီး တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးသွားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုဝင်းဦးနှင့် ယခင်က မြင်ဖူးတွေ့ဖူး ခြင်း မရှိဘဲ ကျွမ်းဝင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ‘ဇေယျအေး’ ရုပ်ရှင်မှ ‘မြတ်’ ဇာတ်ကားအတွက် ကန်တော့ပွဲပေးသောအခါမှ ဦးစွာ တွေ့ဆုံကြပြီး . . .

‘ပြည်တော်သာခင်ဦး’ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးပေမယ့် ရေးသူကို တော့ ခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်’ဟုပြောကာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြရပါသည်။

ထို့နောက် အတော်ကြာမတွေ့ဘဲ နေကြရာမှ မင်္ဂလာ ဆောင်တစ်ခုတွင် သူ့အား ဘိသိက်ဆရာအသွင် မြင်တွေ့ရပါသည်။ ပွဲပြီး၍ သူ့အား ဝိုင်းဝိုင်းလည် နှုတ်ဆက်နေကြသည့် လူအုပ်ကြားထဲမှ

ကျွန်တော့်အားမြင်သော်. . .

‘စာရေးဆရာ. . ဘာဖြစ်လို့ စာမရေးတော့တာတုန်း’
ဟု လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာစစ်စစ် မဟုတ်
ပါ။ ဝါသနာအရ စိတ်ကူးပေါ်သည့်အခါတွင်သာ ကြီးကြား၊ ကြီးကြား
ရေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘စာရေးဆရာ’ဟု ခေါ်လိုက်သည်မှာ ခင်မင်မှုသဘော
ဖြင့် သွေးမကြီးကြောင်း ပြလိုက်သည်ဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း ‘ဝင်ဦး’
ဟူ၍ လှမ်းလှမ်းတောက်နေပါပြီ။ ပျိုတိုင်းကြိုက်သော နှင်းဆီခိုင်
ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်တွင်ပင် ကျွန်
တော်က အထွက် အေးမင်းဝင်းနှင့်သူကအဝင် ထပ်မံဆုံစည်းကြပါ
သည်။ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ ပြောဆိုကြပြီးနောက် ‘ပြည်တော်သာ
ခင်ဦး’ ဝတ္ထုကော်ပီ ရှိသေးသလားဟု မေးပါသည်။

ကျွန်တော်က ရှိကြောင်းပြောသောအခါ . . .

‘ဒါဖြင့် အေးမင်းဝင်းကို အယူခိုင်းလိုက်မယ်’ ပြော၍
အေးမင်းဝင်း လာသောအခါပေးလိုက်ပါသည်။ ၁၉၈၆ခု ဇူလိုင်လ
ထုတ် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း ‘စာတိုက်ခန်း’တွင် . . .

‘စစ်ကြိုခေတ်နှင့် စစ်ပြီးခေတ်စာစောင်များတွင် မကြာ
ခဏ ဖော်ပြခြင်းခံရသည့် ‘ပြည်တော်သာခင်ဦး’ ဟူသော ဝတ္ထုတို
ကလေးကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပေးပါရန်နှင့် ဘာသာပြန်လား
မှုရင်းလား ဖော်ပြပေးပါရန်’ ဟူသော မေးခွန်းကို **(The Lady of
Shallot)** ကို မြန်မာမှု ပြုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရေးသူမှာ မြို့မ

သန်းလွင်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ စန္ဒာတွင်ဖတ်ရှုရပါမည် . . . ’

ဟုပါလာပါသည်။ သို့သော်အဆိုပါ ‘ပြည်တော်သာ ခင်ဦး’ကို အေးမင်းဝင်းအား ပေးလိုက်သော်လည်း ‘ငွေလှိုင်းဇာ ပေါ်မှာ’ ဇာတ်ကားရိုက်ဆဲဖြစ်၍ အလုပ်ရှုပ်နေခြင်းကြောင့်ပေပဲလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ရောဂါနှင့် နပန်းလုံးနေရခြင်းကြောင့်ပေပဲလား၊ ယခုထိ ဖော်ပြခြင်းမခံရသေးပါ။

နောက်များ မကြာမီတွင် ကိုဝင်းဦးတစ်ယောက် လန်ဒန်သို့ ဆေးကုသွားရာမှအပြန် ရောဂါပြန်လည်ဖြစ်ပြီး မြရတနာ ဆေးကုခန်းတွင် ကုသမှုခံနေရာက ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရ ၍ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်၌လည်း ဆီးကြိတ်ရောဂါကို ခွဲစိတ် ခံယူပြီးစဖြစ်၍ နှမြောတသ ယူကြုံးမရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကြွေလေ ပြီးသော ‘နှင်းဆီခိုင်’ ကို သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုမမြင်တွေ့ လိုက်ရခြင်း ကို စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။

ဖြစ်ရာဘဝတွင် ‘ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်’ ငွားငွား စွင့်စွင့်ဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်လည် သစ်ဆန်းပွင့်လန်းစေရန်ကိုသာ ကြေကွဲ စွာဖြင့် ဆုမွန်တောင်းခြင်း ပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊
မေလ၊ ၁၉၈၉။

ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီဒါရိုက်တာတစ်ဦးနှင့် သူ၏သက်လယ်

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်စိန်ရတနာသဘင်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ခေတ်ဟောင်းမှ ယနေ့ထိ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများသော ဓာတ်ပုံ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးနှင့် သူ့ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဇာတ်ကား တစ်ကား၏ အကြောင်းကို ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ထိုသူကား အေဝမ်းဦးတင်မောင်၏ တူအရင်းဖြစ်သူ ဒါရိုက်တာဦးတင်ယု ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မြို့မကျောင်းသား ဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို ကျောင်းနေစဉ်အခါကပင် ကျောင်းစာထက် ဦးစားပေး လိုက်စားခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။

မုန့်စားဆင်းချိန်၊ အားလပ်ချိန်များတွင် ဗလာစာအုပ်၌ စာများကို ရေးမှတ်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်၍ စာအလွန်ကြိုးစား သူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိသော်လည်း၊ သူ ရေးမှတ်နေသည် က ကျောင်းစာများမဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများနှင့် ဇာတ်ညွှန်း များသာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက အတန်းတင်စာမေးပွဲ ရှိသည်ကို လာရောက်
 ဖြေဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် နေထိုင်မကောင်း၍ များလောဟု ထင်မိပါသည်။
 သို့ရာတွင် ထင်သလိုမဟုတ်ပါ။ မြတ်မြို့သို့ ကားရိုက်ထွက်ရာတွင်
 လိုက်ပါသွားကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ဤမျှပင် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို
 အလေးပေး အာရုံထားသူ ဖြစ်ပါ၏။

ကင်မရာအယူအဆ၊ ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်၊ ရှုဒေါင့်များ
 ဘက်၌လည်း စေ့စပ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ သူဦးစီးရိုက်ကူးသော
 ဇာတ်ကား များသည် လှလှပပ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
 တွေ့ရမည်သာဖြစ်ပါ သည်။

စစ်ကြိုခေတ်က သူဒါရိုက်တာလုပ်၍ ရိုက်ကူးပြီး
 ဦးလေးဖြစ်သူ အဝမ်းဦးတင်မောင်က ကြီးကြပ်ပေးသော
 “သက်လယ်” ဆိုသည့်ဇာတ်ကားအကြောင်းကို ရေးလိုပါသည်။ ထို
 ဇာတ်ကားသည် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်ကားကောင်း
 တစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထင်သလောက် လူဝင်မများခဲ့ပါ။

ဇာတ်လမ်းကောင်း၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်း၊ ဒါရိုက်တာ
 ကောင်းများနှင့် ရိုက်ကူးထားပါလျက် အဘယ်ကြောင့် လူဝင်နည်းရ
 ပါသနည်းဟု ဆန်းစစ်ကြည့်မိပါသည်။

“သက်လယ်” ဇာတ်ကား၏ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း
 ချုပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ပန်းစိုက်ရောင်းသော
 မြင့်မြင့်ခင်တို့ မိသားစုအိမ်၌ သူတို့နှင့်ရင်းနှီးသော စာရေးဆရာ
 ကျော်ဝင်း ခေတ္တလာရောက်ပြီး ဝတ္ထုများရေးနေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ဝင်းသည် မြို့ထဲသို့ထွက်လာရာ
 မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူ သူဌေးကလေး ‘ဘသစ်’ နှင့် တွေ့ရလေသည်။

ဘသစ်က ကျော်ဝင်းယုနုရောအနီးတွင် သူပိုင်သောတိုက်တစ်လုံး ရှိကြောင်းနှင့် ထိုတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန်ပြောပြီး သော့ပေးခဲ့သည်။

ကျော်ဝင်းသည် ဆက်လက်ပြီးမြို့ထဲသို့ ထွက်လာရာ တင်တင်မူ၏ နေအိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ထိုအိမ်တွင် အနုကြမ်းစီးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ရောက်ပြီး လူဆိုးများနှင့် ထိုးကြိတ်ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ လူဆိုးများ ထွက်ပြေးသွားကြတော့၏။ ကျော်ဝင်းမှာကား မျက်စိတွင် ဒဏ်ရာရရှိပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

တင်တင်မူ၏ ဖခင်သည်လည်း မျက်စိကုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ရာ၊ ကျော်ဝင်းအား ကျေးဇူးတင်ပြီး နေအိမ်တွင် လက်ခံကုသပေးလေသည်။

ဒဏ်ရာပျောက်၍ ပြန်ခဲ့ရသည့်တိုင် ကျော်ဝင်းမှာ တင်တင်မူကို မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တင်တင်မူကလည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကျော်ဝင်းကို လွမ်းနေသော မြင့်မြင့်ခင်သည် ကျော်ဝင်းပြန်ရောက်လာသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိလေသည်။ ဘသစ်၏တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သော ကျော်ဝင်း စားသောက်ရန် မနက်စာ၊ ညစာကို မြင့်မြင့်ခင်က နေ့တိုင်း လာရောက်ပို့၏။

တစ်ဘက်တွင် ကျော်ဝင်းရေးသော ဝတ္ထုများ ထွက်လာတိုင်း မလွတ်တမ်းဖတ်ရှုနေသော တင်တင်မူကလည်း လွမ်းတသသဖြစ်နေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ကျော်ဝင်းထံမှ ချစ်ရေးဆိုသော စာများရောက်ရှိလာသည်။ တင်တင်မူသည် ကျော်ဝင်း၏အချစ်ကို လက်ခံရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး လူချမ်းသာတစ်ဦး လာရောက် စေ့စပ်သည်

ကိုပင် လက်မခံဘဲ၊ သူမ၏အဒေါ် နှစ်ယောက်အား ကျော်ဝင်းရှိရာသို့ စေလွှတ်ပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းခိုင်းလေသည်။

အဒေါ်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် ကျော်ဝင်းမရှိ၊ ထမင်းချိုင့်လာပို့သော မြင့်မြင့်ခင်နှင့်တွေ့ဆုံကြပြီး မြင့်မြင့်ခင်က ကျော်ဝင်း၏ အိမ်သူသက်ထား ဖြစ်ယောင်ယောင် လုပ်ပြလိုက်သောအခါ အဒေါ်ကြီးနှစ် ယောက်လည်း တင်တင်မူ အား ပြန်လည်ပြောပြကြလေသည်။

တင်တင်မူက ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ရာ မြင့်မြင့်ခင်နှင့်ပင် တွေ့ပြီး မြင့်မြင့်ခင်ကလည်း ယခင်မူဟန်အတိုင်းပင် ပြောပြရာ တင်တင်မူသည် သူ့အား တောင်းရမ်းလာသည့်သူကို လက်ခံလိုက်တော့၏။

ကျော်ဝင်းသည် တင်တင်မူလာကြောင်း မြင့်မြင့်ခင်ထံ မှ သိရှိသောအခါတွင် တင်တင်မူထံသို့ လိုက်သွား၏။ တင်တင်မူက ချစ်သူရှိပြီးသူဖြစ်လျက် သူ၏အချစ်ကို တောင်းခံရပါမည်လောဟု ရန်တွေ့ပြီး သူမကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ကျော်ဝင်းက မဟုတ်ရပါကြောင်းကို အမျိုးမျိုး ရှင်းပြသော်လည်း တင်တင်မူက လက်မခံတော့ပေ။

တင်တင်မူနှင့် လက်ထပ်မည့်သူကား အခြားသူ မဟုတ်၊ သူ၏မိတ်ဆွေ သူဌေးကလေး ဘသစ်ပင်ဖြစ်နေ၏။ ကျော်ဝင်းသည် အသည်းကွဲကာ အရက်ကိုသာ ဖိသောက်ပြီး အရက် သမားကြီးဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ အရက်မူးတိုင်း သူ့အား လာရောက် ပြုစုနေသော မြင့်မြင့်ခင်အား သက်လယ်ဆိုသော သီချင်းကို ဆိုခိုင်းလေသည်။

မြင့်မြင့်ခင်ကလည်း ထိုသီချင်းကို သီဆိုလျှင် ချစ်သူနှင့် လွဲရတတ်သည်ဟုယူဆ၍ မဆိုပါရစေနှင့်ဟု အတန်တန်ငြင်းပယ် သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့်ပင် ဆိုပြလိုက်ရတော့ သည်။

ထိုအတောအတွင်း သူငယ်ချင်းဘသစ် ရောက်လာပြီး ကျော်ဝင်း၏ အဖြစ်ကို သိရှိသဖြင့် တင်တင်မူနှင့် လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကို ဖျက်ပေးလိုက်သည်။ မြင့်မြင့်ခင်ကလည်း ကျော်ဝင်း၏ ဖြစ်အင်ကို မရှုရက်နိုင်တော့၍ တင်တင်မူအား သူနှင့်ကျော်ဝင်းတို့ မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်းကို ရှင်းပြသဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ပြေ လည်သွားကြတော့၏။

အချစ်ရူးမကလေးဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသော မြင့်မြင့် ခင်သည်လည်း ရေကန်တွင်းသို့ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားလေရာ ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့ရောက်ရှိလာကြပြီး ကျော်ဝင်းက မြင့်မြင့်ခင်၏ အလောင်းကို ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်မှ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပွေ့ချီသွားသော အခါ နောက်ပါးမှ တင်တင်မူကလည်း ညှိုးငယ်စွာ လိုက်လာလေ သည်။

ထိုအခါတွင် မြင့်မြင့်ခင်သီဆိုရမှာ ကြောက်သော-
“သက်လယ်ရယ်၊ သက်လယ်ရွှေသွေးရယ်၊
မကြင်နာစိမ်း တော့လဲ စိမ်းရက်တယ်”

အစချီသော နောက်ခံ လွမ်းချင်းကလေးသည် လှိုက်လှဲစွာ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

ဤတွင် ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သော်လည်း အလွမ်းနှင့်ဇာတ်သိမ်းလျှင် ပရိသတ် မကြိုက်မည်စိုးသောကြောင့်

ကျော်ဝင်းနှင့် တင်တင်မူတို့တွင် မြင့်မြင့်ခင်ဝင်စားသော ကလေး တစ်ယောက် မွေးဖွားပြီး အားလုံးချစ်ကြပုံကို နောက်ဆက်တွဲ ရိုက်ကာ ဇာတ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဇာတ်ကားများကို ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်မောခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလွမ်းဇာတ်ကားများကို လွမ်းဆွတ်ပြီး သနားကရုဏာ အရှိန်တက်နေစဉ်လည်းကောင်း၊ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ပါက ပရိသတ် စွဲငြိပါသည်။

“ဝေလွင်လွင်” “ကြင်စဦး” “ချစ်ရေစင်” စသည့် ဇာတ်ကားများကိုကြည့်ပြီး ရုံထဲမှ မျက်ရည်သုတ်ခါ ထွက်လာကြသူ အမျိုးသမီးများအား တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရ မိပါသည်။

“သက်လယ်” ဇာတ်ကားသည် အလွမ်းနှင့် ဇာတ်သိမ်း ရန် ဖြစ်ပါလျက် လူမကြိုက်မည်စိုးသောကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဟာသနှောသည့် အပိုခန်းထည့်လိုက်သည့်အတွက် ငိုရမလို၊ ရယ်ရမ လိုဖြစ်ပြီး လူကြိုက်နည်းခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည် ဟုယူဆမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ပြီးခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန် တော်နှစ်ချိုက်စွဲလမ်းခဲ့သော “သက်လယ်” ဇာတ်ကားကို ပြန်လည် ပြုလိုသဖြင့် ဦးတင်ယုအား ထိုဇာတ်ကားကို ပြန်ပြုလိုကြောင်း၊ သို့ရာ တွင် လွမ်းခန်းအရောက်တွင် ဇာတ်သိမ်းလိုသည့် အကြောင်းကို ပြောပြရာ “ကိုရင်ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ” ဟု ခွင့်ပြုချက်ပေးပါသည်။

သူ၏ ခွင့်ပြုချက်ရ၍ ကျွန်တော်က ဆန်းသီရီ ရုပ်ရှင်ရုံ တွင် နောက်ဆုံးအခန်းကို ဖြုတ်ကာ အလွမ်းနှင့်ဇာတ်သိမ်းပြီး ပြန် လည်ပြသရာ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုဇာတ်ကားရိုက်ကူးချိန်တွင် တင်တင်မူနှင့် ကျော်ဝင်း

ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီဒါရိုက်တာတစ်ဦးနှင့် သူ၏သက်လယ် ၉၉

တို့သည်လည်း အပြင်တွင် ချစ်ရည်လူးစအခါဖြစ်၍ အချစ်ခန်းများ၌ အမူအရာများ အလွန်ကောင်းကြသည်။ မြင့်မြင့်ခင်သည်လည်း အသံတိတ်ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးနေရာမှ အသံထွက်ဇာတ်ကား၌ ပထမဆုံး ပါဝင်ခွင့်ရ၍ အထူးကြိုးစား သရုပ်ဆောင်ထား၏။ သက်လယ်သီချင်းသည် ဆရာရွှေပြည်အေးက မဟာဂီတမှ စာသားများယူ၍ အထူးစပ်ဆိုသော သီချင်းဖြစ်လေသည်။

ဒါရိုက်တာ ဓာတ်ပုံအကယ်ဒမီဦးတင်ယု၏ ခွင့်ပြုချက်အရ မြင့်မြင့်ခင်၏အလောင်းကလေးကို ကျော်ဝင်းက ပွေ့ချီလာပြီး တင်တင်မူက ညှိုးငယ်စွာလျှောက်လာသော နေရာတွင် “ပြီးပါပြီ” ဟူသောစာတန်းကို ထိုးလိုက်ရာ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မှုရရှိပါသည်။

စစ်မဖြစ်မီက ရိုက်ကူးပြသခဲ့သော ဤ“သက်လယ်” ဇာတ်ကားကို စစ်ပြီးခေတ် ပြန်လည်ပြသချိန်တွင် မြင့်မြင့်ခင်သည် နာမည်ကျော်မင်းသမီးဖြစ်နေပြီး ပထမအကြိမ် အကယ်ဒမီကိုပင် ဆွတ်ခူးရရှိပြီးချိန်ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ရွယ် နှုပျိုစဉ်က ရိုက်ကူးခဲ့သော “သက်လယ်” ဇာတ်ကားကို ခင်ပွန်းသည် ဦးခင်မောင်ညွန့်နှင့် လာရောက်ကြည့်ရှုအားပေးရာ ဆန်းသီရီရုံတွင် လူဝင်ပိုများလာပြီး သက်လယ်ဇာတ်ကားမှာ ပြန်လည်ဆန်းသစ်သွားခဲ့ပါတော့သတည်း။

လုံမလေးအမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊
စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၅။

သွင်မျိုးစုံလင် ဇွဲကပင်

နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီမှကြီးမှူး၍၊ ကရင်ပြည်နယ် ဇွဲကပင်တောင်တစ်ဝိုက်တွင် တံတားဆောက်၊ လမ်းဖောက် စသည့်သတင်းများကို မြန်မာ့ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် သတင်းစာများတွင် တွေ့မြင်ဖတ်ရှုနေရ၍ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်း ၃၄နှစ်ခန့်က “ကရင်ပြည်နယ် ဘားအံမြို့နှင့် ဇွဲကပင်တောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပုံများကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိပါသည်။

၁၈ကြိမ်မြောက် ပြည်ထောင်စုပွဲတော်ကြီးကို ကရင် ပြည်နယ်၏မြို့တော် ဘားအံမြို့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် သည် နာမည်ကြီး ဇွဲကပင်တောင်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရှုခင်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုရန် ဘားအံမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဘားအံမြို့သင်္ဘောဆိပ်တွင် ထုံးအိုင် ရွာမှလာကြသော ကိုထွန်းမြင့်၊ မမြသန်းဇနီးမောင်နှံနှင့်တွေ့ရာ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာနှင့် သူတို့တည်းခိုရာ သတင်းထောက် ကိုတင်ထွန်း အိမ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ထို့နောက် ခေတ္တအနားယူပြီး၊ ပြပွဲကွင်း

ဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ပြပွဲကွင်းကြီးကား ကြီးမားလှသည်နှင့်အမျှ “အတွင်း” “အပြင်” အဝိုင်းကြီးနှစ်ဝိုင်းပြုလုပ်ထားပြီး၊ အစိုးရဌာနအသီးသီးမှ ပြခန်းများ၊ အရောင်းဆိုင်များနှင့် ပုဂ္ဂလိကအရောင်းဆိုင်များပါ ဖွင့်လှစ်ထားရာ လူအများကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကွင်းပတ်လည်ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အစိုးရယဉ်ကျေးမှုဌာနမှ တင်ဆက်လျက်ရှိသော ပဒေသာကပွဲကြီး သို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရပါသည်။

ရှေးရိုး မြန်မာ့ကဟန်စစ်စစ်များနှင့် တိုးတက်လာသော ခေတ်မီအကများ၊ ဇာတ်ထုပ် ဇာတ်ကွက်များ၊ နောက်ခံပန်းချီကား များ၊ ပသာဒလှပစွာ မီးထိုးပုံအပြောင်းအလဲများကို အားရစွာ ကြည့်ရှု ကြပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဇွဲကပင်တောင်တက်ရန် တည်းခိုရာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ဇွဲကပင်တောင်ခြေမှာ ပြပွဲစခန်းနှင့် ၄ မိုင်ခန့် ကွာဝေး ပါသည်။ ပြပွဲနှင့် ဇွဲကပင်သို့ ဘတ်(စ်)ကားများ ပြေးဆွဲနေပါသည်။ ဘတ်(စ်)ကားဆိုသော်လည်း အပြတ်လိုက် မိုးတိုးမတ်တတ် တွယ်စီး ရသော လော်ရီကားများဖြစ်ပါသည်။

နံနက် ၇နာရီခွဲခန့်တွင် တောင်ခြေသို့ရောက်ပါသည်။ ဇွဲကပင်တောင်ကြီးကား ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး အသွင်ပြောင်းလျက် ရှိသည်ကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မြင်တွေ့ရပါသည်။

ဘားအံမြို့ဘက်ဆီမှကြည့်လျှင် မို့မောက်လျက်ရှိသော မုန့်စိမ်းပေါင်းကြီးသဖွယ် မားမားထီးထီး မြင်တွေ့ရပြီး တောင်တက် မည့်နေရာက ကြည့်လိုက်လျှင် မေးတင်မေးစက်နေဟန်ရှိသော

ကမ္ဘာဦးသတ္တဝါကြီးသဏ္ဍာန်လို မြင်တွေ့ရပြန်ပါသည်။

နောင်စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် တွေ့သောအခါ “နဂါးကြီးနှင့်မတူဘူးလား” ဟုပြောပြီး နဂါးကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေး တည်းခိုသော နေရာမှ ကြည့်လိုက်လျှင် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီမှ၊ ဝပ်တွားတက်လာ နေသော နဂါးကြီး၏ ကိုယ်ဟန်လို အချွန်အတက်စုံလင်စွာ တွေ့မြင် ရပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် “မာယာများလှသော ဇွဲကပင်” ဟု ဆရာ သိန်းဖေမြင့်၏ဆောင်းပါးတွင် တင်စားထားသည်ကို ဖတ်ရပါသည်။

ဇွဲကပင်ဟု သမုတ်အပ်သော တောင်၏အမြင့်က ပေပေါင်း ၂၄၀၀ ခန့်မြင့်သည်ဟုဆိုပါသည်။

မတ်စောက်သောတောင်ကြီး၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံခန့်နေရာရှိ “ရေတံခွန်စခန်း” ဆိုသောအနည်းငယ် ပြန့်ပြူးသောနေရာ၌ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွေ့ရပါသည်။ ထိုနေရာအထိ လှေခါးထစ် များဖောက်ထွင်းထားသဖြင့် တက်ရသည်မှာ မပင်ပန်းလှပါ။ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလကာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ စိမ်းလန်းစိုပြည် ရှုလေတိုင်း သာမောဖွယ် ရာတွေ့မြင်ရပါသည်။ တောင်ကျရေများကို သံပိုက်များဖြင့် သွယ်ယူလာပြီး ရေလှောင်ကန် ကလေးဖြင့် ခံထားသည့်နေရာကား ဘုရားဖူးနှင့် တောင်တက် လှေလာသူများ၏ အမောပြေစခန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေရာမှလွန်သော် အတက်ကား ကြမ်းလာပါတော့ သည်။ နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက်သာ လှေခါးထစ်များကိုတွေ့ရပြီး

ကျန်နေရာများကား မပြုပြင်နိုင်သေးသော လမ်းရိုင်းအတိုင်းသာ ရှိနေသဖြင့် သတိထား၍ တက်ရပါသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏ နာမည်ကြီး စခန်းများဖြစ်သော “ဖိုးပြန်တောင်” နှင့် “စိုင့်တမော့” လို နေရာမျိုးမှာ ဇွဲကပင်တောင်၏ ဆက်တိုက်တက်ရသော အတက်များ ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အထပ်လိုက်စီထားသလိုရှိသော ညိုရောင်သမ်းနေ သည့် ကျောက်လွှာများမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လွန်မြောက်ခဲ့ခြင်းကို ရင့်ကျက်စွာ သက်သေပြနေပါသည်။

နောက်ကျောဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သော် စိမ်းရောင် စိုနေသည့် တောင်ထွတ်များမှာ လှိုင်းလုံးများသဖွယ် အလိပ်လိုက်ထ လျက်ကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ သို့နှင့် တောင်ထိပ် အချက် အခြာဆီသို့ ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် ရောက်ရှိပါသည်။ ထိုနေရာတွင် စေတီတစ်ဆူ ဖူးတွေ့ရပါသည်။

ခဲရာခဲဆစ်တက်ရသောတောင်၏ အမြင့်ဆုံးအပိုင်း တွင်မှ စေတီပုထိုး တည်ထားကိုးကွယ်လေ့ရှိသော ရှေးမြန်မာဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များ၏ ဓလေ့နှင့်ဇွဲသတ္တိကား ချီးကျူးဖွယ်ရာအတိ ဖြစ် တော့သည်။

ထိုဇွဲကပင်စေတီ၏ ရာဇဝင်မှာလည်း သာမညမဟုတ် ပါ။ တန်ခိုးကြီးကျိုက်ထီးရိုးစေတီနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိပါသည်။ “တိဿ” နှင့် “သီဟ” ရသေ့ညီနောင်တို့သည် ရရှိအပ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသခင်၏ ဆံတော်များကို “သီဟ” ရသေ့က ဇွဲကပင်စေတီတွင် ဌာပနာပြီး ကိုးကွယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဇွဲကပင်ရင်ပြင်မှ ရှုမြင်လိုက်လျှင် မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့

ဆီသို့ ရစ်ခွေစီးဆင်းသွားသော သံလွင်မြစ်ကို၎င်း ရသေ့ညီနောင် နှစ်ဦး မီးနှင့်အချက်ပြသည်ဆိုသော ဇင်းကျိုက်တောင်တန်းနှင့် အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရီဝေဝေဒေါနတောင်ခြေကို၎င်း၊ မြင်ကွင်းကျယ် ပတ်လည်ပန်းချီကားကြီးသဖွယ်တင့်တယ်သာ မောဖွယ်ရာ တွေ့မြင် ရပါသည်။

ဇွဲကပင်စေတီတော်အား ကန်တော့ပြီးနောက် ပြန် ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

“အတက်” ထက် “အဆင်း” ကို ပို၍ ဂရုစိုက်ရပါ သည်။ ဒူးများလည်း တုန်လာပါသည်။

၁၂ နာရီခန့်မှ ဆင်းရာ၊ တောင်ခြေသို့ ၂ နာရီခန့်တွင် ရောက်ပါသည်။

ပြပွဲကွင်းသို့ ပြန်ရောက်သော် စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးနှင့် အမျိုးသမီးခြောက်ယောက်အဖွဲ့ ရောက်ရှိပြီး လမ်းလုပ်ငန်းဌာနမှ ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်တွင် တည်းခိုနေ ကြောင်းသတင်းရ၍ သွားရောက်တွေ့ဆုံ နှုတ်ခွန်းဆက်ရာ၊ ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးတို့အဖွဲ့သည် ဇွဲကပင်တောင် ဆဒ္ဒန်ဂူနှင့် ကော့ဂွန်းဂူများသို့မရောက်သေးကြောင်း ပြောပြရာ၊ ကော့ဂွန်းဂူကို တော့ သွားဖြစ်အောင်သွားပါ။ ထမင်းဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင်များလဲ ရှိတယ်၊ ဟင်းတွေလဲကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ “မီးပြတံဆိပ်” ဘိလပ် ရေ တောင်ရေခဲနဲ့ရတယ်၊ လူတွေလဲ သဘောကောင်းကြပါတယ်” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သွားချင်စိတ်ပေါက်ပြီး “ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါမယ် . . . ” ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

၎င်းနောက် ဇွဲကပင်တောင်ကြီးကိုကြည့်ကာ “နဂါး

ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဒီနေရာတွေဟာ သုဝဏ္ဏဘုံမိသဘောဆိပ်
ဖြစ်ချိန်အခါကဆိုရင် ပင်လယ်အောက်က ကျောက်ဆောင်တွေ
ပေါ့. . .”ဟု ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာများကို ပြောပါသည်။

ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးတို့ တည်းခိုရာလမ်း လုပ်ငန်း
ဌာနမှအိမ်မှာ ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းဝန်ရုံးကြီးကို ကျောပေးပြီး
ပွဲခင်းသို့ မျက်နှာပြုထားရာ ပွဲခင်းမှမီးရောင်များနှင့် ဖုံများထလျက်
ရှိသည်ကို ကောင်းစွာမြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း နက်ဖြန်
ကော့ဂွန်းသို့သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကိုထွန်းမြင့်၏ဇနီး မမြသန်းမှာ မော်လမြိုင်သူဖြစ်ပြီး
ကိုထွန်းမြင့်နှင့်အကြောင်းပါရာမှ “ထုံးအိုင်” သို့ရောက်နေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုထွန်းမြင့်က ကျွန်တော့်အား “ကော့ဂွန်း” သို့ လိုက်ပို့
ရန်နှင့် မမြသန်းက ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများကိုယူပြီး “ထုံးအိုင်” မှ
စောင့်နေမည်ဟု စီစဉ်ကြပါသည်။

“ထုံးအိုင်” ဆိုသောရွာကြီးမှာ မော်လမြိုင်မြို့နှင့် ဘားအံ
မြို့အကြား ဗဟိုလောက်တွင်ရှိပြီး သံလွင်မြစ်တစ်လျှောက် အကြီးဆုံး
ရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။ မူလက “ဘားအံမြို့” ထက် စည်ကားပြီး “ဘားအံ”
က မြို့တော်ဖြစ်မှ သာလွန်သွားကြောင်း သိရပါသည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း နံနက် ၄ နာရီလောက်ထပြီး
သဘောစီးကြပါသည်။ “ဘားကပ်” ဆိုသောရွာတွင် သဘောဆိုင်ပေး
၍ ကိုထွန်းမြင့်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ဆင်းကြပါသည်။ မမြသန်းက
“ထုံးအိုင်” သို့ ဆက်စီးသွားပါသည်။

“ဘားကပ်” ရဲကင်းကလေးသို့သွားပြီး ကိုထွန်းမြင့်က

သူ၏မိတ်ဆွေ ရဲကြပ်ကြီး “မိုးဟိန်း” အား ကော့ဂွန်းဂူသို့ သွားလိုကြောင်းပြောရာ ရဲကြပ်ကြီးက ပြာပြာသလဲပင် ကိုပေါ်ဦးဆိုသည့် လှည်းဆရာကြီးအား ဆင့်ခေါ်ပေးပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းပါသည်။

“ဘားကပ်” မှ “ကော့ဒွန်း” သို့ ၂ မိုင်ခန့်သွားရပါသည်။ လက်ပန်ပွင့်ချိန် ပေါက်ပွင့်ချိန်ဖြစ်၍ လှည်းလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရဲရဲနီနီလျက်ရှိပါသည်။

“ကော့ဂွန်းဂူ” တွင်ဘုရားဖူးများ တည်းခိုရန်အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော မဏ္ဍပ်နှင့် အရေးပေါ်လာရောက် ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့ရပါသည်။

သို့သော် ပွဲတော်ရက်အတွင်းက သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်မပေးခြင်းနှင့် လှုံ့ဆော်အားပေးမှုမရှိခြင်းကြောင့် လာရောက်သူများ နည်းပါးလှသည်ဟုသိရပါသည်။ “ကော့ဂွန်းဂူ” မှာ အတွင်းဘက်သို့ အနည်းငယ်ခွက်ဝင်နေသော ကျောက်လိုဏ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင်လက်ထက်တွင် မွန်မိဖုရားတစ်ပါး ၎င်းအရပ်တွင် လာရောက်ပုန်းအောင်းနေရာမှ ဂူကျောက်နံရံပေါ်တွင် ဘုရားရုပ်ထူများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ပုဂံခေတ်စ ဘုရားများကဲ့သို့ ဘုရားပုံတော်များ ထွင်းထားသည့် အုတ်ချပ်များကို နံရံနှင့်အပြည့် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် “ရသေ့ပျံ” ဂူသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ “ကော့ဂွန်းဂူ” မှ “ရသေ့ပျံဂူ” သို့ ၂ မိုင်ခန့်ပင် သွားရပါသည်။

“ရသေ့ပျံဂူ” ကား အင်းကြီးပတ်လည်ဝိုင်းထားသော ကျောက်တောင်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ တံတားကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဂူအတွင်းသို့ဝင်ရပါသည်။ “ကော့ဂွန်း” ကဲ့သို့

ဘုရားများကို “ဂူ” အဝတွင်တွေ့ရပါသည်။ အပေါ်တည့်တည့်တွင် အပေါက်တစ်ခု တွေ့ရပါသည်။ “ရသေ့ဈာန်ရလို့ ယုံတက်သွားတဲ့ နေရာပဲ . . .” ဟု လှည်းဆရာကြီးကပြပါသည်။

အတွင်းသို့ဝင်သွားသော် တစ်ဖက်သို့ရောက်သည်ဟု ပြော၍ အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုစိတ် ပေါ်နေပါသည်။

ကံအားလျော်စွာ ထိုအခိုက် “ပအိုဝ်” ဘုရားဖူး တစ်စု ဖယောင်းတိုင်များနှင့် ရောက်လာရာ သူတို့နောက်သို့ ရောနှော လိုက်သွားပါသည်။

အတွင်း၌ အခန်းများဖွဲ့ထားသလို တည်ရှိနေသော လိုဏ်ဂူများတွေ့ရပါသည်။ လေအေးကလေးကလည်း မည်သည့် နေရာကမသိ ဝင်ရောက်လာပြီး တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားရင်း ရှေးအခါက ရုပ်ရှင် ရုံများတွင် ရုပ်ရှင်မပြမီ ပိတ်ကားပေါ်တွင် မှန်ဘီလူးချိန်၍ ပေါ်လာ သော အလင်းရောင်ကလေးလို သဏ္ဍာန်ဝိုင်းကလေးကို မြင်လာရ ပါသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ တဖြည်း ဖြည်း နီးလာလေ ကြီးလာလေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ထိုနေရာမှ တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားသော အပေါက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ ပါသည်။

ထိုနေရာမှ ကြည့်လိုက်သော် အင်းကြီးမှာ ကျုံးကြီးသ ဖွယ်ဖြစ်ပြီး “ဂူ” အား ပတ်လည်ဝိုင်းထားပါသည်။

၎င်းအင်းကြီးမှာ ငါးပုစွန် လွန်စွာပေါများပြီး ရွာနီး ချုပ်စပ် စားမကုန်သည့်အပြင် “ဘားအံမြို့” သို့ပင် တင်ပို့ရသည်ဟု သိရပါသည်။

ဗျိုင်းနှင့်ငှက်များ အင်းအတွင်းမှ ချီယူစားပြီးပစ်ခဲ့သော
ခရုအခွံများနှင့် ငါးရိုးအများအပြား တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

“ရသေ့ပုံ”မှ “ကော့ဂွန်းရွာ” သို့ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်
တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ထိုရွာရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ နံနက်စာထမင်းစား
ရန် ဝင်ပါသည်။

ထမင်းဆိုင်မှာ ကုလားထိုင်အသစ် စားပွဲခုံအသစ်များ
နှင့် ပွဲတော်မီဖွင့်ထားသော ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ဆိုခဲ့သည့်
အတိုင်း သင်္ဘောများဆိုက်ကပ်မပေးခြင်းဖြင့် လာရောက်သူ နည်းပါး
လှသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ ဟင်းစုံချက်မထားတော့ပါ။ အမဲနှင့်
ဝက် နှစ်မျိုးသာ ချက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

နှစ်မျိုးစလုံး မစားသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် ခရမ်းချဉ်
သီးနှင့်ငါးခြောက်ဟင်း ချက်ချင်းချက်ပေးပါသည်။ ဆရာမကြီး
ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးပြောသည့်အတိုင်း သဘောကောင်းကြပါသည်။

ထိုမှ “ဘားကပ်” သို့ပြန်ပြီး ၂ နာရီခွဲခန့် “ဘားအံ”မှ
လာသောသင်္ဘောနှင့် “ထုံးအိုင်” သို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထုံးအိုင်သို့ ၄
နာရီ ခွဲ ခန့်ရောက်ရှိပြီး၊ ကိုထွန်းမြင့်အိမ်တွင် ခတ္တအမောဖြေ ပြီး
သံလွင်မြစ်အတွင်း ရေဆင်းချိုးကြပါသည်။ ရေချိုးပြီးနောက်
မမြသန်းက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ထားသော ဟင်းများနှင့် ညစာကျွေး
ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ငါးပိရည်နှင့် အလွန်ကောင်းလှရာ၊
ငါးပိရည်ကို ဆမ်းသည့်အပြင် သောက်သည်ကိုပါတွေ့ရသဖြင့်
အိမ်သားများ၏ သဘောကျရယ်မောခြင်းကို ခံရပါသည်။ ပြန်သော
အခါတွင်လည်း ငါးပိတစ်ထုပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ၁၅ ရက် နံနက်တွင် ကိုထွန်းမြင့်က လှေကလေးလှော်ပြီး ၂ မိုင်ကျော်ခန့်ဝေးသော ကျွန်းကလေးသို့ခေါ် သွားပါသည်။ ထိုကျွန်းကလေးကား မြေနုကျွန်းအသစ်ကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်းပေါ်၌ ငရုတ်၊ မြေပဲ၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပဲဇောင်းလျား၊ ပဲထောပတ်၊ ခရမ်း၊ ဖရဲ၊ ဖရုံစသည်များကို ကျွန်းလုံးပြည့် စိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြစ်အတွင်းမှ ရရှိသောငါးရံနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကို တဲစောင့်က ချက်ပါသည်။ နောက် “ဝ” တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီးထွက်သွားရာ ပြန်လာသော် ဒီးဒုတ် တစ်ကောင် ပါလာပါသည်။

ချက်ချင်းအမွှေးနှုတ် ခုတ်ထစ်ပြီးကြော်ပါသည်။ ကျွန် တော်ကား ဒီးဒုတ်ကလေးကိုသနားပြီး မစားရက်နိုင်ပါ။

ထမင်းစားပြီးသော် ကိုထွန်းမြင့်က မွန်စကားအနည်း ငယ် သင်ပေးပါသည်။ “ထုံးအိုင်ရွာ” ကား မွန်များနေသောရွာကြီး ဖြစ်ပါသည်။

နေ့လည် ၂ နာရီခန့်တွင် ကျွန်းကလေးမှပြန်ပြီး ၄နာရီခွဲတွင်ထွက်သော “ထုံးအိုင်” သင်္ဘောဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ လိုက်ခဲ့ ပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှနေ၍ မွန်ဘာသာဖြင့် **Kyaun Ra** “ကျောင်းရ” “ပြန်ပါအုံးမယ်” ဟု လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်လိုက်သော အသံသည် ကမ်းပေါ်မှလက်ဝှေ့ရမ်း ပြလျက်ရှိကြသော၊ ကိုထွန်းမြင့်နှင့် မမြသန်းဇနီးမောင်နှံထံမှတစ်ဆင့် “ဖွဲ့ကပင်တောင်” ဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားလေမည်လား မသိတော့ပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများ ယခင် ကထက် အဆင်ပြေလျက်ရှိသော ကရင်ပြည်နယ်နှင့် “သွင်မျိုးစုံလင် ဇွဲကပင်” သို့ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် အရောက်သွားလိုသောစိတ်များ တစ်ဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပါတော့သည်။

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၉၉။

အသံလျှလူ

ပြည်သူ့အချစ်တော် ဒေါ်မေရှင်သည် မြန်မာအဆွေ အဝမ်းရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် မြန်မာ့ အသံ (B.B.S) တွင် ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။

မြန်မာ့အသံ (B.B.S) သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော်လည်း သူ၏အသံ၊ သူ၏ဟန်မူယာများကို ချစ်ခင်စွဲလန်းခဲ့ကြသော ပရိသတ် များ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ခြင်းနှင့် ဓာတ်ပြား တေးသံသွင်းခြင်း စသည်များကို အားလပ်ရက်များတွင် အလျဉ်းသင့် သလို ဆောင်ရွက်လျက်နေရာမှ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ခါ ၉၆ ပါးသော ဝေဒနာများသည် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ လှည့်ပတ်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရပြီး ဇာတိဌာနေ ရွှေမန်း မြေသို့ ပြန်လည်ခဲ့ရတော့သည်။

ပြန်လာပြီးနောက် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးရန် ရန်ကုန်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာသေးသည်။

ထိုအချိန်က ပုဂံလျင်လှုပ်ပြီးစဖြစ်၍ ပုဂံရှိ စေတီ

ဘုရား အများအပြား ပျက်စီးနေရာ ရုပ်ရှင်မင်းသားဝင်းဦးက လူကြိုက်များခဲ့သော တစ်ကိုယ်တော်တေးများ၊ စုံတွဲတေးများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်ပြီး ရရှိသောငွေများမှ ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုကြောင်း အဆိုပြုပြီး အဝမ်းခင်မောင်က ပတ္တလားဖြင့် အသံစမ်းသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အဝမ်းခင်မောင်က ‘အသံအများကြီး မာသေးတာပဲ . . .’ မှတ်ချက်ချပြီး တေးသံသွင်းလုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ရန် စီစဉ် ကြတော့ရာ ဆရာဝန်က ရောဂါခံစားနေချိန်တွင် မသင့်လျော်သေးကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် အစီအစဉ်များ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရပြီး မန္တလေးသို့ အပြီးပြန်သွားရတော့၏။

မန္တလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် ရောဂါမှာ သက်သာသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ထိုင်တစ်လှည့် ထတစ်လှည့်နှင့် ဝေဒနာခံစားလျက် နေရသော်လည်း မြန်မာ့အသံနှင့် အနုပညာနယ်ပယ်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ယခင်က မသိကျွမ်း မမြင်ဖူးသော်လည်း သူ့အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွဲလန်းခဲ့ကြသော ပရိသတ်များနှင့် တက်သစ်စ အနုပညာရှင်ကလေးများ စသည်တို့သည် လာရောက်တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက်ဂါရဝပြုခြင်း၊ သတင်းမေးခြင်းများမှာ မပြတ်အောင်ရှိတော့၏။

ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ရန်အတွက် ဆေးဖိုးဝါးနှင့် လိုရာအသုံးပြုရန်အတွက် ငွေကြေးများပင်ထောက်ပံ့ သွားကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဒေါ်မေရှင်သည် ကျန်းမာရေးအတွက် သူ၏ဘဝကို လက်လျှော့ထားသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အများပြည်သူတို့၏ မေတ္တာကို ခံယူရသောအခါ သူသည်ယခင်ဘဝက အသံနှင့် ပတ်သတ်သော

အလျှူဒါနပြုလုပ်ခဲ့၍သာ ယခုဘဝတွင်လည်း အသံနှင့် ပတ်သက်ပြီး အများပြည်သူတို့၏ ချစ်ခင်ခြင်း၊ အကျိုးပေးခြင်းများကို ခံရသည်ဟု ထင်မြင် အတွေးဝင်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် နောင်ဘဝတွင်လည်း ယခုကဲ့သို့ အသံနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကျိုးပေးခြင်းခံရစိမ့်သောငှာ ဘုရားတွင် အသံလျှူရန် ဆန္ဒပေါ်လာပြီး အောင်တော်မူဘုရားအား ရည်မှန်းအာရုံပြုခါ ‘အောင်ခြင်းရှစ်ပါး’ သီချင်းကို အစအဆုံးသီဆိုပြီး အသံလျှူ လိုက်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုစကားကို ကြားရပြီးနောက် မကြာပါချေ။ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်က ပြန်ကြား ရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး အုန်းမောင် (ငြိမ်း) (မြင်းမူ မောင်နိုင်မိုး) အား ငွေတစ်သိန်း ထောက်ပံ့စေကြောင်း ကြားသိရ သောအခါ ဒေါ်မေရှင်၏ တောင်းဆိုသည် ဘဝမဆိုင်း ယခုဘဝမှာ ပင် လက်ငင်းအကျိုးပေးပါလေတကားဟု တောင်းဆိုပြည့်ပုံကို တအံ့ တဩ ဖြစ်ရပါသည်။

အတူနေအစ်မကြီးဒေါ်ဒေါ်ချစ်လည်း ကွယ်လွန်သွား ပြီဖြစ်ရာ မွေးစားသမီး ၁၄ နှစ်အရွယ် မိန်းခလေးနှင့်အတူ နေပြီး စနေနေ့တိုင်း ဘုန်းကြီးရဟန်းများနှင့် သီလရှင်များအား ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကျွေးအလျှူဒါနပြုခြင်းများကို ပြုလုပ်လျက် ဗောဇဉ်သုတ်နှင့် တရားဒေသနာများကို ကြားနာခြင်းများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်ဟု သိရပါသည်။

ထို့ပြင် ဆရာကြီးဦးသုခ မန္တလေးတွင် ရုပ်ရှင်လာ ရောက်ရိုက်ကူးစဉ်က ဒေါ်မေရှင်ထံ ဝင်ရောက်သတင်းမေးပြီး “အနု ပညာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တုန်းကလုပ်ခဲ့ကြပြီး အခုအချိန်မှာတော့ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အနိစ္စသဘောတရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်

အောင် ကြိုးစားပါ” ဟုတရားစကား ပြောကြားသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆံပြုတ်လောက်သာ မှီဝဲပြီး တရားဘာဝနာ ပွားများလျက်ရှိသော အသံအလှူရှင် ဒေါ်မေရှင်သည် ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာကာ နောင်ဘဝတွင်လည်း အသံ၏ အကျိုးပေးခြင်းကို ခံစားရပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့လိုက်ပါသည်။

* * *

၄၀ (၂၀)
တေးဂီတ ခံစားမှု

ချစ်ပြုံးနှင်းစိမှသည် ပွင့်ဦးသို့

ဦးတင်မောင်အေးသည် ကက်ဆက်မှထွက်ပေါ်လာသော တေးသံကိုနားထောင်ရင်း သူ၏မျက်လုံးများသည် အရည်လဲ့၍ လာလေသည်။ ဆွေးရိပ်သမ်းစွာဖြင့် အဝေးသို့ မျှော်မှန်းကြည့်ရာမှ ဝိုးတဝါးသဏ္ဍာန်များသည် ရှင်သန်လူးလွန်ပြီး လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်လေးဆယ်ကျော်မှ အချစ်ဇာတ်လမ်းဟောင်းကလေးသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဖြစ်ခါ ဦးတင်မောင်အေး၏ အသည်းစိုက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိပေသည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို သူသည် ကြိတ်မှိတ်ခံနေပါ၏။ အတိတ်ကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားချင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထို လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကြောင့် နောက်ကွယ်က အတိတ်သည် ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ကာ ရင်တွင်း၌ ဗလောင်ဆန် လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေပြီ။ ဦးတင်မောင်အေးသည် ထိုလှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို မျိုသိပ်၍ ခံနိုင်ရည်စွမ်းမရှိတော့။ ဖွင့်အံ့ချမှသာ သူ၏ခံစားချက်သည် သက်သာပေတော့မည်ဟု သူထင်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဦးတင်မောင်အေး အရွယ်မှသည် တင်မောင်

အေးအရွယ်ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီး ကလောင်ကိုင်ကာ ဖွင့် အံလိုက်လေတော့သည်။ သို့မဟုတ် တစ်ခါက သူ့အသည်းနှင့်အောင် စွဲချစ်ခဲ့ရသူဆီသို့ ခံစားချက်သက်သာလို့ သက်သာငြား ခွဲဝေပေးခြင်း လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီသို့ . . .

“ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ” လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ရပါစေတော့နော်၊ စတွေ့ကတည်းက နှင်းဆီငုံကလေးလို့ပဲ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စွဲထင်ထား လို့ပါ။ သူ့ရဲ့တေးတွေကို အစက ကိုယ်အမှတ်မဲ့နေမိတယ်။ နား လည်းမထောင်မိခဲ့ဘူး၊ သတိလည်းမပြုမိခဲ့ဘူး။ အခု သူ့ရဲ့တေးတွေ ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ပြန်လည်ရှင်သန်လာချိန်ရောက်တော့မှ ကိုယ် နားထောင်မိခဲ့တယ်။ သတိပြုမိခဲ့တယ်။ သတိပြုပြီး နားထောင်မိ လေ၊ သူ့ရဲ့တေးတွေဟာ ခံစားချက်အပြည့်နှင့် ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ တေးတွေ ဖြစ်မှန်း သိရလေပဲ။ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ရေးထားတဲ့ တေးတွေ ဆိုတာက ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းရဲ့ တေးတွေလေ။ သူ့ ခံစား ချက်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ရင်တွင်းကို ကူးစက်ရိုက်ခတ်လာလို့ ခံစား ချက်တွေဟာ အသည်းထဲက ခွဲထွက်လျှံတက်လာပြီး ပေါက်ကွဲလိုက်ရ တာ ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ အင်း နှင်းဆီလေးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ကိုယ်ဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ အသိပဲနော်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှင်းဆီတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ကျွမ်းဝင်ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို ရေးပြဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး။

အဲဒီကတည်းက နှင်းဆီငုံအဖူးကလေးကို ထူးထူး ခြားခြား သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တို့က လူပျိုဘော်ဝင်လို့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင်၊ နှင်းဆီကလေးကတော့ ဆယ်ကျော်

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီမှသည် ပွင့်ဦးသို့
သက် ဖူးငုံစပေါ့။

ဖူးငုံစဆယ်ကျော်သက်ကလေး ဆိုရပေမယ့် “ချစ်ပြုံး
နှင်းဆီ” ထဲကလို ချိန်တန်လင့်လို့ ပွင့်လာရင် လှပေါင်းစုံ ယှက်သန်းတဲ့
အလှဆုံးပန်းနှင်းဆီကလေး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်
ပန်းချီချယ်မှုန်းပြီး ကြိုတင်မှန်းဆခဲ့ပါတယ်။

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ

ဖြူပြာလဲ့၊ မူယာသွယ်နဲ့ ချစ်တဲ့သူခင်ရယ်
မာန်ငြိုးမျက်နှာထားတွေရယ်
အငြိုးကြီး စိမ်းတာလေးကွယ်
ရွှေနှင်းဆီငုံကလေးနယ် နှုတ်ခမ်းတော်
စုလွန်းတယ်

ကိုစောညိန်းရဲ့ ချစ်သူက သူ့အပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းစု
အမှုပိုလို့ ဒီအပိုဒ်ကို စပ်ဆိုခဲ့တာဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့
နှင်းဆီငုံကလေးကိုတော့ မာန်ငြိုးဖွဲ့ဖို့စုတယ်လို့မမြင်ဘူး ပြုံးဖို့
အားယူနေတဲ့ ချစ်စရာနှင်းဆီငုံကလေးလို့ပဲ ကိုယ်မြင်တယ်။ ဆွတ်ချူ
တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ဘက်ကို တိမ်းပြီး ယိမ်းနွဲ့လာမည့် ဟန်ကလေးကိုလဲ
ရိပ်စားမိပါတယ်။

မိဘ မောင်ဖွားတွေ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အလိုလိုက်
ခြင်းကိုခံရပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးနေတဲ့ နှင်းဆီဟာ ကိုယ့်ကိုဆိုရင် ချစ်စနိုး
အမှုအယာကလေးတွေ ပြခဲ့တာကိုလဲ မနေ့တစ်နေ့ကအတိုင်း ထင်
မြင်ဆဲပါပဲ။

ဒါကြောင့်လဲ ကိုစောညိန်းရဲ့ တေးထဲကလို အလှ
နှင်းဆီကလေး ပြုံးလာမည့်ရက် သို့မဟုတ် ပွင့်လာမည့်ရက်ကို ဘယ်

လောက်စောင့်ရစောင့်ရ ဇွဲရှိရှိနဲ့ စောင့်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ခဲ့ပါတယ်။

နေ့စဉ်စောင့်ပါလို့ရယ် နေပေမယ့်ကွယ်
ပွင့်နိုင်ခဲ့ပါဘိတယ် သန္တာလဲ့ရယ် ဘယ်ခါ
ချစ်ပြုံး မာလာကိုကွယ်
ခူးဆွတ်လို့ ဖုန်းမောင်နမ်းသာမယ်
ချစ်ပြုံးနှင်းဆီပွင့်ကို
မျှော်ခါတလင့်လင့် ကြိုတင်မှန်းဆရွယ်
ဘယ်ရာသီဝယ် မာလာရယ် ပွင့်မှာလဲကွယ်
တင့်ထည်းမငုံပဲ နည်းနည်းလည်း လျှော့စေချင်
ပါတယ်။

သဘာဝတရား၊ မတားသာပဲမို့ကွယ်
ပြုံးလိုက်ပါတော့လားကွယ်
သနားမမျှတဲ့ အလှနှင်းဆီရယ်

ပွင့်မည့်ရက်ကို ဆွဲချချင်လောက်အောင် အားမလို
အားမရနှင့် စောင့်နေစဉ်အတွင်းမှာပဲ အချိန်တွေကုန်ဖို့ ကြုံလာခဲ့
တယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မြန်မာပြည်ဘက်ကို ကူးစက်လာတော့
ကိုယ်တို့မိသားစုက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကို နှင်းဆီတို့ မိသားစုက
မြေလတ်ဒေသဘက်ဆီကို ပြေးလို့ ဝေးသွားကြတယ်လေ။

အချိန်တွေလဲ ကုန်ကြရပြီပေါ့။ အချိန်ကုန်တာနဲ့အမျှ
ကိုယ့်ရဲ့ဆုတောင်းလဲပြည့်ပြီပေါ့။

စစ်ကြီးပြီးလို့ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်
နှစ်ရှည်လများစောင့်စားခဲ့ရတဲ့ နှင်းဆီငုံကလေးဟာ သဘာဝတရား ကို

မလွန်ဆန်နိုင်တော့ပဲ ငုံရာက ပွင့်လာတာကို တွေ့ရပြီလေ။

ပွင့်ခါစ နှင်းဆီလေးရဲ့အလှကို ကိုယ်လေ မျက်တောင်
မျှ မခတ်အား၊ အားပါးတရ ထိုင်ကြည့်ခဲ့တာကို နှင်းဆီမှတ်မိမှာ
ပေါ့နော်။

အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်ပြီး တင့်လွန်းလှတဲ့နှင်းဆီရဲ့
အလှဟန်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကိုယ်လေ ကိုစောညိန်းရဲ့ “ဝဏ္ဏ
ပဘာ” တေးထဲက ရွှေစင်ရုပ်ကလေးလို့တောင် ထင်ယောင်မိ
ခဲ့တယ်ကွယ်။

ဝဏ္ဏပဘာ

“ဆည်းသာကြော့ ညနေဆီဝယ် နေရောင်
ခြည်နဲ့ပနံစား၊

ဧကရီဘုရင်မ ထိပ်ခေါင်တင်တစ်ပါးနှယ်၊
ခန့်ညားထည်ဝါ ပါပေ့ကွယ်၊

မျက်နှာတော် ရွှေအဆင်း၊ လမင်းထင်ရ
ပင်တိုင်တော် ဆောင်လယ်မှ ဝဏ္ဏပဘာမယ်၊
သွယ်သွယ်ကွန့်မြူး၊ တာရာစိုင့်ရှူး၊ ကြယ်ဥက္ကာ
ရယ် ကူးကြွေကာ မြေမှာစံသည့်နှယ်၊ လှံ
ပြောင်ထိန်ဝင်း ဆယ်စင်းလျှပ်နွယ် ပြိုင်ညီ
ပွင့်ဆဲသန္ဓေယူစွဲ သူပဲထင်တယ်၊ ဝဿဝတီမှ
ကိုယ်ထင်ပြလေသလားကွယ်၊ အလှရောင်
ခြယ် သရိယပဘာကလျာ ဆင်းသူဇာမေရယ်၊
ရွှေပေစင် မော်ကွန်းတင်ထိုက်သူရယ်။

ဖြူပြာမူယာစုံကြွယ် (ချစ်သူနှမ ဝဏ္ဏပ

ဘာမယ်)။ ဆင်းသိင်္ဂီမလေးရယ်)။ (အိုမြင်
သူများအလို ထင်ယောင်မှား)။ နေနတ်နွယ်
လားကွယ်၊ နန်းကြာညို သန္ဓေဖွားငယ် ရင်ဖို့
အောင်လှနိုင်အားရှာတယ်၊ သွန်းထားသော
ရွှေစင်ရုပ်သွင်နွယ်”

တကယ်ပါပဲ လှလိုက်တာ၊ နှင်းဆီမလေးရဲ့အလှ ဟာ
ကိုစောညိန်းရဲ့ “ဝဏ္ဏပဘာ” ထဲက ရွှေစင်ရုပ်ထက်တောင်
ပိုလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကိုယ်ထင်မိတယ်ဆိုရင် မလွန်ပါဘူးကွယ်။

မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ ကြိုတင်မှန်းဆထားတဲ့အတိုင်း
အချိန်တန်တော့ ပွင့်ရပြီကော။ စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ နှင်းဆီပွင့်လှလှ
ကလေးကို ခူးဆွတ်လို့ ဒီမောင်နမ်းသာတော့မယ်လေ။

နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ခူးဆွတ်ကိုင်ဆောင်ပြီး လျှောက်
ကြရမည့် ချစ်လမ်းခရီးတစ်ထောက်မှာ အောက်တန်းမကျရအောင်
စွမ်းဆောင်ဖို့အရေးလည်း ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိလာပြီပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း အချိန်ရောက်ခိုက် လုံ့လစိုက်ဆိုသလို
အားကြီးမာန်တက် စီးပွားရေးဘက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်။

ကြီးစားသည်နှင့်အမျှ အခြေတကျဖြစ်လာတာနဲ့တပြိုင်
နက် အစောင့်ကြီးစောင့်စားခဲ့ရတဲ့ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီကလေးကို ခူးဆွတ်ဖို့
အရေး ခွင့်ပေးပါတော့လို့ ချစ်သဝဏ်လွှာပေးပြီး ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။

ဒီတော့ နှင်းဆီက တင်းလဲမတင်း၊ ငြင်းလဲမငြင်း၊ ဝင်းပပ
မျက်နှာကလေးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သဝဏ်လွှာကို ပြုံးပြုံး ကလေး
လက်ခံယူထားလိုက်တယ်လေ။

ဝမ်းသာလိုက်တာနှင်းဆီရယ်။ အဲဒီဝမ်းသာပုံကို
ဘယ်လိုရေးပြရမှန်း မသိနိုင်အောင်ပါပဲ။

မျှော်လင့်ချက်တွေ တအားတက်ပြီး ဆထက်ထမ်း ပိုး
ကြိုးစားလို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ငွေစုခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုယ့်ရဲ့
မျှော်လင့်ချက်အဆောက်အအုံဟာ တုန်ခါမြည်ဟည်းပြီး အစိတ် စိတ်
အမြွှာမြွှာ လွင့်စင်ပြိုကျ ပျက်စီးသွားရပါပြီကောလား။

မှိုင်းရီဝေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ နှင်းဆီရဲ့ ‘စေ့စပ်
ကြောင်းလမ်းခြင်း’ ဆိုတဲ့သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါမှာ ကမ္ဘာ
ကြီး ချာချာလည်သွားတာပဲဆိုတာ ဒီလိုအခါမျိုးပြောကြတာ ထင်
ပါရဲ့။ မထိန်း သိမ်းနိုင်လောက်အောင် ယိမ်းယိုင်ပြီး ချာချာလည်
နေရာက ဖြုန်းကနဲ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာတဲ့ ချစ်မီး
လျှံရဲ့ဒဏ်ကို အံခဲပြီး အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရတာကို နှင်းဆီ မြင်စမ်း
စေချင်လှတယ်။

ကိုစောညိန်းမှာလဲ ကိုယ့်လိုပဲ ချစ်တဲ့အရေးကို အပြေး
စိန်သွားသူ ရှိခဲ့တယ်ထင်ရဲ့။ ဒါကြောင့်သာ ‘စိန်’သီချင်းက တဆင့်
သူ့ရဲ့ရင်ကို ဖွင့်ခဲ့တာဖြစ်မှာပဲ။

စိန်

(ချစ်ရေးခင်ရေး လိုက်လေဝေးတယ်၊ စိန်
ခေါ်ပါလို့ပြေးလေသလားကွယ်၊ မျှော်လင့်
သူအား မြူသလိုလိုနယ်၊ ယိမ်းနွဲ့ လှည့်စား
ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် မာယာတွေ ပိုလွန်းသူ
ရယ်။)၂

စိန်ပြီကွယ့် ထားသက်လှယ် လွတ်အောင်
သာ ရှောင်စမ်းပါ မောင်ဖမ်းယူ လှမ်းချူ
ကာ ပွေ့မယ်

တမြေဆီမှာရယ် ဝေး. . . ဝေး. . . ဝေး
လို့သာမပိုင်သူ အနိုင်ယူအားကိုးနဲ့ရယ် မှုနိုင်
ရက်လေသမျှ နောင်ကျမှ အငြိုးကိုချေမယ်၊
လိုက်လေ ဝေးလေ ဝေးလေတယ် ချစ်တဲ့
အရေးကို အပြေးစိန်သူရယ်၊ မောင်ချူယူ
လက်ကမ်းမယ်၊ အလှမ်းမိကာမှ ဘွာမကူ
တမ်းကွယ်။

ကိုယ်ကတော့ ပြေးလေတဲ့နှင်းဆီကို စိန်လဲမခေါ်
ရက်ပါဘူး၊ လိုက်လို့လဲ မဖမ်းလိုတော့ပါဘူး၊ ‘ဘွာ’ လဲမကူစေလို
တော့ပါဘူး၊ ကိုယ်က အညတရ ‘အရိုင်းစံပယ်’ ဟိုက စက်ပိုင်မြေ
ပိုင် ဂုဏ်ကြီးရှင် ‘ငွေသင်’ မဟုတ်လား။

နှင်းဆီတို့ စစ်ပြေးရင်းနဲ့ ‘ငွေသင်’ကို ရွေးခဲ့တာကိုး
နော်။ ဒီက ‘အရိုင်းစံပယ်’မှာတော့ ကြွေကျလို့မြေခရပြီလေ။

ပြုံးရာကမဲ့ပြီး အထီးကျန်ဘဝနဲ့ ညှိုးသမျှစိတ်တွေကို
ကြိတ်ဖြေလို့သာနေရင်း အချစ်ရေးကို အနှုံးပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

အသည်းတွေ ကွဲအက်ကြပြန်၊ အချစ်စိတ်တွေ
ဆိတ်သုဉ်းလို့ မပြုံးနိုင် မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ပဲ ကြင်ဖော်လဲမရှာလို
တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့်လည်း “ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် သီးချိန်တန်သီး”
ရမယ်ဆိုတဲ့ မိဘရဲ့ဆန္ဒအရ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်နဲ့ နောက်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်လေ နှင်းဆီကို ပြိုင်လိုဆိုင်လို အနိုင်ယူလို စိတ်မရှိရိုး အမှန်ပါ။ ချစ်တိုင်းမညား ညားတိုင်းမချစ်ဆိုတဲ့ ချစ်လောကဇာတ်ခုံရဲ့ ကန့်လန့်ကာချခြင်းကို ခံလိုက်ရပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့အဆင်မပြေတဲ့ ချစ်လမ်းခရီးကို လျှောက်ကြဆဲမှာပဲ ကိုယ့်ရဲ့လက်ထပ်ဇနီးလည်း လမ်းခုလပ်မှာ လူ့လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားရရှာတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဖော်မဲ့တဲ့ အထီးကျန်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီပေါ့။

အဲဒီအခါမှာ နှင်းဆီဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သနားကရုဏာတွေ ပိုလို့ပေပဲလား အကြင်နာတွေ ဆင့်ကဲလာပေလို့ပေပဲလား၊ ဝေခွဲမှန်းဆလို့မရနိုင်အောင် တစ်ညကိုယ့်ဆီ ရောက်လာခဲ့တယ်နော်။

ကိုယ်လေ ကိုယ်ဘာပြောလို့ ဘာဆိုရမှန်းမသိ။ မရွှင်တဲ့နှလုံး ပြုံးလို့လဲမရ။ အို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ခွဲလှစ်လို့သာ ပြလိုက်ချင်ပါတယ် နှင်းဆီရယ်။ တွေဝေမိန်းမောတုကိုဘာဝေကြီးဖြစ်နေတာကို နှင်းဆီဘယ်လိုထင်သလဲဟင်။

အဆင်မပြေတဲ့လောကကြီးကို အန်မတုနိုင်တော့ပဲ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာကို နှင်းဆီသိပါလေစ။

အိုလေ . . . ကိုယ်ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကိုစောညိန်းရဲ့ ‘ပွင့်ဦး’ သီချင်းနဲ့ပဲ ချစ်ကံခေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်ကို နိဂုံးချုပ်လိုက် ပါရစေတော့ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီကလေးရယ်။

ပွင့်ဦး

အသည်းလွှာမြေဝယ် အမြစ်ဖြာယှက်သွယ် အချစ်ညှာခက်နွယ် မာလာပင်နန်း ချစ်ပန်းဦးစအရွယ် ချ။

တော်မူလာနိုး မျှော်ကိုးကာပူဗျာပါကြွယ် ရည်ရွယ်သွယ်
 ညွတ်ပျောင်း၊ ကြာလေညွှာကြွေညောင်းမျှရယ်၊ အရိုင်း
 စံပယ်မို့ ပစ်ပယ်ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသင်ကြေမွှေး
 သူ ရှေးပြီး ချစ်အားငယ်၊ တွက်ရေသော် ရက်တွေခြား
 စောင့်စားရင်း မြေမှာ ကြွေကြွေကာ နွမ်းလေပြီကွယ်၊
 ငွေချပ်လွှာဆွေး မာလာမွှေး ရနံ့ပြယ်။

စံပယ်ဖြူတုံးကာမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေရယ် ဘယ်စိတ်
 လည်လို့ ပေါ်လာပြန်တယ်၊ လှောင်တာလေလားနော်
 ကွယ်၊ ဖန်လာပုံ ခုမှဆန်းကြယ် အချစ်ဖြင့်ဆိတ်သုဉ်း
 ဆုံးရှုံးခြောက်ခန်း၊ လောင်ကျွမ်းခံရ မောင့်ဘဝအစဉ်
 ဝယ် ဆက်သွယ်သန္တတိ မမြဲသော ရုပ်နာမ်ပြောင်းလွဲ
 သည့်နှယ် ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန် အချစ်မှန်တရားရယ်မူလွန်း
 တဲ့သူရယ် ပွင့်ဦးကြွေမှဖြင့်ကွယ် မပန်စေချင်ရက်တော့
 တယ်။

တစ်ခါက အသည်းနှင့်ခွဲရသော
 အရိုင်းစံပယ်
 တင်မောင်အေး

*

ဦးတင်မောင်အေးသည် နှစ်ရှည်လများ လွယ်ထား
 ခွဲရသော နောက်ကွယ်ကအတိတ်ကို ပွင့်အန်ချလိုက်ရ၍ သူ၏
 ရင်တွင်း၌ ပေါ့ပါးသွားလေသည်လား သို့မဟုတ် ပို၍ပင် လှိုက်
 တက်လာလေသည်လားကိုမူ မသိရ။ သူသည် ကက်ဆက်မှ
 ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော ကိုစောညိန်း၏ တေးရေလျှင်ကြော၌

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီမှသည် ပွင့်ဦးသို့ ၁၂၇
မျောပါလျက်ပင်ရှိနေပြီး သူ၏နှုတ်ဖျားမှ လှိုက်လှဲသံလိုလို ထွက်
ပေါ်လာသည်ကိုမူ ကြားရပေသည်။

“တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှတယ်၊ ကျွန်တော့်အ
တွက်များ တမင်ရေးစပ်ပေးခဲ့လေရောသလားဗျာ”

သပြေတေးမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၁၄၁၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၈၆ ။